

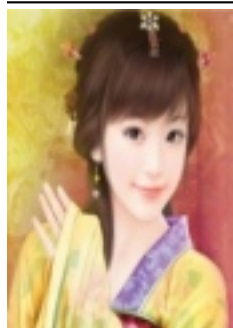
Băng Nữ Sủng Phu

Contents

Băng Nữ Sủng Phu	2
1. Chương 1: Nguyên Vọng Của Tử Uyên	2
2. Chương 2: Đêm Cũng Không An Tĩnh	4
3. Chương 3: Nam Nhân Cũng Xuyên Qua	6
4. Chương 4: Nam Nhân Tốt	8
5. Chương 5: Ta Muốn Người Lưu Lại	10
6. Chương 6: Phi Vũ Thu Xếp	12
7. Chương 7: Tâm Tư Lẫn Nhau	14
8. Chương 8: Lời Thề Của Hai Người	16
9. Chương 9: Hào Khí An Tĩnh	18
10. Chương 10: Cùng Nhau Ngủ	20
11. Chương 11: Thật Sự Cùng Nhau Ngủ	21
12. Chương 12: Buổi Sáng Ngọt Ngào	23
13. Chương 13: Thu Xếp Nhập Học	25
14. Chương 14: Đổi Trang Phục	26
15. Chương 15: Lần Đầu Tiên Ra Ngoài Mua Sắm	28
16. Chương 16: Hai Người Trong Mất Bắc Đường Yên	30
17. Chương 17: Bên Ngoài Tỉ Mỉ Quan Tâm	32
18. Chương 18: Đây Cũng Là Nhà Của Anh	34
19. Chương 19: Câu Lạc Bộ Độc Thân	36
20. Chương 20: Tái Ngộ Đông Phương Dật Văn (Thượng)	38
21. Chương 21: Tái Ngộ Đông Phương Dật Văn (Hạ)	40
22. Chương 22: Học Viện Hoàng Gia	42
23. Chương 23: Tân Sinh Báo Danh (Thượng)	44
24. Chương 24: Tân Sinh Báo Danh (hạ)	45
25. Chương 25: Nhẹ Nhàng Chinh Phục	48
26. Chương 26: Truyền Thuyết Mới Của Học Viện Hoàng Gia	50
27. Chương 27: Hội Độc Thân Hội Tự	52
28. Chương 28: Bộ Cặp Thâm Trầm	54
29. Chương 29: Khảo Nghiệm Ly Mộng Phong	55
30. Chương 30: Quán Ăn Đêm Trò Chơi Cùng Tình Yêu Có Liên Quan	57
31. Chương 31: Ám Sát Và Dục Vọng Ôn Nhu	59
32. Chương 32: Trường Học Gặp Nhau	61
33. Chương 33: Ngây Ngốc Tử Uyên	64
34. Chương 34: Lạnh Như Băng Và Lãnh Khốc Gặp Nhau	66
35. Chương 35: Yến Hội Diên Cuồng	68
36. Chương 36: Lãnh Khốc Vương Tử Gặp Nhau Tại Yến Hội	70
37. Chương 37: Yến Hội – Ba Nữ Nhân Ấn Ý	72
38. Chương 38: Bất Đồng Nhân Bất Đồng Tình Yêu	74
39. Chương 39: Tin Tức Làm Cho Người Ta Kinh Ngạc	76
40. Chương 40: Nam Nhân Của Ta Mang Thai	79
41. Chương 41: Không Cho Phép Xóa Sạch Con Của Chúng Ta	81

42. Chương 42: Chương Nhạc Tới Chơi	83
43. Chương 43: Nam Tử Học Nghệ Chỉ Vì Một Người	86
44. Chương 44: Nam Nhân Của Ta Tự Minh Cứu	88
45. Chương 45: Bình Tĩnh Cứu Người	91
46. Chương 46: Một Phần Của Một Giây Vượt Qua Đêm	93
47. Chương 47: Một Minh Báo Thù Thiên Bang	96
48. Chương 48: Thức Tỉnh, Trên Đường Đi Gặp Cửa Hàng Bán Hoa	97
49. Chương 49: Mang Tử Uyên Về Nhà	98
50. Chương 50:	101
51. Chương 51: Dây Dưa Với Huyết Tộc	103
52. Chương 52: Hoàng Tử Dư Thừa	106
53. Chương 53: Bữa Tối Không Chỉ Hai Người	108
54. Chương 54: Hạnh Phúc, Có Chết Cũng Cam Nguyện	111
55. Chương 55: Sinh Con Bình An	113
56. Chương 56: Ba Người Cùng Xuất Viện	117
57. Chương 57: Mạch Trạch - Dắt Tay Tản Bộ	120
58. Chương 58: Phụng Tê Đảo Mọi Người Tề Tụ	122
59. Chương 59: Kết Thúc – Ta Yêu Người , Hy Vọng Là Vĩnh Viễn	125

Băng Nữ Sủng Phu

Giới thiệu

Nam nhân từ thế giới nữ tôn xuyên qua đến hiện đại! Một sát thủ mang hơi thở thần bí lạnh như băng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-nu-sung-phu>

1. Chương 1: Nguyện Vọng Của Tử Uyên

Uyên Nhi, người cần phải suy nghĩ cẩn thận, người đã 25 tuổi rồi, cho dù là trong hay ngoài nhà, người bằng tuổi người cũng đã muốn làm cha của vài đứa trẻ rồi, nhưng là người lại còn không được gả ra ngoài, hiện tại khó lắm mới có được người môn đăng hộ đối đến cầu hôn với người, lại là chính thất, người còn có cái gì không hài lòng, cha đẻ người chết sớm, ta là nhị cha (PP: vợ hai =))) còn có thể giúp người như vậy, cái dạng người như người, Vương thượng thư nguyện ý cưới người, người còn do dự cái gì a, ta nghĩ thế nào cũng không hiểu, chẳng lẽ người thật đúng là muốn ở mãi trong nhà, nhà chúng ta rất rộng, cũng không phải không có người rảnh rỗi như người, nhưng là nói như thế nào chúng ta đều là quan lại thế gia (con nhà quan), nếu thực sự có một người con không gả đi được, ta và mẫu thân người còn có mặt mũi nào nhìn ai nữa, còn có người cha mất sớm của người, ở dưới có biết, cũng là sẽ không an tâm.....”

Một cái nam nhân hơn 30 tuổi cầm khăn tay la lối đông dài đứng ở trước mặt một thanh niên cao lớn nói, thanh niên kia chính là cúi đầu một lời cũng không nói.

“Uyen Nhi, không phải vì ta là cha dượng nên mới nói, nhưng là, người soi gương nhìn chính người đi, đáng người người như vậy, tướng mạo như vậy, muốn tìm một cái người trong sạch còn có thể sao, hiện tại Thượng Thư đại nhân muốn kết hôn người, thì chính là cái phúc của người, người còn muốn cái gì hơn nữa, nàng tuy rằng có hơi già, nhưng là người biết chiều chuộng a, hơn nữa, nàng có quyền thế, người gả qua đó lại là chính thất, không lo ăn mặc, muốn cái gì có cái đó, người có cái gì không hài lòng, chẳng lẽ thật sự muốn ở nhà gốc cả đời sao?”

Nam nhân càng nói càng tức, hẳn chính là nghĩ không hiểu được con riêng xấu xí này rốt cục nghĩ như thế nào, một việc tốt như vậy vì sao lại không đáp ứng, dường như hẳn muốn làm cho bố dượng này phải ngồi trên đồng lửa mới chịu thôi.

Hắn là có điểm chanh chua, nhưng cũng là thương hại tiểu tử này cha mất sớm, không hề ghét bỏ vì hắn là con riêng xấu xí, tuy rằng lời nói của hắn khó nghe, nhưng tất cả đều là lời nói thật, hắn coi như là thật sự vì tốt cho hắn.

“Nhị cha, con biết ngài là muốn tốt cho con, con cũng biết lấy thân hình bên ngoài này của con là rất khó gả đi ra ngoài, nhưng là, con là thật sự không muốn gả, con đã quyết định muốn xuất gia, còn thỉnh nhị cha thành toàn.”

Hắn không muốn lập gia đình, ít nhất không muốn mình bị gả ra ngoài bằng cách như vậy.

Hắn biết chính mình lớn lên khó coi, lông mi quá ngắn, ánh mắt quá mức lợi hại, cái mũi rất kiên đỉnh, môi có chút bạc, thân hình lại quá mức cao lớn, tất cả gộp lại một chỗ, hẳn một chút cũng không có sự mềm mại nên có của nam tử, ngược lại giống một nữ nhân, vậy nên không ai thích con người này của hắn.

Nhưng là hắn vẫn là không muốn gả đi như vậy, hắn có một suy nghĩ, cho dù là không ai thích hắn, nhưng là hắn ít nhất phải gả một cái người mình thích!

Nhị cha nói về thượng thư này, hắn đã gặp qua, tướng mạo bình thường hẳn cũng không ghét bỏ, nhưng là người kia bản tính phong lưu, ăn uống phiêu đổ mọi thứ đều làm, toàn kinh thành đều biết đến ác danh của hắn, nàng sở dĩ định cưới hắn, cũng là bởi vì những thiếu gia trong sạch không ai nguyện ý gả cho nàng, mà nàng lại tự giữ thân phận muốn kết hôn với người môn đăng hộ đối, cho nên mới nghĩ tới người không có thân hình, không có tướng mạo, con của tướng quân là hắn.

Nhưng là, hắn làm sao có thể để chính mình gả cho người như vậy, hắn không có thân hình, không có tướng mạo, nhưng là hắn có kiêu ngạo, hắn không cần chấp nhận, nếu không phải người mình thích, hắn liền tuyệt đối sẽ không gả, mẫu thân cũng là đáp ứng hắn, để cho hắn tự quyết định, đây là nguyện vọng trước khi chết của phụ thân hắn.

“Xuất gia? Làm sao có thể, người là con của tướng quân a, làm sao có thể xuất gia?” Nam nhân thanh âm càng thêm bén nhọn đứng lên, bất khả tư nghị (vô cùng ngạc nhiên) nhìn đứa con riêng này.

“Nhị cha, chuyện của con con sẽ tự mình xử lý, sẽ không làm ngài phải lo lắng, con sẽ không gả cho thượng thư đại nhân, nhị cha ngài cũng mệt mỏi, vẫn là đi nghỉ ngơi đi.”

Rõ ràng là lời nói tiễn khách, nam nhân sẽ không thể không hiểu, hắn oán hận nhìn đứa con riêng này từ nhỏ vẫn làm cho người ta chán ghét như vậy, xoay người cất bước rời đi, hắn muốn thế nào được cái đó đi, dù sao cũng không phải do mình sinh ra, muốn sống muốn chết cũng không liên quan tới hắn.

.....

Ai, phụ thân, nếu không phải nguyện vọng của ngài, để cho con tự mình quyết định chuyện tương lai, con nhất định sẽ không kiên trì đến bây giờ đi, con đã tuổi rồi, bỏ lỡ lúc này cơ hội này sẽ không thể gả đi được nữa, trong toàn bộ Hoàng thành này không có thiếu gia nào quá 18 tuổi mà không xuất giá, con hiện tại nhất định đã trở thành đối tượng chê cười của Hoàng thành rồi.....

Còn nhớ rõ khi con còn bé, mẫu thân có nói với con về ngài, nói ngài là một người có tri thức hiểu lễ nghĩa, ôn nhu hiền lành hảo phu lang, nói có thể lấy được ngài là cái phúc của nàng, lúc đó, con có suy nghĩ, con nhất định phải học tập giống ngài, phải làm một nam nhân khiến cho thê chủ (thê tử + chủ nhân) thỏa mãn kiêu ngạo.

Cho nên, con cố gắng học tập cầm kỳ thư họa, học tập trù nghệ, học tập châm cứu, học tập tất cả những gì ngài có, thậm chí còn vụng trộm học tập võ công, hy vọng thân thể của chính mình có thể khỏe mạnh chút, không để cho thê chủ tương lai lo lắng.

Nhưng là nhiều tài nghệ thì cũng có ích gì, đầy ngập ôn nhu cũng có ý nghĩa gì đâu, tướng mạo con như vậy chung quy sẽ không có ai yêu thích, nhất là con so với nữ nhân còn cao hơn một cái đầu, so với nữ nhân còn có dáng người to lớn hơn, sẽ không ai nguyện ý thích con như vậy.....

Phụ thân..... Ngài ở trên trời có khỏe không? Có thể hay không tưởng niệm con, con thật sự rất nhớ ngài, nghĩ là có thể nghe một chút tâm tư của con.

Con sẽ không yêu cầu cái gì quá cao, con thầm nghĩ muốn một người có thể thật sự chấp nhận con người con, cho dù người kia không thương con, nhưng là chỉ cần nguyện ý chấp nhận con, mà con chỉ cần năng vui thì tốt rồi.....

Phụ thân.....

Ngài có thể thỏa mãn nguyện vọng này của con sao?

Đây là nguyện vọng duy nhất của cả đời con.....

2. Chương 2: Đêm Cũng Không An Tĩnh

“Van cầu người đừng làm vậy, đừng mà, ta có rất nhiều tiền, đều sẽ cho người, người muốn bao nhiêu ta đều cho... Van cầu người... Không nên...”

“... Đoàng.” Đêm khuya tĩnh lặng, âm thanh của súng lục cho dù là đã trải qua xử lý âm thanh nhưng tiếng súng vẫn như cũ không hề đỡ hơn vang lên.

...

Không thu hồi súng lục liền nòng liền xoay người đi đến thẳng đến nơi khác, thấy từ nơi đó liền xuất hiện một người.

“Người thấy hết rồi.” Âm thanh lạnh kinh người, tại trong đêm tối làm cho người ta vừa nghe cứ tưởng như gặp quỷ.

“Đúng vậy, ta thấy hết.” Chủ nhân âm thanh kia từ từ hướng người đang co quắp nằm trên mặt đất kia đi tới, bắt đầu kiểm tra miệng vết thương.

“Hắn là do ta giết.” Mạnh Phi Vũ lạnh lùng lại một lần nữa mở miệng, nòng ý muốn nhắc nhở hắn, hung thủ giết người vẫn chưa đi, người này sao gan lại lớn như vậy, liền can đảm chạy tới cứu người, không sợ bị diệt khẩu sao?

“Ta biết, ta đều thấy được.” Ân, kỹ thuật bắn súng rất chuẩn, trực tiếp cắt qua động mạch chủ, đạn cũng không lưu lại ở trong thân thể nhưng lại có thể làm cho người khác thống khổ đến muốn chết đi, nếu như là hiện tại đang trong bệnh viện, hắn nắm chắc có thể cứu sống người này, nhưng là ở chỗ này, hắn nghĩ...sát thủ lạnh lùng này sẽ không cho hắn cơ hội này rồi.

“Người không sợ chết?” Nàng không sợ hắn cứu người, dưới tình huống này, không ai có thể đem người nàng muốn giết mang đi.

“Sợ, nhưng ta là bác sĩ.” Bác sĩ thấy người khác sắp chết, sẽ hảo tâm đi nhìn một cái, nhưng là cứu hay không cứu liền cũng không liên quan giống nhau.

“Hắn là người xấu, cưỡng gian rồi giết chết trẻ nhỏ.” Cứu người cũng phải phân rõ người tốt người xấu, Mạnh Phi Vũ thấy vị bác sĩ kia muốn cứu người mà xen vào việc của nàng, liền nói ra nguyên nhân giết người.

“Ta cũng không hy vọng người như vậy sống trên đời, nhưng ta là bác sĩ, không thể không chút động tâm nhìn người trước mặt của ta chết đi.”

“Người muốn thế nào?” Nàng không muốn giết người tốt.

“Người lại bắn thêm một phát đi, để hẳn trực tiếp chết là tốt rồi, như vậy ta cũng không còn muốn cứu hẳn.” Bác sĩ chăm chú nhìn Mạnh Phi Vũ, hẳn đúng là Đông Phương Dật Văn trong truyền thuyết.

“... Hảo.” Không có kinh ngạc, không có hoài nghi, Mạnh Phi Vũ giơ lên súng lục nhắm ngay người trên mặt đất bắn một phát ở giữa lông mày, trong nháy mắt, người trên mặt đất đã biến thành một cỗ thi thể.

Thu hồi súng xoay người rời đi, hôm nay nàng đã lãng phí nhiều hơn một viên đạn, nàng không muốn lại lãng phí thời gian.

“Người tên là gì?” Nghe Đông Phương Dật Văn hỏi, nàng cũng không dừng cước bộ rời đi, trong lòng nàng, bọn họ chỉ là người lạ không cần thiết phải quan tâm.

“... Ta gọi là Đông Phương Dật Văn, thật vui khi biết người.” Âm thanh trong đêm yên tĩnh thật trong trẻo vang lên, cũng không biết nữ nhân lãnh tâm kia có thể cảm giác được hay không.

...

Đêm, một chiếc Ferrari 612 màu bạc phóng nhanh qua ngã tư vắng người, hơi thở lan ra từ chiếc xe mơ hồ như nhuốm mùi huyết.

...

“Két... chi... két” Xe đang vận hành ở tốc độ cao, đột nhiên cảm giác có cái gì rớt trên mui xe, sau đó tại lúc Mạnh Phi Vũ phanh đột ngột, cái...đồ vật trên mui kia liền rơi xuống sau thùng xe, sau đó Mạnh Phi Vũ liền thấy được người đang hôn mê, mày kiếm hơi nhíu, mũi cao thẳng, môi có chút mím, từ bề ngoài nhìn đến, xem ra đây là một người có chút lạnh lùng cổ chấp, nhưng là từ hiện trường đến xem, này nhất định là một người không may rồi.

Mạnh Phi Vũ có chút nhăn lại đôi mắt đẹp, nàng vừa mới giết người xong, tính toán về nhà nghỉ ngơi liền đụng tới chuyện như vậy, thật đúng là làm cho lòng người phiền não, từ tình huống mới vừa rồi phán đoán, cái...này nam nhân hẳn là từ trên trời rớt xuống, bằng không chính là từ phía saunhảy lên, sau đó lăn xuống dưới, bất kể là thế nào, cái...này nam nhân xuất hiện cũng không đơn thuần, Mạnh Phi Vũ có dự cảm, cái... nam nhân này sẽ làm phiền nàng cả đời.

Mạnh Phi Vũ vẫn không nhúc nhích, nàng liền lẳng lặng ngồi ở trong xe, người ngoài kia chết sống đều cùng nàng không quan hệ, nếu như không phải hẳn vừa lúc rơi trên xe nàng, nàng nhất định cũng sẽ không quay đầu lại, tiếp tục lái xe, mà không phải ở chỗ này lãng phí thời gian.

“Ai...” Than nhẹ một tiếng, Mạnh Phi Vũ nghĩ hôm nay thời gian nàng xuất môn nhất định là không có thích hợp, bằng không như thế nào sẽ gặp được nhiều chuyện tình không thuận như vậy, giết người còn muốn lãng phí hai viên đạn, hiện tại chỉ là lái xe về nhà, liền gặp phải một quái nhân không biết nói sao liền rơi trên xe như vậy, hơn nữa sinh tử chưa biết.

“Phiền!” Vừa nói, Mạnh Phi Vũ lại một lần nữa nhăn ga, sau đó lại dùng khăn cấp, muốn ném người trên xe tới trên mặt đất đi, nàng không có tâm tình đi quản việc này, ai biết có phải hay không do người khác phái tới ám sát nàng chứ.

“Bịch...” Người cũng bị ném tới dưới đất, mái tóc đen thật dài trên không trung bay lên tạo thành một đạo xinh đẹp đường cong, hoạt bát như các loại vảy cùng ở trên không trung bay múa, lóe sáng. Mạnh Phi Vũ lạnh như băng mà nhìn.

Một phút, hai phút... Mười phút đã qua, Mạnh Phi Vũ cũng không có lái xe chạy lấy người, mà là ngồi trên xe lẳng lặng nhìn cái...nam nhân quỳ rạp trên mặt đất, nàng nghĩ thế nào liền xuống xe...

...

Chiếc xe màu xám lại một lần nữa xẹt qua bầu trời đêm, Mạnh Phi Vũ đem tốc độ xe đạt tới cực hạn, trên xe đã có thêm một bóng người, để lại phía sau đường đêm trống vắng.

3. Chương 3: Nam Nhân Cũng Xuyên Qua

Mạnh Phi Vũ ngừng xe, sau khi tắt máy, lần đầu tiên bởi vì chỗ ở của mình mà rầu rĩ, nàng nên như thế nào đêm... nam nhân này vào nhà của mình nằm trên tầng cao chót vót của toà nhà cao tầng này đây chứ?

Chính mình tự động thủ? Đó là không có khả năng, nàng cho dù có thể khiêng hắn lên, nàng cũng sẽ không bao giờ làm như vậy. (Sunny: lạnh lùng có khác....)

Kêu hắn tỉnh? Nếu có thể, nàng đã sớm làm như vậy, lúc nàng đem hắn từ trên đường vào trong xe liền thuận tiện kiểm tra qua, cái nam nhân ngã vào xe nàng kia, cơ hồ không bị bất cứ ngoại thương gì, nhưng lại hôn mê bất tỉnh, bất kể nàng như thế nào lay hắn, hắn cũng không chịu tỉnh, không biết là bởi vì có nội thương, hay là nguyên nhân gì nữa. Thật là một người biết cách làm phiền người khác mà.

Mạnh Phi Vũ lại cau mày nhìn một chút người ngồi sau xe, hắn tốt nhất đừng chết ở trong xe nàng, bằng không, nàng nhất định đem hắn nhét vào bãi đỗ xe, cho hắn tự sinh tự diệt. (Sunny: má ơi... sao chị nữ 9 này ác ma quá vậy *chảy mồ hôi*)

Dù sao, nhìn qua hắn chắc mọi người cũng chỉ nghĩ hắn bị tan nạn xe cộ bình thường. Mạnh Phi Vũ trở mắt nhìn nam nhân kia, một phút đồng hồ, hai phút đồng hồ... Mười phút đã qua, Mạnh Phi Vũ rốt cục bắt đầu mở cửa xe, đem nam nhân ả gác ở trên vai. Cũng may nàng từ nhỏ do luyện võ nên mới có được khí lực như thế, bằng không nam nhân này chết ở chỗ này cũng tốt lắm.

...

Nơi ở của Mạnh Phi Vũ là trong toà nhà cao 24 tầng, hai tầng ngầm, 22 tầng trên mặt đất, mỗi tầng chỉ có một nhà.

Mạnh Phi Vũ ở tại tầng cao nhất, đại khái diện tích khoảng 300 mét vuông, trừ ra phòng tắm, toàn bộ các phòng còn lại đều thông nhau thành một phòng, đồ bày biện trong nhà cũng chẳng có gì, làm cho căn nhà thoát nhìn càng như là phòng mẫu trong bản thiết kế, không có...chút nào biểu hiện là nơi có người sống, lạnh như băng giống như chủ nhân của nó vậy.

Mạnh Phi Vũ thật vất vả đem người kia khiêng vào trong nhà, sau đó nhìn trong phòng duy nhất chỉ có một cái giường cùng một cái ghế... salon, lại bắt đầu nhăn mi lần nữa. (Sunny: kiểu này ta càng tiện, khỏi mua giường chi phí, dù sao hai nười sau này cũng sống chung còn gì :-")

Mạnh Phi Vũ có chút bất đắc dĩ, nam nhân này dù sao cũng thật làm phiền nàng lắm rồi, không cần nghĩ liền đem hắn tùy ý quăng xuống trên mặt đất, mệt nhọc một ngày, Mạnh Phi Vũ tính toán sẽ tắm rửa rồi mới đi ngủ. (Sunny: ác ôn.... ==)

...

Tắm rửa xong, Mạnh Phi Vũ giống như bình thường, quần quanh người một cái khăn mỏng rồi bước ra khỏi phòng tắm... Mạnh Phi Vũ bề ngoài lạnh như băng, nhưng vóc người cũng rất khiêu gợi, hơn nữa lại toát ra một hơi thở thần bí tràn ngập khắp nơi, không khỏi khiến người khác bị hút vào.

“Tiểu thư, thỉnh ngài tự trọng!” Thanh âm ôn hòa vang lên có chút vội vàng, nhanh chóng cúi đầu nhưng vẫn che dấu không được biểu tình vì ngưỡng mà gương mặt đỏ ửng, Tử Uyên không nghĩ tới chính mình tỉnh lại cuối cùng lại đụng tới một chuyện như vậy.

“Người tỉnh.” Mạnh Phi Vũ âm thanh vẫn lạnh lùng như cũ, cũng không có bởi vì tình huống xấu hổ này mà có chút thay đổi, nhưng là trong mắt lại hiện lên một tia mỉm cười, xem ra nàng đã là nhất đã trở về một quân tử a, thấy thân thể của mình dĩ nhiên lại cúi đầu đỏ mặt, thật là khó kiểm được trên đời mà.

“Ân, tiểu thư, là ngài đã cứu ta sao?” Hắn không biết dùng cái từ “cứu” này có đúng không, hắn chỉ là ở nhà ngủ, không biết sao tỉnh lại liền ở chỗ này, hơn nữa nơi này rất quái lạ, hắn nhìn xung quanh, thật sự không nhìn ra được thứ gì quen mắt.

“Người là ai?” Đây là chuyện này giờ nàng vẫn thấy kỳ quái, giống như bình thường, nam nhân hắn là sẽ không mặc một dạng quần váy xuất hiện ngoài đường đi, mà lại trong lúc trời tối nữa.

“Ta gọi là Tử Uyên, Tử tướng quân là mẫu thân của ta, không biết nơi này là địa phương nào?” Nữ nhân trước mắt này, mặc dù lạnh như băng, nhưng cũng là nữ nhân đẹp nhất hắn từng gặp qua, hắn tin tưởng nàng không phải là người xấu, hơn nữa, hắn tin võ công của hắn đủ để tự bảo vệ mình.

Mạnh Phi Vũ rất nhanh tại trong trí nhớ tìm kiếm chính mình cùng “Tử tướng quân” rốt cục có liên quan gì không, nhưng kết quả cuối cùng là hoàn toàn không biết gì cả, này tuyệt đối là không có khả năng, tư liệu cận kề về tất cả người lãnh đạo trong bốn quốc chính mình đều là biết đến, huống chi còn là một vị tướng quân, bốn quốc chỉ có mấy vị tướng quân, nhưng không có một người nào họ Tử, hơn nữa một nữ tướng duy nhất còn là bạn tốt của mình, nàng hoài nghi nhìn Tử Uyên.

“Người là người quốc gia nào?”

“Ta là người của Mị Thủy quốc, chẳng lẽ nơi này không phải Mị Thủy quốc sao?” Tử Uyên cũng bắt đầu kinh ngạc, hắn không phải là vừa ngủ liền mộng du chạy đến quốc gia khác đi. (Sunny: anh này ngây thơ có thừa nha))

“Mị Thủy quốc? Ở địa phương nào?” Trên thế giới có rất nhiều tiểu quốc, có nước là do liên hiệp quốc thừa nhận, mọi người đều biết, nhưng là có khi là không được thừa nhận. Nàng có một người bạn tốt cũng là nữ hoàng của một quốc gia ít người biết đến, cho nên, nàng vẫn còn có chút hiểu rõ.

“Mị Thủy quốc cùng Dạ quốc, Ảnh quốc là ba nước lớn nhất của lục địa, người không biết Mị Thủy quốc sao?” Điều này sao có thể, Mị Thủy quốc là quốc gia lớn nhất trên đại lục, như thế nào sẽ có người không biết đến Mị thủy quốc.

“Dạ quốc? Ảnh quốc? Mị Thủy quốc? Người còn biết quốc gia nào không?” Mạnh Phi Vũ hình như vừa nghĩ tới thứ gì, ánh mắt quái dị nhìn Tử Uyên.

“Không có quốc gia nào khác , trên đại lục cũng chỉ có tam quốc gia này mà thôi.” Tử Uyên sắc mặt cũng càng ngày càng kém , âm thanh ôn hòa ban đầu có hơi ngập ngừng.

“Có thể nói cho ta biết quốc gia ở chỗ người chế độ là cái dạng gì không?”

“Người thống trị tối cao của Mị Thủy quốc là nữ hoàng.” Chế độ hắn là hỏi cái này đi.

“Nữ hoàng? Người vừa nói mẫu thân của người là tướng quân? Như vậy nam nhân đâu? Nam nhân làm cái gì?” Mạnh Phi Vũ tuyệt đối không phải một người hay nói nhiều, nhưng là nàng thật sự là quá mức với kinh ngạc, nam nhân trước mắt này nếu như không phải thần kinh không ổn định, liền vô cùng có thể là không phải người ở cái thế giới này.

“Nam nhân? Đương nhiên là ở nhà , Mị Thủy quốc quy định nếu như không có thể chủ đồng ý, nam nhân là không được một mình ra ngoài, ta mặc dù đã có hôn phối, nhưng cũng là không được tùy ý ra ngoài, ngài có thể nói cho ta biết này rốt cuộc là nơi nào không?” Hắn cảm giác chuyện càng ngày càng kỳ quái rồi .

“Nữ tôn nam tử? Người không phải người ở cái thế giới này.” Nàng kết luận, nhìn nam nhân ánh mắt trấn định, hơi thở chậm rãi, nói chuyện có trật tự rõ ràng, tuyệt đối không phải người thần kinh có vấn đề, cho nên, duy nhất có thể chính là hắn không phải người từ thế giới này, nói như vậy chuyện hắn từ trên trời giáng xuống cũng có khả năng giải thích rõ ràng. Mạnh Phi Vũ chưa từng nghĩ chính mình dĩ nhiên sẽ nhặt đã trở về một người... Ân, phải nói là xuyên qua mà đến đi, hiện tại tiểu thuyết đều là kêu như vậy.

“Không phải người thế giới này ? Nơi này rốt cuộc là địa phương nào?” Có chút kinh ngạc, có chút không thể tin được, cũng có chút bất an, Tử Uyên không biết hiện tại rốt cuộc là tình huống nào.

“Chờ chút” Nói hai chữ xong, Mạnh Phi Vũ liền xoay người hướng giá sách đi tới, từ bên trong tùy ý rút ra một quyển lịch sử Trung Quốc cổ đại đưa cho Tử Uyên.

“Người có thể đọc chữ này không?” Mạnh Phi Vũ quyết định rồi, nếu như hắn xem không hiểu, nàng sẽ đem hắn đưa đến nhà trẻ đi, mời hắn bắt đầu học lại từ đầu thôi.

“Có thể, ta từ nhỏ đã bắt đầu học chữ.” Hắn mặc dù tướng mạo khó coi, nhưng cũng là công tử nhà quan, như thế nào lại không biết chữ được.

“Ân, người muốn hỏi gì ta ngày mai sẽ tìm người đến nói cho người rõ ràng, ta hiện tại muốn nghỉ ngơi, người tự tiện đi.” Tìm ai đây? Vẫn là Tư Đồ Tử Nhiên đi, chỉ có nàng là có thể kiên nhẫn nói chuyện với hắn, đương nhiên điều kiện đầu tiên là phải đưa đủ tiền. Haiz. cuối cùng vẫn là mình thấy phiền nhất mà.

Nói xong, Mạnh Phi Vũ liền nằm trên giường lớn, lưu lại Tử Uyên một người ở nơi này không biết như thế nào cho phải.

“Tiểu thư, ta...” Hắn thật sự là không biết nên làm cái gì bây giờ, cho nên không thể làm gì khác hơn là lên tiếng hỏi người ở trên giường.

“Mạnh Phi Vũ.”

“A, cái gì?” Hình như là tên, nhưng là hắn cũng không xác định nữa.

“Ta gọi là Mạnh Phi Vũ.”

“A, ta gọi là Tử Uyên. Ta nghĩ...” Nàng nói cho hắn tên mình rồi, không biết tại sao, chính mình đột nhiên cảm giác được rất vui vẻ.

“Im lặng, ngủ.” Thật phiền.

“Ách...” Mạnh Phi Vũ nói khiến Tử Uyên có chút bị thương, nàng sở dĩ nói như vậy là bởi vì là không thích hắn sao? Hắn biết chính mình lớn dung mạo rất xấu, nhưng là... Ai, dù sao chính mình hắn là có thể tự mình hiểu lấy, nữ nhân này không phải là người mà chính mình có thể xứng đôi, hơn nữa tình huống hiện tại như thế cũng không phải lúc nghĩ tới việc sau này, vẫn là trước tìm hiểu tình huống của bản thân rồi nói sau

.

Tử Uyên nghĩ nghĩ, sau đó cầm lấy quyển sách trên tay bắt đầu nhìn sơ qua, dưới ánh đèn yếu ớt hắn chăm chú đọc sách, người nằm ở trên giường giả bộ ngủ kia mở mắt ra nhìn một phen, sau đó, lại từ từ nhắm hai mắt ngủ thiếp đi...

4. Chương 4: Nam Nhân Tốt

6 giờ sáng, Mạnh Phi Vũ đúng lúc mở mắt, sau đó, chuyện thứ nhất làm chính là nhìn về phía ghế sa lon.

Nam nhân kia, tư thế cùng tối hôm qua hoàn toàn giống nhau, ngồi ở chỗ kia xem sách, chỉ bất quá hình như đã gần tới trang cuối, hắn rốt cuộc nhìn bao lâu, là một đêm không có ngủ sao?

“Người không có nghỉ ngơi.” Âm thanh không có...chút nào độ ấm, nhưng là đã có một chút trách cứ. (Sunny: tỷ lo lắng cho Tử Uyên ca mới trách đó nha :-”)

“Ta ngủ không được, người có thể nói cho ta biết này rốt cuộc là nơi nào sao?” Hắn nhìn cả sách cả đêm, càng xem càng kinh hãi, những sự kiện lịch sử từng phát sinh không có cái gì hắn biết đến, Tử Uyên phát hiện chính mình có chút đau đầu.

“Địa Cầu, Trung Quốc.” Xuống giường, rửa mặt, Mạnh Phi Vũ cũng không có bởi vì trong nhà có một người đàn ông mà thay đổi cách sống.

“Đây là nói ta thật sự đã đi tới một cái thế giới xa lạ đi.” Hắn trước kia cũng đã có loại cảm giác này, hắn hiện tại ý nghĩ duy nhất chính là như thế nào mới có thể ở chỗ này sống sót, nữ nhân trước mắt này tựa hồ cũng không phải rất hoan nghênh chính mình, là bởi vì là chính mình rất xấu sao, Tử Uyên đối với dung mạo chính mình bất giác có chút xấu hổ.

“Người không sợ hãi sao?” Cổ nhân, nhất là những người sinh hoạt tại thế giới nữ tôn, có thể lập tức đón nhận thế giới mới nhanh như vậy sao?

“Ta không sợ, chỉ là ta không biết nên như thế nào ở chỗ này sinh sống thôi.” Tử Uyên trong mắt có một tia kiên định, hẳn trước giờ một mực đều là như vậy, bất kể cuộc sống có bao nhiêu gian nan, hẳn cũng không sợ, hẳn không có gì để theo đuổi, chỉ là hy vọng chính mình có thể sống thật tốt, sau đó có thể tìm được một người hẳn chân chính yêu, chỉ cần hẳn yêu là được, hẳn biết là sẽ không có ai yêu hẳn đâu. (Sunny: anh này giống Diễm ca quá =)) 2 anh Diễm luôn nhé)

“Người biết cái gì?” Đã sớm biết nam nhân này sẽ mang đến phiền toái không ít, nhưng Mạnh Phi Vũ tựa hồ nghĩ muốn đem gánh nặng này đeo lên lưng.

“Cầm kỳ thư họa, thi từ ca phú, thêu thùa, nấu nướng cùng trà đạo, chỉ cần là chuyện của nam nhân ta đều sẽ biết làm, hơn nữa, ta còn có võ công, thân thể của ta cũng rất tốt.” Tử Uyên tuyệt đối không phải tự khen chính mình, hẳn cho rằng hẳn biết mấy thứ này đều là rất bình thường, chỉ là Mạnh Phi Vũ trong mắt hiện lên một tia khác thường, hình như không phải cho rằng như vậy.

Mạnh Phi Vũ phi thân hướng phía trước, tay phải nắm lại, hướng ngực phải Tử Uyên công tới, động tác ngoan cường chuẩn xác.

Tử Uyên có chút kinh ngạc, hơn nữa bởi vì Mạnh Phi Vũ động tác rất nhanh, không kịp trốn tránh, không thể làm gì khác hơn là giơ cánh tay lên cản một phen.

Liền tại lúc quyền của Mạnh Phi Vũ sắp đụng tới Tử Uyên, lại khó có thể tin nổi quyền đang tiến tới với tốc độ của xe không phanh liền biến đổi, nhẹ nhàng điểm vào trước ngực Tử Uyên .

“A! Người!” Tử Uyên há mồm hét to một tiếng, trên mặt đỏ bừng! (Sunny: ca này cứ đỏ mặt hoài :”> ta thích con trai biết đỏ mặt, trai giờ cáo quá, không ai biết đỏ mặt hết trơn :”>)

“Ta chỉ là thử một chút võ công của người mà thôi.” Mạnh Phi Vũ nhú mi, nhìn thân thủ của hẳn hẳn là cũng không tệ, một chiêu kia mặc dù đánh vào trên người của hẳn, nhưng là đã không còn khí lực gì , hẳn kêu cái gì chứ, mặt vẫn còn hồng như vậy, chẳng lẽ hẳn đang bị thương sao? Hẳn là sẽ không, nàng có làm kiểm tra rồi mà a.

“Người... Ta... Người là nữ nhân!” Tử Uyên cảm giác chính mình có chút giận dữ, hẳn là một người đàn ông a, mặc dù xấu một chút, nhưng là vẫn còn biết nam nữ thụ thụ bất thân, nàng như thế nào có thể đụng chính mình, nghĩ tới đây, mặt Tử Uyên đột nhiên có chút trắng bệch, trước kia, hẳn nằm ở trên mặt đất trong phòng , là từ trước đã nằm ở nơi này hay là... (Sunny: A đoán đúng rồi =))

“Người trước kia là ở nơi nào phát hiện được ta?” Mặc dù Tử Uyên trong lòng đã dao động mãnh liệt , nhưng là giọng điệu vẫn còn là tương đối bình tĩnh, cho nên, Mạnh Phi Vũ cũng không có phát hiện cái gì khác thường.

“Trên đường, người đụng vào xe của ta, sau đó hôn mê, sau đó ta khiêng người về nhà.”

“...” Nghe Mạnh Phi vũ nói vậy, Tử Uyên cúi đầu, trên mặt độ ẩm càng ngày càng cao, hẳn là bị nàng mang về, đó không phải là nói nàng cứu hẳn nhưng lại đụng vào người hẳn... Thân thể của hẳn, thật sự là làm cho người ta không có phát sinh ý niệm gì, hẳn từ nhỏ đến lớn, trừ ra mẫu thân, không có bất cứ một nữ nhân nào tiếp xúc quá thân thể của hẳn, Tử Uyên ngẩng đầu lên lên nhìn thoáng qua Phi Vũ...

Nàng thật xinh đẹp, so với những nữ nhân hẳn từng gặp qua đều hơn rất nhiều, bất quá hẳn cảm giác điểm tới hấp dẫn người của nàng không phải bề ngoài, mà là khí chất lạnh như băng kia, mặc dù có thể đồng lạnh người khác, nhưng là rồi lại làm cho người ta không nhìn được nghĩ muốn hướng về phía nàng, dùng bản thân để thăm dò dưới sự băng lãnh thần bí kia là gì...

Tử Uyên cảm giác chính mình khi này rất bình tĩnh đột nhiên rối loạn, hẳn lại ngẩng đầu nhìn Mạnh Phi vũ, sau đó... Hẳn nhắm mắt lại, hai tay tạo thành chữ thập... Phụ thân, đây là ngài thu xếp sao? Là ngài nghe được nguyện vọng của hải nhi, cho nên mới để hải nhi tới đây sao? Mạnh Phi Vũ, Mạnh Phi Vũ, hải nhi quyết định , nàng chính là người hải nhi muốn tìm, phụ thân, cảm ơn ngài, cảm ơn ngài đưa hải nhi tới đây, hải nhi sẽ thật cẩn thận trân trọng nó.

“Người đang làm cái gì vậy?” Mạnh Phi Vũ mi lại có chút nhú lại, nàng không hiểu nam nhân này rốt cuộc nói cái gì. Đầu tiên là lăm bắm tên ai, sau đó nhắm mắt lại, bất quá, hẳn lẳng lặng đứng như vậy, thật sự

nhìn rất lạnh khốc nha. Nếu như bị các tiểu cô nương bên ngoài thấy nhất định sẽ khiến mọi người thét chói tai, người cổ đại đều tưởng soái (đẹp trai) như vậy sao?

“Ta có thể lưu lại sao? Ta có thể giúp người dọn dẹp, nấu cơm, giặt quần áo, hơn nữa ta sẽ rất an tĩnh, sẽ không phiền đến người.” Tử Uyên nói xong liền khẩn trương nhìn Mạnh Phi Vũ, nếu là trước kia hẳn là nhất định sẽ không nói ra nhưng lời như vậy, nhưng là hẳn nếu là không nắm lấy cơ hội này, hẳn có lẽ cũng không có thể ở đây, cũng không thể nhìn tới nữ nhân khiến mình động tâm này nữa.

“Người nghĩ muốn lưu lại?”

“Phải “

“Tại sao?”

5. Chương 5: Ta Muốn Người Lưu Lại

“Tại sao?”

“Ta. . .” Tử Uyên có chút khó khăn, hẳn cũng không thể nói, ta rất thích nàng, ta muốn lưu ở bên cạnh nàng được.

“Người có thể lưu lại, nhưng là không thể làm phiền ta, bằng không ta sẽ đuổi người ra ngoài.” Mạnh Phi Vũ giọng điệu rất lạnh vang lên, làm cho người ta cảm giác hình như không hợp cho lắm với câu nói của nàng, nhưng là nếu ai biết rõ con người của nàng hẳn là rõ ràng nàng làm như vậy cũng đã thật là rất khó, hạt tử(cung bộ cặp) rất chú trọng sự riêng tư, thu một người ở lại nhà của nàng, thật là một chuyện vô cùng khó khăn.

“Cám ơn, ta tuyệt đối sẽ không làm phiền người.” Một nụ cười ôn hòa tại trên mặt Tử Uyên triển lộ, làm nhu hòa hóa gương mặt cương nghị góc cạnh, hẳn vui vẻ hẳn lên.

Lại được Tử Uyên trả lời, Mạnh Phi Vũ liền vào phòng tắm bắt đầu rửa mặt, mà Tử Uyên nhìn hoàn cảnh này hoàn toàn lạ lẫm, không biết nên làm những thứ gì, liền như vậy một mực đứng ở nơi đó, chờ đợi Mạnh Phi Vũ quay lại.

. . .

Cái gì vang lên vậy? Tử Uyên cảnh giác hướng tới cửa phòng nhìn lại. . .

Cửa từ từ mở, một nữ nhân hơn 50 tuổi cầm trong tay được một gói đồ đi đến.

” Cậu là ai?”

“Người là ai?”

Nữ nhân cùng Tử Uyên đồng thời lên tiếng, mà lúc này Mạnh Phi Vũ cũng đã rửa mặt xong, vừa đúng lúc đi ra ngoài.

“Vú Trương, hẳn là bằng hữu của ta.” Vú Trương là do Mạnh Phi Vũ thuê tới giúp việc, mỗi ngày mang đến bữa sáng, sau đó quét dọn phòng, buổi tối sẽ căn cứ tình huống quyết định có cần đem bữa tối tới hay không, tại buổi tối, lại trở lại phòng nhà của mình, hơn nữa đều có xe đưa đón đi tới đây riêng, giống như này là đi bằng Bảo Mã (BMW). (Sunny: OMG, người làm đi bằng BMW.... trời....vậy là nhà Vũ tỷ cũng không vừa nha~)

“A, là bằng hữu của tiểu thư a, nhĩ hảo tiên sinh, ta là vú Trương, ta là tới đưa bữa sáng cho tiểu thư, mới vừa rồi thật sự là không có ý tứ, ngài họ gì?” Vú Trương cười ha hả cùng Tử Uyên nói chuyện phiếm, thoát nhìn nàng rất bình thường, bất quá trong mắt cũng không giấu nổi sự hưng phấn, cũng đúng thôi, sáng sớm, liền tại nhà Mạnh Phi Vũ đụng tới một người đàn ông, như thế nào có thể làm cho người ta không suy nghĩ lung tung được chứ.

“Vú Trương, nhĩ hảo, ta gọi là Tử Uyên.” Tử Uyên có chút không hiểu, vú Trương tại sao gọi chính mình là tiên sinh, kia hẳn là xưng hô với nho sĩ a, chính mình không phải a, nhưng là nhìn Mạnh Phi Vũ không có

gì về, Tử Uyên cũng thông minh không có phủ nhận, cái thế giới này cùng với những gì mình từng biết thật không giống, nên hẳn phải cẩn thận, hơn nữa, hẳn đáp ứng rồi, không thể làm phiền Mạnh Phi Vũ.

“Tử tiên sinh a, ngài không cần khách khí như vậy, ta. . .”

“Vú Trương.” Mạnh Phi Vũ cắt đứt lời nói của vú Trương, nàng chán ghét tạp âm, trong những ngày thường vú Trương cũng là rất an tĩnh, không biết nàng hôm nay là làm sao vậy.

Kỳ thật, cũng khó trách tại sao vú Trương hưng phấn như vậy, cả nhà Mạnh gia trên dưới đều quan tâm hôn sự của Mạnh Phi Vũ, nhưng là vẫn không có tin tức gì, hiện tại rốt cục tại nhà Mạnh Phi Vũ, thấy được một người đàn ông, đương nhiên mừng thầm, nói không chừng đây sẽ là cô gia tương lai, bằng không tại sao sẽ xuất hiện tại trong phòng của Mạnh Phi Vũ, người rất ít mời những người khác tới phòng mình.

“Tiểu thư.” Vú Trương cũng biết chính mình khiến cho tiểu thư không hài lòng, cho nên có chút xấu hổ nhìn Mạnh Phi Vũ.

” Vú đem tất cả những đồ điện, gia dụng trong này chỉ cho tiên sinh một lần đi, hẳn có thể là bị xe của ta đụng vào đầu óc, rất nhiều đồ đều không nhớ rõ cách dùng.” Mạnh Phi Vũ nói xong liền thật sâu liếc mắt nhìn Tử Uyên.

“A. . . Bị đụng vào đầu sao, Tử tiên sinh người không có chuyện gì đi?” Vú Trương kinh ngạc nhìn Tử Uyên, nhìn Tử Uyên từ lên trên xuống dưới một lần, phát hiện trừ trang phục có chút kỳ quái bên ngoài ra, còn lại đều là rất tốt, nhưng nàng vẫn không yên lòng hỏi hỏi.

“Ta. . . Ta không sao, chỉ là quên đi một vài thứ.” Tử Uyên không phải rất hay nói dối, nhưng là hiện tại tình huống như vậy, cũng chỉ có thể nói theo Mạnh Phi Vũ, nhưng là đối mặt với sự quan tâm của vú Trương, Tử Uyên vẫn thật là mất tự nhiên.

“A, không có việc gì là tốt rồi, không có việc gì là tốt rồi, mau ăn bữa sáng đi, a, tiểu thư, bữa sáng chỉ có một phần, ta hiện tại lại làm một phần đi.”

“Không cần, bữa sáng cho Tử tiên sinh đi, ta đi ra ngoài ăn.”

“Ta. . .” Tử Uyên vừa muốn mở miệng nói không cần, đã bị Mạnh Phi Vũ liếc mắt thờ ơ nhìn một cái liền im bặt.

“Vú Trương, hôm nay chuẩn bị bữa tối, ta buổi tối trở về.” Vừa nói, Mạnh Phi Vũ liền đi phòng tắm thay đổi trang phục, vận một bộ đồng phục nữ tính đi ra cửa nhà, mở ra cửa xe yêu quý đi công tác, thuận tiện nói một chút, chỗ làm việc của Mạnh Phi Vũ là pháp viện, công việc của nàng là một người quan toà, quan toà trẻ tuổi nhất cả nước.

. . .

“Tử tiên sinh, ngài trước dùng cơm đi, một hồi lạnh xuống thì không thể ăn đâu.” Vú Trương đã rất thói quen bộ dáng lạnh như băng của tiểu thư nhà nàng, bất quá, vẫn dè dặt nhìn thoáng qua Tử Uyên, nàng sợ tiểu thư sẽ đem Tử tiên sinh hù dọa đến bỏ chạy, bất quá, nhìn vị tiên sinh này đến bây giờ vẫn còn nhìn chăm chú cửa, hẳn là thật là thích tiểu thư nhà nàng rồi, ha ha, sau khi trở về nhất định phải báo tin tức kia nói cho Mạnh tiên sinh cùng phu nhân, bọn họ nhất định sẽ vui mừng. (Sunny: =)) bó tay ^^)

“A, được, cảm ơn.” Tử Uyên thu hồi ánh mắt, tận lực để chính mình bình thường một chút, hẳn không muốn thừa nhận, dù mới biết nhau một thời gian ngắn ngủi, nhưng hẳn cũng không muốn nàng rời đi.

Tử Uyên ngồi ở bên cạnh bàn ăn, đem ánh mắt chuyển qua bữa sáng, đây là bữa ăn đầu tiên từ khi mình đến đây, chỉ là một món điểm tâm nhỏ, hẳn nói cho chính mình, phải bắt đầu thích ứng cách sống ở nơi này, bất kể đây một cái thế giới gì, hẳn cũng sẽ không sợ, bởi vì, hẳn ở chỗ này đã tìm được người mà hẳn phò thác cả đời rồi.

. . .

Sau một ngày, vú Trương đem tất cả đồ điện cùng dụng cụ hằng ngày chỉ cho Tử Uyên cách sử dụng, nhất là tại lúc giới thiệu cách sử dụng bồn cầu, bất kể là nữ nhân hơn 50 tuổi, hay là nam nhân chỉ hơn 20 tuổi,

đều là mặt mày đỏ bừng, sau đó ngượng ngùng bèn nhìn nhau cười, một già một trẻ ở chung coi như là thật hòa hợp vui vẻ.

Năng lực học tập của Tử Uyên rất mạnh, đồ chỉ cần giới thiệu một lần, hần liền rõ ràng , cho nên, vú Trương dạy cũng rất có cảm giác thành công, cũng rất vui vẻ, cuối cùng trời cũng tối, đồ đệ đã xuất sư Tử Uyên đang ở cùng vú Trương cùng nhau chuẩn bị bữa tối, trong lòng nghĩ lại những gì hôm nay học được, thật sự rất thần kỳ, hần hiện tại hảo hy vọng có thể mau chóng thấy Mạnh Phi Vũ, nói cho nàng, chính mình đã có thể chiếu cố bản thân, sẽ không trở thành gánh nặng của nàng . . .

“Sẽ không trở thành gánh nặng”, trong suốt khoảng thời gian đầu ở nhà Vũ, Tử Uyên mỗi ngày đều sẽ nói cho chính mình một lần những lời này, đó cũng là câu nói không bao giờ thay đổi khi ở bên người Mạnh Phi Vũ, hần nói cho chính mình, chỉ cần chính mình không làm phiền, Mạnh Phi Vũ cũng không ghét mình nữa, mình liền có thể sống ở bên cạnh của nàng, hằng ngày đều có thể gặp nàng. . .

6. Chương 6: Phi Vũ Thu Xếp

Công tác của Mạnh Phi Vũ rất thanh nhàn, nhưng là khó khăn cũng rất cao, liền giống như khi nàng giết người vậy, giết người đối với Mạnh Phi vũ mà nói là một chuyện rất chuyện đơn giản, nhưng không phải tất cả sát thủ đều có thể làm giỏi.

Từ cửa pháp viện đi vào, dọc theo đường đi cũng có người đối Mạnh Phi Vũ vấn an, Mạnh Phi Vũ chỉ là gật đầu đáp lễ, trên gương mặt lạnh như băng không có bất cứ biểu hiện gì, bất quá, tất cả mọi người cũng đã thành thói quen , chào hỏi xong liền tự động biến mất.

Mạnh Phi Vũ đi vào trong phòng làm việc của mình, lại bắt đầu xử lý văn kiện, công việc nhiều như núi, đọc đọc, sau đó không lâu một đồng văn kiện đã được Mạnh Phi Vũ xử lý tốt , sau đó Mạnh Phi Vũ an vị ở nơi này bắt đầu suy nghĩ chuyện đã xảy ra hôm qua .

Mạnh Phi Vũ lớn lên rất đẹp, gia thế, địa vị, trí tuệ, muốn có cái gì liền có cái đó, mặc dù tính cách lạnh như băng , nhưng là những người theo đuổi nàng đều coi đó là một loại hấp dẫn mị lực, hơn nữa nữ nhân lạnh như băng sẽ làm người khác có dục vọng chinh phục , nam nhân, tất cả đều là như vậy, ôn nhu không muốn, hiền lành không muốn, chỉ muốn có một nữ nhân giống nữ vương cao ngạo lạnh lùng, cho dù là gả về nhà cung phụng cũng đồng ý.

Cho nên, người theo đuổi Mạnh Phi Vũ đếm không xuể, chỉ là Mạnh Phi Vũ chưa từng có bỏ ai vào trong lòng, trong suy nghĩ của nàng, nàng không thích những nam nhân như vậy.

Bất quá, nếu là người nàng thích, phải giống như là...

Mạnh Phi Vũ lắc đầu, nàng đang suy nghĩ cái gì? Bất quá chỉ là một nam nhân tại ven đường nhặt được mà thôi, mặc dù thân phận của hần có chút khác biệt, tướng mạo cũng rất anh tuấn, tính cách lại còn ôn hòa , nhưng là cũng chỉ là một nam nhân giống như bao nam nhân khác mà thôi, chính mình như thế nào sẽ nghĩ tới thích hần chứ?

Thích? Mạnh Phi Vũ vẫn chưa từng nghĩ tới chính mình sẽ thích ai nữa.

Nhưng, không phải vậy rất vui sao?

Gương mặt kiên nghị của Tử Uyên thối qua trước mắt, Mạnh Phi Vũ bất đắc dĩ lắc đầu, có đôi lúc cho dù chính mình không muốn thừa nhận, nhưng là nam nhân từ trên trời giáng xuống kia, chính mình hình như có một chút cảm giác kỳ lạ khi nói chuyện với hần, mặc dù không xác định là cái gì, nhưng là lúc bất đắc dĩ đem hần mang về nhà, tất cả liền đều không giống với mình trước kia nữa rồi.

Mạnh Phi Vũ tuyệt đối không phải người trốn tránh mọi việc, cho nên nàng lựa chọn đối mặt, nàng sẽ cho Tử Uyên ở lại nhà mình, chính muốn thật sự muốn biết được cảm giác kia rốt cuộc là gì, nếu như thật là thích, nàng sẽ không bỏ qua Tử Uyên, nàng thích ai thì nhất định sẽ nắm cho chặt người đó.

Nghĩ tới đây, Mạnh Phi Vũ lộ ra một nụ cười trăm năm khó gặp, mặc dù vẫn là vẻ mặt lạnh lùng có thể đông lạnh mọi người, nhưng là nếu như nhìn kỹ, sẽ phát hiện đôi mắt lạnh như băng chợt lóe một tia ôn nhu.

...

Như là đột nhiên nghĩ tới điều gì, Mạnh Phi Vũ cầm lấy điện thoại bấm mã số.

“... Ta muốn có một căn nhà, cho dù là một căn nhà không lớn...” Đây là nhạc chuông từ điện thoại truyền đến, Mạnh Phi Vũ dường như đã sớm dự liệu, đem điện thoại cầm xa một chút.

“Phi Vũ, bạn tìm mình? Thật hiếm có nha, có chuyện gì a?” Giọng nữ tương đối ôn hòa vang lên, làm cho người ta nghe xong liền rất thoải mái.

“Nhược Lâm, mình muốn tìm một người dạy kèm, điều kiện là tinh thông xã hội học, luật học, lịch sử học, đương đại chế độ học.” Mạnh Phi Vũ nói xong liền chờ câu trả lời, đối phương hình như tại suy nghĩ cái gì, trầm mặc trong chốc lát.

“Phi Vũ, bạn xác định bạn muốn tìm người dạy kèm sao? Một người a, không phải bốn người sao?” Lam Nhược Lâm tại điện thoại mở to mắt, bằng hữu của nàng thiết là hông mở miệng thì thôi, một khi mở miệng liền dọa người, tinh thông bốn ngành? Nàng làm như trên cái thế giới này ai cũng đều là giống như nàng vậy, thiên tài sao?

Phi Vũ luật học cùng tâm lý học đều có bằng tiến sĩ, quản lý học là thạc sĩ, nhưng lại còn tự học rất nhiều ngành khác, chỉ là lại không có đi thi thôi, Mạnh Phi Vũ có khả năng thật là một thiên tài a, ân, đương nhiên, chính mình cũng không kém, bất quá chính mình lại không có điều kiện học nhiều như vậy, cho nên chỉ là làm giáo viên dạy trong trường học, vả lại nàng cũng không muốn tự hành hạ mình, nguyện vọng lớn nhất cả nàng chính là tìm một lão công chịu được vất vả, gian lao cùng nàng, sau đó hai người nhân nhả mà trở thành cha mẹ của vài đứa con.

“Là một người, không phải bốn người!” Mạnh Phi Vũ rất chăm chú lặp lại một lần, hình như không có nghe được thanh âm châm chọc của đối phương.

“Ha hã, mình biết là một người, chỉ đùa một chút thôi, bạn vẫn lạnh băng như xưa, không có một chút khôi hài, bạn như vậy như thế nào lập gia đình a...”

“Nhược Lâm, im lặng!” Mạnh Phi vũ âm thanh lạnh tám độ, nàng rất chán ghét tiếng huyền não, nhưng bằng hữu của nàng lại toàn những người nói không biết ngừng, thật không biết nàng tại sao lại gặp mặt bọn họ rồi trở thành bằng hữu.

“Được, mình biết là bạn tìm một người, tinh thông xã hội học, luật học, lịch sử học, đương đại chế độ học, xin hỏi, Mạnh Phi Vũ đại nhân, ngài còn có yêu cầu gì không?” Không có biện pháp, ai bảo nàng là tiểu sư phụ, lại sợ “Lạnh”, cho nên không thể làm gì khác hơn là nghe lệnh hành sự.

“Không có... Ân, phải là nam nhân.” Vốn Mạnh Phi Vũ là muốn nói không có gì, nhưng là đột nhiên nghĩ tới chuyện sớm hôm nay, nhìn cách Tử Uyên phản ứng, nam nhân này hẳn là không thích nữ nhân đụng chạm đi, hoặc là nói xã hội của hắn nam nhân không thể cùng nữ nhân tùy tiện đụng chạm đi, cho nên, lại tăng thêm một cái điều kiện.

“Nam nhân? Phi Vũ, mình có thể biết người dạy kèm này muốn cho ai được không?” Bọn họ là bạn tốt, cuộc sống của lẫn nhau cũng tương đối hiểu rõ, hơn nữa nàng cũng rất muốn biết, là ai có thể làm cho Phi Vũ hỗ trợ. Người kia nhất định không đơn giản rồi.

“Bằng hữu.” Đơn giản hai chữ khiến Lam Nhược Lâm có chút vô lực, nàng nên sớm đoán được đáp án mới đúng.

“Bạn không thể nói rõ hơn sao, lần nào cũng...”

“Tìm được nói ỉnh biết.”

“Đô đô đô đô...”

Lam Nhược Lâm còn chưa kịp nói xong, đã bị Mạnh Phi Vũ cắt đứt, sau đó điện thoại liền im lặng, Lam Nhược Lâm trở mắt nhìn điện thoại ba giây đồng hồ sau, nhún vai, nhàm chán để điện thoại xuống, kỳ thật, nàng sớm đã thành thói quen, Mạnh Phi Vũ một mực đều là cái dạng này, lúc nào có thể làm cho nàng nói nhiều hơn hai câu, nhất định là mặt trời mọc từ hướng tây.

...

Bên này, sau khi Mạnh Phi vũ để xuống điện thoại, liền tiếp tục bắt đầu nghĩ về vấn đề ia, còn có cái gì phải chú ý không...

Sau đó, cứ như vậy mãi cho đến lúc tan sở...

7. Chương 7: Tâm Tư Lẫn Nhau

Tử tiên sinh, cậu thật là mất trí nhớ sao?” Cả ngày , vú Trương rốt cục vẫn không không chế được mà hỏi câu kia, nàng trước kia cũng từng gặp qua người mất trí nhớ, nhưng người ta quên đi chính là ký ức, mà không phải cuộc sống cơ bản như Tử tiên sinh a, như thế nào Tử tiên sinh lại cho nàng cảm giác trái ngược a?

“Ta là thật sự không nhớ rõ mấy thứ này .” Tử Uyên rất thành khẩn nói, hẳn là thật sự không có nói sai, hẳn là không nhớ rõ , bất quá hiện tại tất cả đều học xong rồi.

“Ai, không nhớ rõ cũng không quan hệ, bất quá, tôi nghĩ nhất định là còn có chút ấn tượng, bằng không tôi như thế nào dạy cậu chỉ một lần là hiểu, không có việc gì, từ từ sẽ nhớ ra thôi.” Vú Trương hảo tâm an ủi Tử Uyên, không biết được Tử Uyên có thể nhớ kỹ nhanh như vậy là bởi vì hẳn thông minh hơn người. (Sunny: Tử Uyên ca thiết là... thánh thú :>)

“Cám ơn vú Trương.”

“Không cần khách khí, Tử tiên sinh, cậu xem cơm chiều hơn phân nửa đều là cậu làm a, cậu thật lợi hại, hiện tại nam nhân biết nấu cơm rất ít , sau này ai gả cho cậu thật có phúc... Ân, đã đến giờ , xe tới đón tôi rồi , tôi phải đi, tôi ngày mai trở lại a.” Vú Trương một cười cười, một bên chỉnh lý trang phục, nhìn thời gian, xe đã đến, nàng cũng nên đi.

“Ha hả, vú Trương hẹn gặp lại!” Gả cho hẳn? Hẳn là hẳn lập gia đình mới đúng a, như thế nào có thể nói là gả cho hẳn? Bất quá, mặc dù Tử Uyên trong lòng rất kỳ quái, nhưng là vẫn cười cùng vú Trương nói hẹn gặp lại, hẳn không hiểu chuyện tình ở đây, vẫn là chờ Mạnh Phi Vũ trở về liền hỏi nàng tốt lắm, mặc dù Mạnh Phi Vũ có điểm lạnh lùng, nhưng là hẳn chỉ tin tưởng mỗi nàng.

“Ân, Tử tiên sinh, hẹn gặp lại.”

...

Tiến vú Trương đi, Tử Uyên liền một người ngồi ở ghế sa lon đọc sách, hẳn phải nhanh một chút tiếp nhận tri thức nơi này, tại trong suy nghĩ của Tử Uyên, mặc dù hẳn là một người đàn ông, nhưng hẳn không cần người khác chiều cổ, hẳn không nên giống như các nam nhân, dựa vào nữ nhân mà sống, hẳn muốn dựa vào chính mình, hơn nữa, hẳn biết chính mình lớn lên rất khó coi, vóc người lại không tốt, cho nên, tận khả năng học tập tất cả những gì hữu dụng với chính mình, hẳn muốn trở thành gánh nặng của bất kì ai, bất kể là mẫu thân hay là thê chủ tương lai của hẳn.

Nghĩ tới thê chủ, Tử Uyên lại không khỏi nhớ tới Mạnh Phi Vũ, nàng thật sự là một nữ nhân xinh đẹp, so với tất cả nam nhân hẳn gặp qua thì xinh đẹp hơn bội phần, khí chất lạnh như băng thần bí kia, hình như có thể làm cho tất cả mọi người sa vào trong đó.

Hẳn thật sự thích nàng, hy vọng chính mình có thể gả cho nàng, nhưng là, một nữ nhân như vậy, chính mình có thể xứng sao? Ha hả, Tử Uyên lắc đầu, tự giễu cười cười, nếu chính mình đứng ở bên người nàng chỉ sợ sẽ thành một vết nhơ của nàng, nàng cao quý tốt đẹp như vậy, mà chính mình... Aiz...

Tử Uyên biết chính mình lớn lên rất “xấu”, nhưng là hẳn chưa từng có oán quá, hẳn chỉ là hy vọng tìm được một người chân thành đối với mình, nhưng, từ lúc chào đời tới nay, Tử Uyên lần đầu tiên hy vọng chính mình có thể lớn lên “bình thường” một chút, chỉ cần không phải “xấu” liền tốt rồi , nếu vậy, có lẽ chính mình vẫn còn có cơ hội đứng ở bên người Mạnh Phi Vũ đi...

...

Âm thanh mở cửa đánh thức Tử Uyên đang trầm tư, Tử Uyên nhanh nhẹn từ trên ghế sa lon đứng lên, nhìn về phía ngoài cửa.

“Người đã trở về.” Trên gương mặt cương nghị của Tử Uyên lộ ra một nụ cười dịu dàng, rất tự nhiên gọi Mạnh Phi Vũ.

Nhìn nụ cười của Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ thậm chí lại có một ảo giác, bọn họ hình như đã ở chung đã lâu rồi, mỗi ngày nàng tan việc về nhà, sau đó liền có một người đàn ông đứng ở cửa nói với nàng: Người đã trở về...

“Àn.” Mạnh Phi Vũ hạ xuống cảm giác quái dị trong lòng, dùng âm thanh trong trẻo lạnh lùng đáp nhẹ một cái, đối lấy một nụ cười ôn nhu nữa của Tử Uyên ...

Mạnh Phi Vũ trong lòng mình run một cái, bởi vì nàng dĩ nhiên cảm giác được nam nhân này cười lộ lên rất mê người, Mạnh Phi Vũ từ nhỏ đến lớn nam nhân dạng gì cũng đã từng gặp qua, nhưng thật sự không có nam nhân nào khiến nàng coi trọng, nhưng hiện tại lại nàng lại thấy nam nhân này có nụ cười mê người, nếu như trước kia từng hoài nghi mình thích nam nhân này, như vậy, hiện tại, Mạnh Phi Vũ đã có thể khẳng định, chính mình là thật sự thích hắn, hoặc là nói là đã yêu nam nhân này. (Sunny: tình sét đánh nè hèn gì sau này chị sủng anh lên tận trời :”>)

Nghĩ tới đây Mạnh Phi Vũ lại ngẩng đầu nhìn chăm chú Tử Uyên đang nhìn mình, nàng muốn nhìn thật kỹ nam nhân mình yêu này có gì giống những nam nhân bình thường khác.

Mặt của hắn rất cá tính, góc cạnh rõ ràng, ngũ quan như vẽ, gương mặt cương nghị pha lẫn một chút thần sắc lãnh khốc, nhưng hơi thở của hắn cũng không phải lãnh khốc, mà là lạnh lùng. (Sunny: vậy mới xứng với chị đó ^^)

Tính cách của hắn có vẻ ôn hòa, nhưng là trên thực tế cũng là lạnh lùng mà cố chấp, hỏi nàng tại sao cảm giác được như vậy, nàng chỉ có thể nói đây là một loại trực giác, đến từ trực giác của sát thủ.

Nói là lạnh lùng, nhưng là khi lúc nàng nhìn nụ cười của hắn, rồi sau đó lại là bộ dáng ôn nhu vô cùng, dịu dàng như nước, khối băng trong lòng nàng như muốn hòa tan.

Đánh giá tương mạo xong, nói đến vóc người, hắn nhất định là một nam nhân khiến cho người khác nhìn vào có cảm giác rất an toàn khi ở bên, nhìn bờ ngực rộng kia, Mạnh Phi Vũ đột nhiên muốn biết được hắn ôm vào trong ngực là loại cảm giác gì... Bất quá, ý nghĩ như vậy cũng chỉ là chợt lóe mà thôi, nàng không muốn bởi vì chính mình nóng vội mà hù dọa nam nhân cổ đại bảo thủ này chạy mất.

Phải nói là bảo thủ đi, hoặc là nói cái quan niệm thủ thân nhu ngọc của hắn thật quá ghê gớm. Mạnh Phi Vũ lại một lần nữa lắc đầu, nếu như hắn là người hiện đại, nàng đã sớm dẫn hắn trên giường, vóc người hắn thật sự rất tuyệt, nàng tin hắn nhất định làm một cái tình nhân rất tốt, nhưng, sự thật hắn cũng không phải người hiện đại. Nếu hắn đã có quan niệm cổ quái như vậy, xem ra chính mình vẫn còn phải từ từ chờ đợi rồi. (Sunny: coi bộ chị sắp thức hiện kế hoạch “cưa” a rồi, mặc dù k cần cưa anh cũng đã đổ :”> mà cái khúc chị nói quyến rũ trên giường ấy, công nhận chị cũng BT quá))

Tử Uyên không biết Mạnh Phi Vũ hiện tại đang suy nghĩ hiện tại nên như thế nào quyến rũ mình lên giường, nếu như hắn biết tất nhiên biểu hiện của hắn cũng không khó nhìn như bây giờ ... (Sunny: chị là sắc nữ =))))))

Về mặt Tử Uyên thật sự rất khó nhìn, bởi vì hắn thấy Mạnh Phi Vũ nhìn mình rồi chỉ lắc lắc đầu, trực giác liền cho rằng, Mạnh Phi Vũ là cùng những người khác giống nhau đều ghét bỏ chính mình khó coi, mà bị người trong lòng ngưỡng mộ ghét bỏ, hắn như thế nào không khó chịu ? Bất quá, hắn vẫn tận lực ẩn đi thần sắc đau thương của bản thân.

Hắn biết Mạnh Phi Vũ không thích chính mình là chuyện bình thường, nhưng là hắn không muốn nàng chán ghét chính mình, mặc dù chính mình thật sự rất xấu, nhưng hắn sẽ rất hiểu chuyện, sẽ không phá hoại lung tung, khiến nàng phiền lòng.

“Làm sao vậy?” Mặc dù Tử Uyên cực lực che giấu, nhưng là trước mặt Mạnh Phi Vũ, cái gì có thể giấu được đôi mắt sắc bén của nàng? Mạnh Phi Vũ khó hiểu chủ động hỏi một câu.

“Không có, ta không có gì.” Hắn cũng không thể nói hắn là bởi vì bị nàng ghét bỏ mà cảm thấy khổ sở đi.

“Ta ghét nói dối.” Mạnh Phi Vũ ghét nhất bị phản bội, mà nói dối cũng chính là một loại phản bội, chỉ là tình tiết không có nghiêm trọng như vậy mà thôi.

“... Ta...”

8. Chương 8: Lời Thề Của Hai Người

“Ta ghét nói dối!”

“Ta... Ta biết chính mình rất xấu, nhưng ta rất hữu dụng, ta sẽ rất an tĩnh không phiền đến nàng, không để cho nàng có thêm phiền phức, nàng đừng chán ghét ta được không?” Cẩn thận nói ra ưu tư trong lòng, mặc dù không phải toàn bộ, nhưng cũng là tuyệt đối không phải lời nói dối.

“Người rất xấu?” Mạnh Phi Vũ cho rằng chính mình đã mém nhẹn không được mà cười, nhưng là nam nhân này bộ dáng thật không giống như đang kể chuyện cười, hắn là đang nói giỡn sao?

“Mạnh tiểu thư...” Tử Uyên có chút tức giận, hắn tuy là rất xấu, nhưng là hắn vẫn không muốn nhắc tới vấn đề này, hắn gần như phớt lờ giọng điệu ngạc nhiên của Mạnh Phi Vũ.

“Phi Vũ!” Nghe được Tử Uyên gọi nàng Mạnh tiểu thư, Mạnh Phi Vũ thật không thích hắn kêu nàng như vậy chút nào.

“Ân?” Tử Uyên có chút nghi hoặc nhìn nàng, như thế nào đột nhiên kêu tên mình a.

“Gọi Phi Vũ.” Lại lặp lại một lần, Mạnh Phi Vũ lần này nói rất rõ ràng.

“... Phi Vũ...” Nói hắn không vui tuyệt là gạt người, khóe miệng Tử Uyên bắt đầu cong lên, nàng bảo hắn gọi tên của nàng, xưng hô rất thân thiết, tại lúc hắn gọi tên nàng...

“Người cứ nói người rất xấu?” Nhìn Tử Uyên hình như đang suy nghĩ cái gì, mà không phải tiếp tục trả lời vấn đề của mình, Mạnh Phi Vũ lại hỏi thêm một lần.

“Ta vốn cũng rất xấu...” Khẩu khí của Tử Uyên tràn ngập sự buồn rầu, câu này dường như vừa nói cho hắn, cũng là muốn nói cho người hắn yêu biết sự thật.

“Ở nơi của người như thế nào mới là đẹp?” Mạnh Phi Vũ nhìn Tử Uyên, ánh mắt có chút quỷ dị, nàng tin tưởng lời nói của Tử Uyên là thật, cũng không phải là hắn khiêm nhường, nếu hắn mà xấu, thì xinh đẹp của hắn là như thế nào chứ?

Mạnh Phi Vũ liên tưởng một hồi, bất quá, hiển nhiên nàng đều tưởng tượng sai hết.

“Bọn họ đều rất trắng, sẽ không đen giống ta, lông mày cũng sẽ không rậm như vậy, ánh mắt êm dịu lặng yên như nước... Tóm lại là rất đẹp, hơn nữa, dáng người bọn họ đều nhỏ nhắn mềm mại, không giống ta lớn lên thì cao lớn như vậy ... Ta thật sự rất xấu, nhưng, Phi Vũ, nàng có thể lưu lại ta sao, ta... Ta rất thích nàng!” Cẩn rằng một cái, Tử Uyên liền đem tâm sự trong lòng nói ra, sau đó lại sợ Mạnh Phi Vũ hiểu lầm gì gì đó liền muốn giải thích chữa cháy...

“Bất quá, nàng ngàn vạn lần không nên hiểu lầm, ta chỉ là muốn lưu ở bên cạnh nàng, ta sẽ không yêu cầu xa rời nàng cho ta danh phận gì, hơn nữa, mặc dù ta lớn lên rất xấu, nhưng là việc nam nhân biết làm ta đều thông thạo, hơn nữa ta đều rất chăm chỉ học, học rất tốt, nàng cho ta ở lại, ta có thể giúp nàng giặt quần áo, nấu cơm, có thể giúp nàng dọn nhà...”

“Người thích ta?” Mạnh Phi Vũ hỏi, trong mắt hiện lên một tia vui vẻ hiếm có, hơn nữa càng có thêm vẻ ôn nhu, chỉ là Tử Uyên cúi đầu không có nhìn thấy, tất nhiên Mạnh Phi Vũ cũng không kêu hắn ngừng đầu.

“Phải..” Tử Uyên cảm giác rất xấu hổ, hắn một người đàn ông cư nhiên lại hướng nữ nhân bày tỏ thật có chút không ra thể thống gì, nhưng là hắn cũng bất chấp những điều này . (Anh này có tư tưởng của người hiện đại, ta thích ^^)

“Người nói không cần danh phận?” Cái này thì Mạnh Phi Vũ cảm thấy có chút cổ quái, mặc dù nàng biết Tử Uyên không phải cái người thế giới này, hơn nữa cái thế giới kia lại là thế giới nữ tôn, nhưng nghe hắn như vậy, nàng, một người hiện đại người vẫn là cảm thấy... Rất quái dị.

Danh phận, một người đàn ông nói với mình anh ta hông cần danh phận, chỉ cần bên cạnh mình là được? Có chút kỳ lạ a...

“Ta... Ta biết, ta không xứng với nàng, làm sao có thể yêu cầu xa vời như vậy...” Lại là cái loại giọng điệu tẻ ngắt này, khiến người nghe cũng có chút khổ sở.

“Kia nếu như, ta đã có nam nhân trong lòng thì sao?” Mạnh Phi Vũ càng dùng ánh mắt quái dị nhìn Tử Uyên.

Tử Uyên mãnh liệt ngẩng đầu, trong mắt tràn đầy bi thương, nhưng là suy nghĩ kỹ lại, hắn vẫn muốn bên cạnh nàng. Nữ nhân như nàng vậy , nữ nhân ưu tú như vậy, như thế nào không có nam nhân thích, tại thế giới của hắn, nữ nhân như nàng, tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, chính mình như thế nào có thể hoang tưởng nàng chỉ có mình hắn là đủ chứ.

“Ta không cần danh phận, cho dù nàng cưới bao nhiêu nam nhân, có bao nhiêu thị lang, ta cũng không quan tâm, ta chỉ muốn lưu ở bên cạnh nàng, hầu hạ nàng là tốt rồi.” Khẩu khí khăng định, ánh mắt kiên định, cùng với gương mặt râu rì tẻ ngắt vừa rồi hoàn toàn khác xa, toàn thân Tử Uyên như là đều phát ra ánh sáng, đáng vẻ kiên cường cùng bất khuất, bộ dáng lúc này của hắn khiến Mạnh Phi Vũ cả đời không quên...

Nhiều năm sau, Mạnh Phi Vũ mỗi khi nghĩ tới Tử Uyên lúc này , khóe miệng liền không tự giác nhếch lên.

“Lưu lại thì có thể, ở lại bên cạnh ta cũng có thể, nhưng là lưu lại rồi thì không thể đi, nếu như anh lựa chọn ta, như vậy cũng không thể phản bội ta, anh phải nhớ kỹ điều này.” Gần từng tiếng, Mạnh Phi Vũ nói rất chậm, rất rõ ràng. (Sunny: hehe lúc này ta đối xứng hô nhá ^^)

Khó có khi nàng nói nhiều như vậy, ánh mắt hắn cũng là sáng lên sáng lên, bề ngoài lạnh như băng của nàng hoàn toàn không giống như vài ngày trước nữa, hiện tại ánh mắt của Mạnh Phi Vũ thật nóng đến muốn thiêu hấn a.

“... Ta Tử Uyên hướng trời phát thệ: từ nay về sau, trừ phi Phi Vũ đuổi ta đi, nếu không ta sẽ cả đời bên cạnh Mạnh Phi Vũ, không bao giờ phản bội nàng, nếu làm trái lời thề này, liền sẽ cả đời lẻ loi hiu quạnh, sống không bằng chết.” Cũng là gần từng tiếng, Tử Uyên dùng giọng điệu nghiêm túc, ngưng trọng vẻ, nói ra lựa chọn của mình, lời thề của mình, thề chỉ cần hắn còn sống, hắn nhất định sẽ bên cạnh nàng.

Nghe Tử Uyên nói xong, Mạnh Phi Vũ tâm tình trong tích tắc dao động, hắn thật sự yêu nàng như vậy? Nàng thật sự muốn để lại bên mình một cổ nhân sao?

Nhưng chỉ là trong tích tắc đó, trong mắt Mạnh Phi Vũ liền phát ra ánh sáng, nàng là Mạnh Phi Vũ, từ nhỏ đến lớn, Mạnh Phi Vũ không gì làm không được , là thiên chi kiêu nữ trong mắt thế nhân, là thiên tài mọi người công nhận , nàng có cái gì là không thể gánh chịu được chứ?

Mạnh Phi vũ mặc dù lạnh như băng, nhưng đó là khí chất trời sanh, trời sanh nàng không thích nói nhiều, cũng không có cái gì có thể khiến nàng hứng thú, nhưng là, nàng chưa từng tận lực đi che dấu tài năng của mình, vẻ ngoài chói mắt cùng bên trong lạnh như băng hoàn toàn trái ngược, tất cả những gì nàng làm đều có thể viết thành một cái tự truyện, mà cái tự truyện này ai ai cũng đều biết.

Mạnh Phi Vũ chính một người lạnh như băng như vậy, nhưng bên dưới vẻ ngoài đó là một tâm hồn kiêu ngạo nóng cháy ẩn tàng.

“Hảo, ta Mạnh Phi Vũ thề: Từ nay về sau, chỉ cần anh không phản bội ta, như vậy ta sẽ vĩnh viễn bên cạnh anh, không rời anh, cũng không vứt bỏ!” Mạnh Phi Vũ cũng không thể hậu quả nếu nàng không giữ lời, bởi vì nàng chưa từng có chuyện tình làm không được, huống chi là lời thề như vậy .

Nàng nói ra nói như vậy, liền chứng minh nàng đã nhận định nam nhân này, nhận định, nàng đồng ý với hắn, trừ phi nam nhân trước mặt phản bội chính mình, bằng không chính mình là tuyệt đối sẽ không vứt bỏ nam nhân này.

“Phi Vũ!” Hắn thật kinh ngạc! Niềm vui bất ngờ! Tử Uyên không cách nào dùng ngôn ngữ để biểu đạt cảm xúc của chính mình sau khi nghe được nàng nói như vậy, hắn chỉ có thể tưởng tượng ở trong mộng, có một người như vậy, có thể không chê chính mình xấu xí, có thể tiếp nhận chính mình, có thể cùng chính mình làm bạn một đời thật là tốt...

“Ăn cơm đi.” Giọng điệu như trước lạnh như băng, nhưng là nếu như biết rõ nàng, người ta sẽ phát hiện có chút không đúng, không đúng như thế nào, chỉ có người nghe nàng nói mới hiểu được.

“... Ân.” Cho dù trong lòng lại còn rất nhiều nghi vấn, kinh ngạc, Tử Uyên cũng chỉ có thể áp ở trong lòng, hắn biết nếu nàng nói phải ăn cơm, mình tất nhiên sẽ không thể trái ý nàng mà hỏi thêm mấy cái khác, đừng hỏi hắn làm sao biết, là do hắn có trực giác như vậy.

...

“Ăn ngon không?” Biết cá tính Mạnh Phi Vũ lạnh như băng, biết nàng không muốn nói nói, cũng không muốn người khác phiền đến nàng, cho nên, Tử Uyên tận lực bảo chính mình nên im lặng như không có ở trên bàn ăn, không phát ra bất cứ âm thanh gì, nhưng là thấy cơm chiều cũng rất nhanh kết thúc, hắn vẫn là không nhịn được hỏi.

“... Anh làm rất tốt.” Dường như kỳ tích xảy ra, Mạnh Phi Vũ ăn hết thức ăn do Tử Uyên nấu, dường như khích lệ nói một câu “Rất tốt”.

“... Ta đây sau này đều nấu cơm cho nàng ăn, được không?” Hạ xuống đầy ngập cùng vui sướng, Tử Uyên tận lực khiến giọng điệu của mình bảo trì bình tĩnh, sau đó, chờ mong nhìn Mạnh Phi vũ.

“Ân.”

“... Cảm ơn.” Nói xong hai chữ này, Tử Uyên rất nhanh cúi đầu, che dấu hốc mắt có chút phát hồng của chính mình, hắn chưa bao giờ giống như nam nhân như vậy, nói khóc sẽ khóc, hắn cảm giác như vậy rất khó nhìn, nhưng là lần này đây, hắn là thật sự muốn khóc, đã bao lâu, chính mình không có loại cảm giác được người khác khen, mặc dù chỉ là một tiếng đáp nhẹ vô cùng đơn giản như vậy, nhưng là đó là đối với chính mình khen, mà đó còn là do người mình thích khen, hắn mơ màng suy nghĩ, cuộc sống sau này nhất định sẽ rất tốt đi, hắn thật chờ mong...

...

9. Chương 9: Hào Khí An Tĩnh

Bữa tối rất an tĩnh, Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên đều không nói gì.

Mạnh Phi Vũ lặng lẽ ăn thực vật trước mặt, trong lòng vừa lòng đến chín mươi phần, hắn là người cổ đại, khả năng tiếp thu cái mới tất nhiên sẽ rất kém, nhưng Tử Uyên lại sử dụng đồ vật để nấu ăn được như vậy cũng thật quá tốt. Mạnh Phi Vũ nghĩ đây có lẽ cũng là lần đầu tiên Tử Uyên dùng đồ hiện đại, cho nên liền có vài phần đồng tình.

Bất quá, Mạnh Phi Vũ tin tưởng, tài nấu nướng của Tử Uyên sẽ càng ngày càng tốt, bởi vì nàng sẽ cố gắng giúp Tử Uyên rèn luyện tài nấu nướng, đây chính là phúc của nàng a.

Cơm chiều ăn xong, Mạnh Phi Vũ theo thói quen bắt đầu thu thập bát đĩa, trong nhà trước giờ chỉ có một mình nàng, nàng cũng không thể lưu lại chén đĩa cho người giúp việc ngày hôm sau đi thu thập a.

Nhưng là khi Mạnh Phi Vũ đang thu thập, Tử Uyên đang ngồi lại khăn trương đứng lên.

“Phi Vũ, nàng muốn làm gì?”

“Dọn dẹp.” Mạnh Phi Vũ kỳ quái nhìn Tử Uyên, nhưng vẫn trả lời ngắn gọn.

“Không cần, không cần, ta là nam nhân, sau này chuyện như vậy đều để ta làm là được, nàng làm việc cả một ngày cũng mệt mỏi rồi, đi nghỉ ngơi đi.” Tử Uyên rất chăm chú nhìn Mạnh Phi Vũ, nói, trong ý thức của hắn, những việc này đều hẳn là để nam nhân đến làm a.

Quái dị! Đây là ánh mắt Mạnh Phi Vũ hiện đang nhìn Tử Uyên. Nhưng là ánh mắt quái dị này lập tức sáng tỏ, sau đó, sự vui vẻ ẩn hiện trong mắt lạnh như băng của Mạnh Phi Vũ, nàng thật sự đã tìm được người tốt rồi.

Mạnh Phi Vũ đem bát đĩa trong tay giao cho Tử Uyên, xoay người hướng ghế sa lon đi tới.

Tử Uyên tiếp nhận bát đĩa trong tay Mạnh Phi vũ, vẻ mặt vui mừng lộ ra một nụ cười.

Cuộc sống hài hòa của hai người chính thức bắt đầu rồi.

....

Bởi vì phòng của Mạnh Phi Vũ thông với bên ngoài, cho nên, nhất cử nhất động của Tử Uyên đều bị Mạnh Phi Vũ nhìn vào trong mắt.

Mạnh Phi Vũ phát hiện, vóc người anh tuấn của Tử Uyên đứng đang rửa chén thật là một hình ảnh không thể nào hài hòa được, nhưng là lại có cảm giác ấm áp kỳ dị, hơn nữa Tử Uyên làm việc rất chăm chú, làm cho người ta cảm giác rất ổn trọng, rất có cảm giác an toàn, mà cảm giác an toàn đối với Mạnh Phi Vũ mà nói, cũng chỉ có “nhà” mới có thể cho nàng cảm giác như thế.

Nàng sao? Cùng nam nhân này? ... Hẳn là thật là không tệ đi.

...

“Phi Vũ, nàng ăn trái cây đi, đây là vú Trương mua tới.” Không lâu sau Tử Uyên liền tắm xong, sau đó cắt một đĩa trái cây đem ra bàn.

“Ân.” Liếc mắt nhìn Tử Uyên một cái, Mạnh Phi Vũ tiếp nhận trái cây, sau đó lại lạnh như băng nói một câu...

“... Ngồi xuống, cùng nhau ăn.”

“Hảo.” Tử Uyên nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh Mạnh Phi vũ trên ghế sa lon, từ trên bàn cầm một quả táo.

“Tử Uyên...”

“Phi Vũ...”

Hai người cùng nhau phát ra âm thanh, kêu tên của đối phương, đúng là thân giao cách cảm.

“Anh cứ nói đi.” Âm thanh lạnh như băng của Mạnh Phi Vũ làm cho người ta không có bất cứ cách gì cự tuyệt, ít nhất, tại trước mặt Mạnh Phi Vũ, Tử Uyên cũng không có cách nào cự tuyệt.

“Phi Vũ, ta hôm nay đã học xong cách dùng mấy thứ này, thật không ngờ cái thế giới này cùng thế giới của ta có chênh lệch lớn như vậy, bất quá ta sẽ thích ứng rất nhanh, ta cũng sẽ tận khả năng đọc những thư văn này, nhưng mà, thư của nàng đại bộ phận đều là luật pháp thư, ân, nơi này gọi là pháp luật, ta xem không phải hiểu lắm, nàng có thể giải thích cho ta một chút không? Nếu như nàng không có thời gian cũng không sao, ta sẽ tự mình từ từ tìm đáp án.”

Tử Uyên vừa nói vừa nhìn Mạnh Phi Vũ một bên, hắn cũng biết Mạnh Phi Vũ không muốn nói nhiều, hơn nữa nói chuyện với hắn cũng luôn lạnh như băng, nhưng là hắn chính là thích ngữ điệu lạnh như băng của nàng, cho nên hắn muốn nghe một chút thanh âm của nàng, hơn nữa hắn là thật sự xem không hiểu những quyển thư này.

Bình đẳng? Ở chỗ này nam nữ là bình đẳng sao? Còn có, nơi này không có nữ hoàng sao? Chủ tịch mới là quan lớn nhất? Aiz, năng lực học tập của hắn rất tốt, nhưng là những chuyện này hắn vẫn thật là không hiểu bao nhiêu.

“Sẽ có người dạy anh.” Mạnh Phi Vũ cũng là định nói về chuyện này, hôm nay nàng gọi cho Lam Nhược Lâm cũng chính là vì muốn tìm sự phụ cho Tử Uyên, để Tử Uyên có thể hiểu rõ thế giới này hơn, như vậy cũng có thể trợ giúp cho xã hội sau này, Mạnh Phi Vũ mặc dù muốn chiếm giữ hắn, nhưng cũng sẽ không bắt Tử Uyên suốt ngày ở nhà, một người nếu như tách rời cùng xã hội, sẽ là một chuyện rất đau xót, nàng không có cùng Tử Uyên nói về chuyện tương lai, nhưng là ở trong lòng nàng đã có kế hoạch với Tử Uyên rồi.

Chỉ bất quá, bất kể là như thế nào, tương lai Tử Uyên đều sẽ phải giống kế hoạch của mình, nàng tin tưởng, Tử Uyên cũng là nguyện ý.

“A, hảo.” Có chút mất mát, cũng có chút thất vọng, nhưng là Tử Uyên vẫn cười đáp ứng, hắn cũng biết là yêu cầu của mình quá xa vời, hắn không nên làm chậm trễ thời gian của Phi Vũ.

...

“... Anh nếu như còn có chuyện không hiểu, ta dạy anh.”

Ước chừng là 10 giây sau, Mạnh Phi Vũ nói một câu như vậy, sau đó đứng dậy rời đi, vào phòng tắm.

Trong phòng tắm, Mạnh Phi Vũ có chút ảo não, ánh mắt có chút mờ mịt, nàng vừa mới nói gì? Nàng sẽ dạy hắn! Ha ha, đến lúc nào nữ nhân luôn lạnh như băng khiến mọi người sợ hãi, lại dĩ nhiên sẽ nói ra một câu nói như vậy! Tử Uyên a Tử Uyên...

Trên ghế sa lon, trên mặt Tử Uyên là một nụ cười nhàn nhạt so với thái dương còn muốn sáng hơn, gương mặt tuấn mỹ khắc sâu nụ cười khiến cả người hắn toát ra một loại mỹ lực kỳ lạ ...

10. Chương 10: Cùng Nhau Ngủ

Buổi tối, có một vấn đề rất nghiêm trọng phát sinh giữa hai người.

Chỉ có một cái giường, đương nhiên còn có một cái ghế sa lon, nhưng là ghế sa lon rất nhỏ, cho dù là Mạnh Phi Vũ ngủ cũng nhất định không thoải mái, huống chi Mạnh Phi Vũ tuyệt đối không có khả năng đi ngủ ghế sa lon.

Kỳ thật, Mạnh Phi Vũ cũng không cần cùng Tử Uyên ngủ ở trên một cái giường, hơn nữa, coi như là có phát sinh chuyện gì, Mạnh Phi Vũ cũng là không lo lắng, nàng nếu quyết định đem Tử Uyên mang về nhà, ở trong lòng nếu đã nhận định Tử Uyên, như vậy nếu có phát sinh quan hệ gì là chuyện sớm muộn mà thôi...

Huống chi... Mạnh Phi Vũ nhìn Tử Uyên một chút, vóc người của hắn rất tốt a, cảm giác trên giường cũng nhất định rất tuyệt... (S: tỷ đúng là sắc nữ =))

Nhưng mà đối với Tử Uyên đến từ cổ đại, đó chính là một điều rất xấu hổ đi.

Vốn là cô nam quả nữ cùng ở một phòng đã là làm trái với lễ giáo, huống chi Mạnh Phi Vũ cũng đã chạm qua thân thể của mình, mặc dù chỉ là cách một lớp trang phục, nhưng là dù sao nam nữ thụ thụ bất thân, đụng chính là đụng, bất quá, Mạnh Phi Vũ là người hăng thích, cho nên đụng cũng không có hại, hơn nữa, Tử Uyên đã quyết định không phải Mạnh Phi Vũ hắn sẽ không lấy.

Đương nhiên, nếu như Mạnh Phi Vũ không cưới hắn, hắn cũng sẽ không nói cái gì, nhưng là hắn đã coi chính mình trở thành là người của Mạnh Phi Vũ, nếu như Mạnh Phi Vũ nghĩ muốn cùng hắn... Kia gì gì đó, hắn cũng là nguyện ý, chỉ là vóc người hắn như vậy ... Phi Vũ hội nghĩ muốn sao?

Hai người hai tâm tư, liền như vậy đứng ở trong phòng khách nhìn nhau.

Cuối cùng, vẫn là Tử Uyên nói trước tiên.

“Phi Vũ, ta, ta...” Nói thì nói, chính là hắn vẫn chưa nói ra được cái gì.

“...” Mạnh Phi Vũ cũng không nói chuyện, lạnh lùng nhìn Tử Uyên.

Tử Uyên không sợ lạnh, nhưng là hắn thật sự không biết nên nói cái gì.

“... Ta, ta... Ta... Phi Vũ! Nàng ghét bỏ ta sao?” Cấn rằng một cái, hấn trừng mắt, Tử Uyên rốt cục nhìn không được hỏi một câu.

“Ghét bỏ anh cái gì?” Hồ nghi nhìn Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ không hiểu hấn có ý gì.

“Ta... Ta...” Nàng nói như vậy hấn như thế nào có thể nói được cái gì nữa chứ?

“Nói!” Mạnh Phi Vũ rất không thích người có không rõ ràng như vậy, âm thanh lập tức lạnh thành 1 độ.

“Ta nói không được!” Tử Uyên cũng bắt đầu sốt ruột, hấn cũng không thể thật sự nói, nếu như nàng không chê hấn, hấn nguyện ý cùng nàng ngủ trên giường đi, nhưng nói như thế nào hấn cũng là một công tử, như thế nào có thể như thế chẳng biết xấu hổ, đề nghị với nàng như vậy.

“Anh không nghe lời của ta?” Âm thanh xuống một lần nữa giáng xuống.

“Ta không có, ta... Hảo, ta nói, Phi Vũ nếu như nàng không chê ta vóc người xấu xí, như vậy, ta nguyện ý... hầu hạ nàng.” Vốn đang là có chút do dự, nhưng là tại trong mắt người kia lạnh như băng, không thấy chút vui vẻ, nên Tử Uyên kinh hoảng liền trong lòng nghĩ sao là nói ra như vậy.

Sau khi nói hết mới biết được chính mình đã nói gì, hấn trong lòng run sợ nhìn Mạnh Phi Vũ...

Ánh mắt không có ghét bỏ, không có chán ghét, cũng không có không cho là đúng, Tử Uyên tại lúc nhìn vào trong đôi mắt lạnh như băng kia, chỉ thấy nó ánh lên tia vui vẻ, đẹp quá đẹp quá... Tử Uyên trong tích tắc cảm giác chính mình hình như đắm chìm ở trong đó, không cách nào tự kiềm chế...

“Ta rất nguyện ý!” Biểu đạt cho điều Mạnh Phi Vũ nguyện ý, không chỉ có là lời nói mà còn có hành động.

Khi Mạnh Phi Vũ nói ra lời này, đồng thời, Mạnh Phi Vũ liền tiến lên, tới chỗ Tử Uyên có chút kích động đứng ở chỗ kia, hôn lên môi hấn, nhưng chỉ là cái phớt qua nhàn nhạt, chỉ là chạm nhau liền thu trở về. (S: ngắt, chạm có một cái thôi hả == Trời ơi..)

Mạnh Phi Vũ tuyệt đối không phải một người ngây thơ như thế, nhưng mà là nam nhân ở trước mắt là người như vậy, cho nên nếu muốn quan tâm nam nhân này, Mạnh Phi Vũ cũng không cần vội vã thể hiện, mà là giống như muốn chứng minh lời của mình là đúng, nhẹ nhàng cho Tử Uyên một cái hôn.

Đôi môi lạnh như băng nhưng mềm mại chạm vào môi hấn, đó chính là hôn sao? Nàng cứ nhiên lại hôn hấn, Tử Uyên bởi vì nụ hôn nhàn nhạt thoáng qua kia mà trong lòng hiện lên bao nhiêu cảm xúc, nhưng cuối cùng chỉ đọng lại cảm giác ngọt ngào... Nàng nguyện ý hôn chính mình ư...

“Cùng lên giường ngủ.” Khi Tử Uyên vẫn còn trầm mê trong nụ hôn đầu tiên của mình, Mạnh Phi Vũ còn nói ra một câu càng làm cho Tử Uyên kinh ngạc đến ngây người...

“Ách... Cùng nhau?” Hấn không dám tin hỏi một lần.

“Án.”

Ầm một tiếng vang lên trong đầu Tử Uyên, nghe được nàng trả lời, mặt hấn liền đỏ, sau đó lộ ra một nụ cười không biết là kinh ngạc hay vui vẻ...

“Ta...”

11. Chương 11: Thật Sự Cùng Nhau Ngủ

“Ta...”

“Người không muốn?” Lạnh lùng nhìn thoáng qua Tử Uyên, trong thanh âm Mạnh Phi Vũ rõ ràng có sự uy hiếp, Mạnh Phi Vũ nàng muốn tìm người trên giường vẫn chưa từng bị ai cự tuyệt giống như lúc này đâu!

“Ta... Ta...” Tử Uyên lắp ba lắp bắp không nói được, không biết nên nói cái gì, mặt dần đỏ như mông khỉ (PP:=))).

“...” Mạnh Phi Vũ lần đầu tiên thấy có nam nhân then thùng như vậy khi nhắc tới chuyện này, không những thế còn là một nam nhân đậm chất đàn ông như hắn (PP: Xmen đích thực =))), thật sự có chút mâu thuẫn a, nhưng là trong mắt Mạnh Phi Vũ, hắn lại ôn hòa đến kỳ dị, không biết hắn có phải là tình nhân trong mắt Tây Thi hay không, nhưng bộ dáng đỏ mặt của đại nam nhân này thực sự rất đáng yêu, hấp dẫn chết người.

“Nàng... Ta...” Tử Uyên vẫn tiếp tục nói lắp.

Mạnh Phi Vũ có chút bất đắc dĩ, nàng không nói gì, sau đó, tiến lên vài bước, cầm khuỷa tay Tử Uyên, lôi hắn đi, mãi cho đến bên giường mới buông ra, sau đó lại một lần nữa hôn lên môi Tử Uyên.

Tử Uyên lại một lần nữa mê man ...

Dần dần, đôi mắt lạnh như băng của Mạnh Phi Vũ tràn đầy ấm áp, nhưng là hai mắt của Tử Uyên lại nhắm chặt nên cũng không thấy biểu hiện của nàng, bởi vì hắn hiện tại đã hoàn toàn bị nụ hôn này chinh phục đến lâng lâng.

Từng bước từng bước, Mạnh Phi Vũ ôm lưng Tử Uyên, đem toàn thân hắn áp chế ở trên giường.

Mãnh liệt bị áp đảo, Tử Uyên mở mắt, nhìn thấy bản thân trong đôi mắt tinh xảo lạnh như băng đối diện, trong mắt hắn lại hiện lên một tia mê man, trên mặt đã đỏ ửng lại đỏ ửng thêm một chút, sau đó là ngượng ngùng tránh né cái nhìn của Mạnh Phi Vũ.

“Phi Vũ, ta... Ta sẽ không...” Tử Uyên nói rất nhỏ một câu gì đó.

Mạnh Phi Vũ có chút kỳ quái nhìn về phía Tử Uyên... Sẽ không? Sẽ không cái gì?

Nhưng là ngay lúc thấy vẻ mặt then thùng của Tử Uyên, đương nhiên nàng rõ ràng cái “sẽ không” trong miệng Tử Uyên là cái gì!

Mạnh Phi Vũ có chút kinh ngạc, kỳ thật, nàng cũng không phải muốn cùng Tử Uyên phát sinh quan hệ mờ ám gì, nhưng là rất hiển nhiên, Tử Uyên đã hiểu lầm, như vậy, hiện tại nàng nên làm hay không làm thì tốt đây? (S: tiến tới luôn đi a ~~)

Mạnh Phi Vũ đang suy nghĩ lại cúi đầu nhìn về phía Tử Uyên, mà nam nhân bị mình áp chế ở dưới thân cũng đang có vẻ mặt then thùng nhìn mình...

Mỗi một tế bào trong não của Mạnh Phi Vũ bị mở bung ra, ngay lúc đó...

Nàng lần thứ ba hôn lên đôi môi kia, mang theo dục vọng cùng cảm xúc mãnh liệt, có chút thô bạo, có chút vội vàng, Mạnh Phi Vũ tùy ý nhắm nháp, nụ hôn với nam nhân này cũng có thể hòa tan bằng sơn trong lòng nàng.

Tử Uyên bị hôn đến choáng váng, quên cả hô hấp, hắn chỉ thuận theo những động tác tiết tấu của Mạnh Phi Vũ, nghe theo yêu cầu của nàng, mê man...

Nụ hôn vẫn tiếp tục, cái lưỡi của Mạnh Phi Vũ đã sớm tàn phá bờ bãi trong miệng Tử Uyên, cùng lưỡi Tử Uyên chơi đùa, sau đó khẽ liếm hàm răng trắng của Tử Uyên, thật ngọt a... Hai người vì hôn nhau, nước miếng không kịp nuốt nên chảy ra, lại thêm một màn dâm mỹ...

“Hộc... hộc...” Rốt cục cũng kết thúc nụ hôn kịch liệt này, Tử Uyên bắt đầu lấy lại hô hấp. Hắn bây giờ giống như đang ở trong trạng thái thiếu dưỡng khí trầm trọng vậy a.

Nhìn Tử Uyên vẻ mặt khả ái hồn nhiên, trong mắt Mạnh Phi Vũ lại một lần nữa xẹt qua tia vui vẻ.

Tử Uyên mơ mơ màng màng lúc này ôm chặt lấy Mạnh Phi Vũ. Mạnh Phi Vũ cao có 1m7, mà Tử Uyên cao 1m85, cho nên Mạnh Phi Vũ bị ôm chặt lấy, ngược lại có cảm giác như một chú chim nhỏ nép vào bên người.

Mạnh Phi Vũ cảm thụ được nhiệt độ cơ thể của Tử Uyên, cảm thụ được hơi thở của Tử Uyên, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện cảm giác an tâm, ấm áp. Nàng sẽ không bao giờ buông tay hắn! Trong mắt Mạnh Phi Vũ hiện lên kiên quyết lạnh như băng...

...

Nụ hôn thứ tư, nụ hôn thứ năm, nụ hôn thứ n... Vô số nụ hôn rải rác trên khắp cơ thể Tử Uyên, từng dấu hôn đỏ giống như những bông hoa, khiến người thưởng hoa như mê loạn, lòng người thưởng hoa cũng mê loạn ...

“Ân...” Thanh âm rên rỉ không biết từ ai phát ra, hô hấp của hai người vây quanh lẫn nhau, hai thân thể quấn quít không rời, ánh mắt mang theo chút cuồng loạn mê ly tràn ngập giữa hai người.

Quần áo hai người đã sớm rơi bừa bộn trên mặt đất. Bàn tay mềm mại của Phi Vũ bắt đầu cuồng loạn.... Tử Uyên không hổ là một học sinh giỏi, dưới sự “dạy dỗ” của Mạnh Phi Vũ, Uyên rất nhanh liền nắm được các kỹ xảo trên giường, mặc dù có chút “chưa chín”, có chút vụng về, nhưng là đây dù sao cũng là các loại di chuyển theo bản năng, có đôi khi không cần sự thành thực điều luyện, mà là cần một loại cảm xúc cuồng dã mãnh liệt như thế này, mà Tử Uyên đang học tập những bước đầu đã có sẵn điều kiện này.

Mỗi một động tác đều đầu đầu đánh vào cảm xúc mãnh liệt nhất, mỗi một động tác đều khiến Mạnh Phi Vũ rên nhẹ, lần đầu tiên của hai người mà cứ như đã trải qua thời gian dài luyện rất lâu vậy...

Nằm ở trong lòng Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ rên lên, bất kể là nam nhân ở thời đại nào, ở trên giường vẫn là rất mãnh liệt a, nàng nghĩ hẳn sau này nhất định sẽ rất “thuần thực”.

Một nhọc quá độ khiến hai người dần dần tiến vào mộng đẹp, nhưng thân thể lẫn nhau vẫn quấn quít không tách rời, như là muốn tuyên bố điều gì...

Một đêm an tĩnh.

...

12. Chương 12: Buổi Sáng Ngọt Ngào

Đường như là có thần giao cách cảm, Mạnh Phi Vũ liền biết Tử Uyên tỉnh, mà Tử Uyên cũng cảm nhận được động tác của Mạnh Phi Vũ.

“Chào buổi sáng” Thanh âm của Tử Uyên mang theo tia ngượng ngùng.

Hắn không hề quên chuyện xảy ra tối qua, mặc dù thật sự giống như là đang nằm mơ, nhưng là hắn biết chuyện kia là thật, cái loại cảm giác ngọt ngào này không phải trong mơ có thể thỏa mãn được.

“Chào buổi sáng” Đây là thanh âm mang theo điểm lạnh như băng, phát ra từ Mạnh Phi Vũ mới rời giường.

Thanh âm hai người đồng thời vang lên, trọng điệp chung một chỗ liền như bọn họ vén tứ chi (PP: đoạn nì bó tay T^T)

“Ta...”

Thanh âm Tử Uyên lại một lần nữa vang lên, bất quá chỉ có một tiếng cũng không biết nói gì thêm nữa.

“...” Mạnh Phi Vũ nghĩ hoặc nhìn về phía Tử Uyên, muốn biết hắn muốn nói gì.

“... Ta đi làm bữa sáng!” Thật sự không chịu được xấu hổ như vậy, Tử Uyên đỏ mặt giãy dụa muốn đứng lên.

“Đừng động!” Thanh âm lạnh như băng của Mạnh Phi Vũ vang lên, mang theo chút không vui.

Tử Uyên đành chỉ động tác, nhìn về phía Mạnh Phi Vũ, sau đó theo ánh mắt Mạnh Phi Vũ nhìn lại...

Mạnh Phi Vũ tóc dài, dài đến thắt lưng, Tử Uyên cũng là tóc dài, so với Mạnh Phi Vũ chỉ có hơn chứ không có kém, hai người một đêm dây dưa, khiến tóc hai người cũng quấn vào cùng nhau, cho nên, Tử Uyên vừa động, liền liên lụy đến Mạnh Phi Vũ.

Tử Uyên và Mạnh Phi Vũ hai người liền đem chỗ tóc đó gỡ ra.

Mà Tử Uyên nhìn tóc hai người quăn quít ở một chỗ, liền nghĩ tới một từ “kết tóc đầu bạc”.

Kết tóc ư? Hẳn cùng nàng, kết tóc như vậy chính là “kết tóc” sao? Hẳn cùng nàng có thể như vậy sao?

Mặc dù, bọn họ có quan hệ vợ chồng thật, nhưng là, chính mình cảm thấy không xứng với nàng, hơn nữa, nàng cũng sẽ không muốn kết hôn với mình, nàng chỉ nói sẽ không vứt bỏ hắn, nhưng là chưa từng có nói qua thương hắn, nói muốn kết hôn với hắn, cho nên, cho dù thân thể của nam nhân là đáng giá nhất, lại như trước không có cái gì hy vọng xa vời, hắn chỉ cần có thể được đi theo nàng là đúng rồi.

Mà Tử Uyên lại không biết trong lúc mình miên man suy nghĩ thì Mạnh Phi Vũ cũng đang nhìn chỗ tóc đó, suy nghĩ xem chính mình nên đi cắt ngắn hay để Tử Uyên cắt ngắn, mình nuôi tóc dài cũng chỉ là vô ý, cắt đi cũng không có cái gì đáng tiếc, nhưng là nếu như là Tử Uyên cắt... Mạnh Phi Vũ ngẩng đầu nhìn Tử Uyên, mái tóc đen kia của hắn thật sự rất đẹp a, so với nàng còn mềm mại bóng loáng hơn...

Mạnh Phi Vũ cũng không biết là Tử Uyên có tiếc hay không, nhưng là Mạnh Phi Vũ tin tưởng chính mình là nhất định không nỡ, cho nên, nàng quyết định sẽ tìm thời gian phù hợp đi cắt ngắn tóc.

Không lâu, hai người gỡ xong liền đi ra, Mạnh Phi Vũ liếc mắt nhìn Tử Uyên rồi đứng dậy đi về phía nhà tắm, mà Tử Uyên nhìn theo bóng lưng Mạnh Phi Vũ kèm theo một tia mất mát.

Cho đến khi nghe được tiếng nước, Tử Uyên mới từ trong mất mát tỉnh lại, nhấc thân từ trên giường đứng lên, thấy thân thể quang lỏa của mình có chút ngượng ngùng, nhưng vẫn phải mặc quần áo, bởi vì vú Trương sẽ đến, nếu như bị người khác nhìn thấy bộ dáng kia của hắn, chắc chắn sẽ rất xấu hổ a.

Tử Uyên mặc trang phục, chỉnh trang lại đệm giường, cửa phòng liền được mở ra, vú Trương lại mang theo bao lớn bao nhỏ tiến vào.

“Tử tiên sinh, các người đều rời giường a.” Vú Trương hiền lành hô to mấy câu, sau đó liền nửa cổ tình nửa vô ý nhìn về phía giường, có thể là phát hiện giường đã được chỉnh trang qua, cho nên lại có tia thất vọng, bất quá, lại nhìn thấy trong mắt Tử Uyên tràn ngập sự xấu hổ.

“Vú Trương!” Khẽ gọi một tiếng, Tử Uyên như là tiểu nam hài bị người ta phát hiện được bí mật.

“Ha hã, Tử tiên sinh, ta hôm nay vì ngươi và tiểu thư đã cố ý chuẩn bị đồ ăn rất ngon, ngài nhất định phải ăn nhiều một chút.” Vú Trương hình như cũng rõ ràng Tử Uyên xấu hổ, cho nên cười rồi chuyển đề tài.

“Cám ơn vú Trương.” Khẩu khí thở nhẹ ra, Tử Uyên vẫn còn thật sự có chút khấn trương.

Lúc này, Mạnh Phi Vũ từ phòng tắm rửa mặt quay lại, liếc mắt nhìn Tử Uyên, Tử Uyên biết ý đi hướng đến phòng tắm, hắn biết ý tứ của Mạnh Phi Vũ là đến phiên hắn đi.

Kỳ thật, hai người ở chung cũng là rất hiểu nhau, nếu trải qua thời gian dài bồi dưỡng, cuộc sống khi họ ở chung một chỗ nhất định sẽ rất hợp hài (hợp hài= Hợp + hài hòa).

...

“Tiểu thư, ăn điểm tâm.” Ở trước mặt Mạnh Phi Vũ, vú Trương liền ít lời đi rất nhiều, lưu loát đem bát đĩa cùng ít thức ăn đều bưng lên bàn, sau đó đứng ở một bên.

“Được.”

Mạnh Phi Vũ đáp ứng, sau đó liền ngồi lên ghế, nhưng là cũng không có bắt đầu dùng cơm, chỉ là cầm lấy một tờ báo bên cạnh rồi đứng lên.

Vú Trương hiểu ý nhìn về phía phòng tắm, trong lòng len lén cười một tiếng, xem ra là thật sự có thể hưởng tiên sinh cùng thái thái hồi báo rồi, tiểu thư cùng cái nam nhân này rất không bình thường, bằng không như thế nào lại chờ hắn cùng ăn cơm.

Không lâu sau, Tử Uyên cũng rửa mặt xong quay lại, thấy Mạnh Phi Vũ ngồi ở bên cạnh bàn xem tờ báo, cũng sốt một phen xong lại nhìn sang bàn, rất nhanh đi tới ngồi ở trên ghế.

Mạnh Phi Vũ ngẩng đầu nhìn thoáng qua Tử Uyên, sau đó để tờ báo xuống rồi bắt đầu dùng cơm, Tử Uyên cũng không nói nhiều, cũng cúi đầu nhìn xuống muốn dùng cơm, chỉ bất quá khỏe miệng hơi giương lên. Hắn rất vui khi Mạnh Phi Vũ nguyện ý chờ hắn, bất quá, hắn sau này sẽ không để Mạnh Phi Vũ phải

chờ hần , trong xã hội nào lại có chuyện như thế này, sao có thể có chuyện nữ nhân chờ nam nhân ăn cơm, bất quá, Mạnh Phi Vũ nguyện ý vì hần làm như vậy, hần thật sự rất cảm động.

13. Chương 13: Thu Xếp Nhập Học

Bữa sáng rất an tĩnh, Mạnh Phi Vũ là bởi vì bản tính ít nói cũng không nhiều lời, Tử Uyên chính là bởi vì muốn tuân thủ lễ nghi tại bàn cơm của một người đàn ông nên cũng im lặng, mà vú Trương chính là một bên nhìn lên được hai người một bên nhẹ nhàng sắp xếp lại gian phòng.

Một lúc lâu sau khi dùng cơm xong, Mạnh Phi Vũ cầm lấy điện thoại di động, gọi một cú điện thoại.

“Ai sớm như vậy liền quấy rầy người khác ngủ a, hôm nay là cuối tuần, được nghỉ định kì a!” Điện thoại đầu kia rống to lên tiếng, nhìn ra được là rất tức giận.

“Là ta.” Giọng điệu nhàn nhạt lạnh như băng, làm cho người ở đầu bên kia điện thoại nháy mắt liền tỉnh táo .

“Phi Vũ, cậu mới sáng sớm ra đã muốn dọa người sao? Cậu gọi điện thoại đến là vì chuyện hôm trước đi, tớ đã tìm người tốt, là một giáo sư ở trường đại học của chúng ta học, cậu còn muốn gì , tớ sẽ an bài cho cậu.” Lam Nhược Lâm ở đầu bên kia điện thoại giọng điệu nhẹ đi một chút, bất đắc dĩ nói.

“Không cần.” Lại là một câu nhàn nhạt.

“A! Không cần, nghĩ đến việc tớ vất vả cực nhọc như vậy tìm người cho cậu, cậu liền như vậy không cần...”

“Tớ có một người muốn đưa đến học với người kia.” Không đợi Lam Nhược Lâm nói xong, Mạnh Phi Vũ liền cắt đứt thanh âm .

“Ai?” Theo phản xạ, Lam Nhược Lâm liền hỏi vấn đề này trước tiên.

Nghe được vấn đề, Mạnh Phi Vũ nhìn về phía Tử Uyên đang nhìn nàng chăm chăm, trả lời Lam Nhược Lâm đúng một câu.

“Nam nhân của tớ.” Cậu trả lời chắc chắn, làm cho Tử Uyên cúi thấp đầu, vú Trương thì trợn to mắt, còn Lam Nhược Lâm thì nhăn mày.

“Nam nhân? Cậu? Lần này hình như có chút không đúng a?” Lam Nhược Lâm đang nghĩ, nam nhân của Mạnh Phi Vũ cũng không phải chỉ một hai người, hơn nữa đều là những người cực phẩm, chỉ là không có ai làm cho Mạnh Phi Vũ chính miệng thừa nhận, bởi vì nàng biết những người đó ở trong lòng bạn tốt Mạnh Phi Vũ đều là người đi đường mà thôi, nhưng là lần này Mạnh Phi Vũ dĩ nhiên lại mở miệng thừa nhận, đã vậy lại vì hần tìm nàng hỗ trợ, thật sự rất lạ nha, rất không bình thường, làm cho nàng rất hiếu kỳ a.

Nàng nghĩ, nếu là có cơ hội nàng nhất định phải gặp nam nhân này, nói không chừng hần chính là bạch mã vương tử của Mạnh Phi Vũ. Nhưng mà tại sao lại đưa hần đến nơi này đi học? Như vậy có thể gặp mặt nam nhân này thường xuyên rồi? Nghĩ tới đây Lam Nhược Lâm nở ra một nụ cười tà khí bất đồng với vẻ bên ngoài của nàng, làm cho sắc mặt nàng sinh động hẳn lên.

“Ngày thứ hai tuần sau ta đưa hần đến nhé” Nói là tìm người hỗ trợ, nhưng trên thực tế cũng là cường mua cường đưa, không có thể cự tuyệt chuyện này, Mạnh Phi Vũ nghe xong liền muốn cúp máy.

“v.v..., đừng cúp vội, cậu nói cho tớ biết trước lý lịch, tính danh, tuổi linh tinh các loại, muốn biết là bao nhiêu tuổi, tớ mới có thể thu xếp trước a...” Lam Nhược Lâm bạn tốt này rất hiểu tính nàng, nàng nói những lời này lúc này, vừa lúc Mạnh Phi Vũ muốn cúp điện thoại.

Nghe xong câu hỏi, Mạnh Phi Vũ nhìn về phía Tử Uyên.

“Anh bao nhiêu tuổi?” Nàng cũng không biết tuổi của Tử Uyên.

Tử Uyên nghe thấy câu hỏi đó sắc mặt trắng bệch, gắt gao cắn môi, trong mắt có tia kinh hoảng.

“Nói!” Nói lại lần nữa, Mạnh Phi Vũ hiển nhiên là có chút không kiên nhẫn .

“Ta... Ta 25 tuổi .” Tử Uyên nói lời này liền gắt gao nhìn chăm chú Mạnh Phi Vũ, hắn rất sợ từ trong mắt nàng thấy sự khinh thường, thấy sự chán ghét, nhưng là hắn không muốn lừa gạt nàng, cho nên, hắn cứ nói thật, sau đó chờ nàng xét xử.

“Anh thích cái gì?”

“...” Không có chán ghét, không có khinh thường mà hắn tưởng tượng, Tử Uyên có chút mờ mịt không hiểu câu hỏi của Mạnh Phi Vũ.

“Anh thích cái gì?” Mạnh Phi Vũ phát hiện chính mình từ khi gặp Tử Uyên, tính cách liền biến tốt lắm rất nhiều, trước kia lời của nàng chưa bao giờ lặp lại lần thứ hai, nhưng là tại trước mặt Tử Uyên , nàng dĩ nhiên có thể lãng phí nhiều nước miếng như vậy.

“A... Ta thích... Ta thích đánh đàn.” Thấy sắc mặt lạnh như băng của Mạnh Phi Vũ, Tử Uyên mãnh liệt phản ứng lại, nói đồ dùng mình thích nhất.

“Cầm gì?” Đàn ở thời đại của hắn với thời đại này hắn là không giống nhau đi.

“Đàn cổ a.” Tử Uyên không hiểu rõ câu hỏi của Mạnh Phi Vũ.

“Tử Uyên, nam, 25 tuổi, học năm nhất đại học, khoa nhạc lý.” Những lời này nói trên điện thoại, đơn giản sáng tỏ, có khí phách nhàn nhạt.

“25 tuổi? Hơn nữa là đại học năm nhất? Hắn không phải quá lớn để học sao? Phi Vũ, tớ thật sự đối với nam nhân của cậu rất tò mò ...”

“Ngày thứ Hai, khoảng hơn 9 giờ, tớ đến phòng làm việc của cậu.” Cắt đứt lời Lam Nhược Lâm thao thao bất tuyệt, hẹn trước thời gian gặp mặt xong xuôi, Mạnh Phi Vũ dứt khoát cúp điện thoại.

Thấy Mạnh Phi Vũ hẹn thời gian xong, Tử Uyên lại bắt đầu khẩn trương lên , hắn dè dặt nhìn Mạnh Phi vũ...

“Có người hỏi thân thể của anh, anh đã bị xe của tôi đụng vào, sau đó mất trí nhớ , cái gì cũng không nhớ rõ , biết không?”

“Biết.” Mặc dù nghi hoặc, tại sao bị xe ngựa đụng vào làm mất trí nhớ, nhưng là Tử Uyên vẫn thật là điệu ngoan trả lời.

“Anh có vấn đề gì không hiểu, cũng có thể hỏi tôi.”

“Được.”

“Tốt lắm.” Thông báo xong chuyện tình Mạnh Phi Vũ hồi phục lại giọng nói lạnh như băng ban nãy.

“... Phi Vũ, nàng không để ý đến tuổi của ta sao?” Dè dặt hỏi, Tử Uyên cũng không phải người thích trốn tránh vấn đề, cho nên, có chuyện hắn sẽ lựa chọn đối mặt, giống như là hiện tại.

“Có ý gì?” Mạnh Phi Vũ hỏi ngược lại.

“Ta...”

14. Chương 14: Đổi Trang Phục

“Phi Vũ, nàng không để ý tuổi của ta sao?”

“Có ý gì?”

“Ta đã 25 tuổi a.” Hắn đã già lắm rồi , hắn sợ nàng ghét bỏ hắn.

“Ta 29 tuổi.” Nói lời này xong ánh mắt Mạnh Phi Vũ có điểm quái dị.

“Cái kia không giống a, ta 25 tuổi , mà còn chưa gả được ra ngoài, chuyện này ở nơi của chúng ta, là sẽ bị... Sẽ bị chê cười.” Tử Uyên có chút vội vả giải thích, cũng có chút khó chịu cúi đầu.

“Ta sẽ không.” Mạnh Phi Vũ liếc mắt nhìn Tử Uyên ngắn gọn đáp.

“Sẽ không? Sẽ không cái gì? ... Nàng nói là nàng sẽ không chê cười ta sao?” Có chút mê mang, nhưng lập tức Tử Uyên liền phản ứng lại, mang theo kỳ vọng nhìn Mạnh Phi Vũ.

“Đúng.”

“Nói như vậy, nàng cũng sẽ không bởi vì vậy mà ghét bỏ ta, có đúng không?” Tử Uyên vội vàng hỏi tới.

“Anh đã là người của tôi.” Không có trực tiếp trả lời vấn đề của hắn, nhưng là lại làm cho Tử Uyên thả lỏng tâm trạng.

“Nàng thật tốt.” Tử Uyên có chút kích động.

Mạnh Phi Vũ nhìn Tử Uyên như thế, ánh mắt phức tạp lóe lóe, giống như hiện lên một tia ánh sáng nhu hòa.

Bất quá, vú Trương nghe bọn họ đối thoại còn có chút mơ hồ, đây là cái gì cùng cái gì vậy?

Bất quá, cho dù nàng nghĩ muốn nát óc, cũng không thể hiểu nội dung cuộc đối thoại của bọn họ.

...

Sau bữa sáng, Mạnh Phi Vũ để vú Trương rời đi, sau đó gọi một cuộc điện thoại nói hôm nay không đi Viện Tư Pháp, trong phòng liền lại yên tĩnh trở lại.

“Anh lấy cái này mặc vào.” Mạnh Phi Vũ từ cái túi bên người lấy ra một bộ nam trang phục bình thường của nam nhân, đây là Mạnh Phi Vũ cố ý chuẩn bị cho Tử Uyên.

Quần áo hiện đang ở trên người Tử Uyên nhìn rất kỳ quái.

“A.”

Tử Uyên cầm lấy bộ quần áo kia đi vào phòng tắm.

Một phút đồng hồ đã qua...

Hai phút đồng hồ đã qua...

Năm phút đồng hồ đã qua...

Mười lăm phút đã qua...

Trong phòng tắm không có ai quay lại, Mạnh Phi Vũ nguy hiểm nheo lại mắt.

Lại trôi qua ba mươi phút, Mạnh Phi Vũ đứng lên, hướng phòng tắm đi tới.

...

Mạnh Phi Vũ nhẹ nhàng gõ cửa phòng tắm, cửa mở ra, Tử Uyên có chút xấu hổ nhìn Mạnh Phi Vũ.

Mạnh Phi Vũ nhìn về phía Tử Uyên, phát hiện trên người của hắn vẫn còn mặc bộ y phục kia, bộ quần áo nàng chuẩn bị đặt ở một bên.

Khẽ nhướn mi, Mạnh Phi Vũ có ý muốn Tử Uyên nói rõ nghi hoặc của nàng.

“Ta... Ta sẽ không mặc đồ đó đâu” Tử Uyên ấp a ấp úng nói ra vấn đề của hắn.

Mạnh Phi Vũ nghe được câu trả lời như vậy chỉ tĩnh mặc...

Ngay sau đó, Mạnh Phi Vũ lướt qua Tử Uyên, cầm lấy bộ quần áo kia, hướng Tử Uyên đi tới.

“Cởi quần áo.”

“A!” Tử Uyên kinh ngạc kêu một tiếng, trên mặt đỏ ửng.

“...” Mạnh Phi Vũ không nói gì nhìn Tử Uyên.

“A, được.” Mặc dù không muốn, nhưng là Tử Uyên vẫn là thuận theo bỏ đi trang phục.

Mạnh Phi Vũ lại một lần nữa cẩn thận nhìn Tử Uyên, không thể không nói hẳn thật sự có một vóc người rất đẹp, rất thích hợp đi làm người mẫu, bất quá, hẳn là nam nhân của Mạnh Phi Vũ, sao có thể đi làm người mẫu được, nam nhân của nàng chỉ có thể là người của nàng mà thôi.

Nàng cầm trang phục tiến lên, nhìn Tử Uyên mặt đỏ tới mang tai ý , giúp Tử Uyên mặc vào trang phục.

“Đi thôi.”

Lạnh lùng, nhàn nhạt, hình như cũng là không có một tia cảm tình, nhưng lúc này nghe vào trong tai Tử Uyên, cũng không sai biệt với âm thanh của tự nhiên.

Cho nên, liền ngậy ngốc đi theo phía sau Mạnh Phi Vũ xuất môn .

...

Kinh ngạc! Kinh ngạc! Lại kinh ngạc!

Tử Uyên có kinh ngạc nói không nên lời !

Mặc dù hẳn cuối cùng đã biết chính mình xuất môn , hơn nữa trong lòng cũng đã chuẩn bị thật tốt, nhưng là vẫn còn không nhịn được kinh ngạc.

Tử Uyên cũng không muốn chính mình giống như một tên ngốc, nhưng là hẳn vẫn không nhịn được kinh ngạc của chính mình.

Khi hẳn tới đây, liền gặp được Mạnh Phi Vũ, mặc dù đã học tập một chút tri thức hiện đại hóa, nhưng là khi hẳn thật sự đối mặt với thang máy, xe xì pọt, cùng nhiều trang phục người hiện đại như vậy thì, hẳn vẫn là không nhịn được kinh ngạc của mình cùng... Bối rối!

Tử Uyên vẫn còn cần nhiều thời gian để thích ứng với xã hội hiện tại.

“Lên xe.” Đi tới bãi đỗ xe, chiếc Ferrari màu bạc yêu thích nhất của Mạnh Phi Vũ đang đậu ở đây.

“Ta...” Tử Uyên vốn định nói sẽ không, nhưng là hẳn nghĩ tới một câu nói mình từng nói, đó chính là “Sẽ không trở thành người làm phiền nàng”, mà hiện tại hẳn giống như một người đang làm phiền nàng, tâm tình Tử Uyên có chút trầm xuống.

“Vào.” Mạnh Phi Vũ dường như biết Tử Uyên quẫn bách, mở ra cửa xe mời hẳn đi vào.

“Phải” Thói quen đã ăn sâu vào tâm can thật là khó sửa đổi, giống như là hiện tại, Tử Uyên đã coi Mạnh Phi Vũ là thê chủ (thê tử + chủ nhân) của mình , cho nên đối với mệnh lệnh của thê chủ tất nhiên phải nghe theo , sau đó rất tự nhiên sẽ đem nữ nhân trước mắt này thành trời của hẳn, là tất cả của hẳn...

...

Xe rất nhanh liền khởi động, vờ ra một đạo ánh sáng bạc, chạy ra khỏi bãi đỗ xe...

15. Chương 15: Lần Đầu Tiên Ra Ngoài Mua Sắm

Phong cảnh bên ngoài đập vào mắt Tử Uyên, khiến hẳn lại một lần nữa cảm giác được bản thân cùng nơi này chênh lệch lớn bao nhiêu, nhưng hẳn tự nói cho bản thân, bất kể như thế nào đều phải kiên cường, đều phải thích ứng nơi này nhanh một chút, chỉ có như vậy hẳn mới không trở thành gánh nặng cho nàng, cũng không thể tách ra khỏi người hẳn yêu được nữa.

“Xuống xe!” Mạnh Phi Vũ dừng xe lại, quay sang Tử Uyên nói.

“A.” Tử Uyên nghe lời muốn xuống xe, nhưng vấn đề lại xuất hiện , hẳn không mở cửa được, không biết nên như thế nào mới có thể xuống xe, hẳn sốt ruột, cả người bắt đầu đỏ mồ hôi.

Mà lúc này Mạnh Phi Vũ đã xuống xe .

Nhìn bộ dạng Tử Uyên, nàng nhìn qua cửa sổ, thấy Mạnh Phi Vũ xuất hiện ở ngoài cửa, Tử Uyên xấu hổ thở dài một hơi.

. . .

Hai người vừa xuống xe liền hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Tử Uyên bề ngoài lãnh khốc tuấn mỹ, thân hình cao lớn cường tráng, đúng là một nam nhân rất manly, mà Mạnh Phi Vũ mặc dù vẻ mặt rất lạnh, nhưng là cũng che dấu không được tướng mạo tuyệt mỹ của nàng, hai người đứng chung một chỗ, mặc dù làm không khí xung quanh như hạ xuống vài độ, nhưng không thể không nói họ thật sự rất xứng đôi.

Mạnh Phi Vũ đi ở phía trước, Tử Uyên theo ở phía sau một bước, người ngoài nhìn vào giống như là nam nhân ở phía sau bảo vệ nữ nhân, mà thật sự hai người là một người tập thành thói quen, một người thì cần thủ bốn phen.

Mạnh Phi Vũ mang Tử Uyên đi tới một khu mua sắm cao cấp, tên là thiên đường mua sắm Bắc Đường, là một tập đoàn sản nghiệp lớn trong nước, mà sở dĩ nàng mang Tử Uyên đến nơi này cũng là vì muốn mua cho Tử Uyên quần áo cùng những đồ dùng cần thiết.

. . .

Mạnh Phi Vũ không hiểu rõ về trang phục của nam nhân, cho nên trực tiếp mang Tử Uyên đi tới tiệm quần áo hàng hiệu Gucci nổi tiếng trên thế giới... Trong tiệm, dòng nhạc không lời nhẹ nhàng vang lên, một bài nhạc của Trung Quốc thời cổ xưa

Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên đi vào, người bán hàng liền lên tiếng đón chào.

“Hai vị, nhĩ hảo, chúng tôi có thể phục vụ gì cho hai vị không?”

“Quần áo!” Mạnh Phi Vũ nói ngắn gọn hai chữ khiến nhân viên cửa hàng sửng sốt, nhưng nói như thế nào bọn họ cũng đã trải qua huấn luyện người bán hàng chuyên nghiệp cao nhất, cho nên vẫn mỉm cười đi theo phía sau Mạnh Phi Vũ bọn họ.

Nhưng là, sau đó không lâu, mỉm cười trên mặt những nhân viên cửa hàng bỗng có chút cứng ngắt . . .

“Tiểu thư, thỉnh ngài....., ngài làm vậy là có ý gì?” Nhân viên cửa hàng có chút ngốc trệ hỏi Mạnh Phi Vũ, mà ánh mắt nhìn về phía những nhân viên cửa hàng đang cầm những bộ quần áo đứng sau Phi Vũ.

“Mua quần áo.” Mạnh Phi Vũ giọng điệu lạnh như băng, khiến cho vị tiểu thư kia mặt tự nhiên lui về phía sau một bước.

“Ách. . . Nhưng ngài cũng không cần chọn nhiều như vậy đi?” Có thể là bị giọng điệu Mạnh Phi Vũ đông lạnh, cho nên thanh âm của vị tiểu thư nhân viên cửa hàng kia nhỏ dần.

“ . . .” Mạnh Phi Vũ không nói gì, lạnh lùng nhìn thoáng qua nhân viên cửa hàng kia, sau đó. . .

“Ách! Không có việc gì không có việc gì, ngài chọn đi, ngài cứ tùy tiện chọn, tùy tiện chọn a.” Không biết là khiếp sợ hay là bị đông lạnh, tiểu thư nhân viên cửa hàng vội vàng nói.

. . .

Lại một lát sau, Mạnh Phi Vũ nhìn mọi người đang cầm quần áo, cảm giác có chút vừa lòng gật đầu.

“Thử xem!” Giọng điệu lạnh lùng này là nói với Tử Uyên.

Sau đó, Tử Uyên bị mọi người vây quanh mang vào phòng thay đồ, Mạnh Phi Vũ tìm một cái ghế sa lon ngồi xuống, tiện tay cầm lấy một quyển tạp chí. . .

Nhưng là cũng không lâu lắm, tiểu thư nhân viên cửa hàng kia vội vàng chạy ra khỏi phòng thay quần áo.

“Tiểu thư, vị tiên sinh này không chịu thay quần áo.”

“Ân.” Mạnh Phi Vũ đầu tiên là chau mày, sau đó dường như nhớ tới điều gì, đứng lên hướng phòng thay quần áo đi tới.

“Các người đều đi ra ngoài” Giọng điệu lạnh lùng hướng về mọi người nói, không ai có bất cứ ý kiến gì, liền đem không gian để lại cho hai người là Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên .

“ . . . Thật xin lỗi.” Mặt Tử Uyên có chút hồng, cũng có chút xấu hổ, vừa rồi hẳn bị một đồng người mang đến nơi này, sau đó họ lại bắt đầu hẳn cởi quần áo cho hẳn, hẳn cả kinh hạ tránh ra , vì bảo vệ trinh tiết, hẳn có chết cũng sẽ không để những nữ nhân này thoát y phục của hẳn.

Nghe được lời nói xin lỗi, Mạnh Phi Vũ không nói gì, chỉ là cầm lấy trang phục một bên đưa cho Tử Uyên thay.

Tử Uyên vẫn còn có chút không không muốn, nhưng đây là mệnh lệnh của thê chủ, Tử Uyên sẽ nghe theo, mặc dù Mạnh Phi Vũ cũng không lấy hẳn, nhưng là trong tim của hẳn, Mạnh Phi Vũ chính là thê chủ của hẳn , mệnh lệnh của nàng chính là mệnh lệnh của trời a.

Không giống như hình tượng lãnh khốc khi nãy ở trước mặt người ngoài khi nãy, Tử Uyên ngượng ngùng bắt đầu thay quần áo, một cái lại thay một cái, đồ gì không biết cách mặc, Mạnh Phi Vũ phải giúp hẳn chỉnh một phen, từ từ, mặc trang phục hiện đại đối với Tử Uyên cũng không phải là vấn đề nữa

. . .

Ước chừng qua nửa giờ, Mạnh Phi Vũ mang theo Tử Uyên đi ra khỏi phòng thử đồ, đứng bên ngoài chờ là những nhân viên lúc nãy.

“Tiên sinh, tiểu thư, các ngài quyết định muốn mua tất cả sao?” Nhân viên cửa hàng dè dặt hỏi , thứ nhất cũng là bởi vì hơi thở lạnh như băng của hai người, thứ hai cũng là bởi vì Mạnh Phi Vũ chọn nhiều trang phục như vậy, mọi người đã đều kỳ vọng rất nhiều, nàng sẽ mua vài món đồ , phải biết rằng,hơn mười món trong phục nàng đang cầm kia, tùy tiện lấy ra một cái thì đơn giá cũng đã là năm chữ số rồi. (Bên TQ tỷ số tiền của nó không phải như Việt Nam mình a~ Năm chữ số của Việt Nam là có mấy chục ngàn, đối với bên đó thì là một khoảng tiền cực lớn đó.)

“Toàn bộ, đưa đến nơi này.” Vừa nói xong, Mạnh Phi Vũ lấy ra một cái danh thiếp, đưa cho tiểu thư nhân viên cửa hàng .

“A, hảo, chúng ta nhất định sẽ đưa đến.” Tiểu thư nhân viên cửa hàng lộ ra một khuôn mặt tươi cười hơn hỏ, phải biết rằng những nhân viên cửa hàng này đều có tiền bo, hôm nay bán nhiều như vậy, cũng đủ bằng tiền lương một tháng của bọn họ rồi.

. . .

Mua đủ quần áo, Mạnh Phi Vũ lại mang Tử Uyên đi dạo quanh khu mua sắm, mua vài món đồ dùng, mà đúng lúc hai người vừa ra khỏi khu mua sắm,lại đụng phải bằng hữu của Mạnh Phi Vũ .

“Phi Vũ, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp cậu nha.”

. . .

16. Chương 16: Hai Người Trong Mắt Bắc Đường Yên

“Phi Vũ, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp cậu nha!” Thanh âm kinh ngạc trên chộc phát ra từ trong miệng mỹ nữ xinh đẹp kia.

“Yên.” Mạnh Phi Vũ dùng âm thanh lạnh như băng kêu tên của đối phương, xem như chào hỏi.

Yên bắt đầu dĩ giật giật khóe miệng.

“Phi Vũ, ở khu mua sắm cũng đã lạnh lắm rồi , không cần cô lại hạ nhiệt độ đâu .”

“ . . .” Mạnh Phi Vũ lần này liền ngay cả đáp lời cũng không có.

“Àn? Phi Vũ, cậu không giới thiệu vị tiên sinh bên cạnh này cho tớ sao?” Không thể trách Yên một mực xem nhẹ Tử Uyên, cũng không có thể trách hiện tại dùng loại khẩu khí kinh ngạc nói chuyện, mà là trong ấn tượng của Yên, Mạnh Phi Vũ từ xưa cho tới bây giờ chưa cùng một nam nhân nào đi dạo phố cả.

“Tử Uyên.” Nhìn thoáng qua Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ trả lời.

“Tử tiên sinh, họ của anh rất đặc sắc a, ta là Bắc Đường Yên, thật vui khi quen biết anh.” Bắc Đường Yên vừa nói xong liền vươn tay muốn cùng Tử Uyên bắt tay, đây là lễ phép xã giao cơ bản, nhưng tay nàng còn chưa kịp đưa ra đã bị Viêm Liệt giành trước.

“Nhĩ hảo, Tử tiên sinh, ta là Viêm Liệt, bạn trai của Yên.” Viêm Liệt thấy Bắc Đường Yên nhiệt tình như vậy, ghen ghét mà chen ngang đối thoại của bạn gái cùng Tử Uyên, khách khí nói với Tử Uyên.

Tử Uyên có chút xấu hổ, nữ nhân kia vươn tay ra hân cũng không biết nàng muốn gì, muốn chạy về phía sau trốn, bởi vì hân sẽ không để cái đồ của nữ nhân đụng tới hân, nhưng mà nam nhân kia cũng làm ra động tác như vậy, Tử Uyên có chút không biết làm sao.

“Nhĩ hảo, ta là Mạnh Phi Vũ.” Tử Uyên vẫn không nhúc nhích, nhưng là Mạnh Phi Vũ lại vươn tay cùng Viêm Liệt nắm một phen, khiến Bắc Đường Yên kinh ngạc trợn to mắt, Mạnh Phi Vũ cư nhiên sẽ chủ động cùng người khác giới thiệu bản thân, thật là khó có thể tin nổi, Bắc Đường Yên lại nhìn về phía Tử Uyên vẻ mặt lãnh khốc đứng bên, trong đôi mắt hiện lên một đạo ánh sáng.

Xem ra, băng nữ nhà bọn họ cuối cùng cũng gặp được chân mệnh thiên tử rồi.

“A, nhĩ hảo nhĩ hảo, ta là Viêm Liệt.” Viêm Liệt là một đại nam hài, 24 tuổi, đối với Mạnh Phi Vũ về mặt bằng sương vẫn là có chút không thói quen.

“Phi Vũ, hân cùng cậu là quan hệ như thế nào?” Bắc Đường Yên không khách khí trực tiếp hỏi.

Lời của nàng khiến Tử Uyên có chút cứng ngắc, Mạnh Phi Vũ cũng không có lấy hân, nhưng là hai người đã có quan hệ vợ chồng, trong lòng của nàng, hân hân là bị coi như là thị quân hoặc thị thiếp của Mạnh Phi Vũ đi, mặc dù, thân phận như vậy cũng không vinh dự gì, nhưng chỉ cần đối tượng là Mạnh Phi Vũ, hân liền cam tâm tình nguyện, cho nên, Tử Uyên nhìn Mạnh Phi Vũ, trong mắt tràn ngập chờ mong.

“Bạn trai.” Không do dự, không suy nghĩ, Mạnh Phi Vũ trực tiếp nói ra đáp án như vậy.

Nghe Mạnh Phi Vũ nói, mắt của Bắc Đường Yên còn sáng hơn lúc này.

“Bạn trai? Phi Vũ thừa nhận một người là bạn trai vẫn chỉ có một người là anh, xem ra anh rất đặc biệt a.” Ánh mắt Bắc Đường Yên nhìn Tử Uyên soi mói từ trên xuống dưới, mà Tử Uyên nhìn ánh mắt càn rỡ của nàng nhú mày.

Mạnh Phi Vũ hướng phía trước bước một bước, không biết là cố ý hay là vô ý, vừa lúc chặn lại tầm mắt của Bắc Đường Yên.

“Chúng ta đi.” Mạnh Phi Vũ nói xong liền dắt tay Tử Uyên rời đi, mà Bắc Đường Yên cùng bạn trai đứng chung một chỗ cũng không có ngăn cản, mà là cười cười nhìn bọn hân rời đi, khóe miệng có chút giương lên, thoạt nhìn qua, tâm tình nàng rất tốt.

...

“Yên, em đang vui mừng cái gì?” Viêm Liệt nhìn Bắc Đường Yên cười hài lòng, cũng có chút tò mò hỏi.

“Bạn thân tìm được bạn trai, em đương nhiên vui mừng rồi.”

“Em nói hai người họ? Có thể sao?”

“Đương nhiên, em chưa từng thấy Phi Vũ đối với nam nhân tốt như vậy.” Bắc Đường Yên khẳng định nói.

“Hả? Có sao?” Viêm Liệt không có cảm giác như thế, trong mắt của hân, hai người kia thật là qua lãnh khốc đi.

“Ha hả, nam nhân ngọc, chúng ta đi thôi, anh không phải. . .”

Bắc Đường Yên mang theo tiểu tình nhân cười tươi rời đi.

. . .

“ . . . Bạn trai là cái gì ?” Tử Uyên cùng Mạnh Phi Vũ đi một hồi, vẫn là nhin không được mà hỏi nàng.
Mạnh Phi Vũ sững sốt, chăm chú nhìn Tử Uyên.

“Người yêu.” Mạnh Phi Vũ nói ra một đáp án Tử Uyên có thể lý giải .

Tử Uyên nhe răng cười một tiếng, diện mạo lãnh khốc tràn ngập ôn nhu, một nữ nhân đi bên cạnh bởi vì nhìn hấn mà không cẩn thận vấp chân mém ngã.

“Đừng cười!” Trực giác của Mạnh Phi Vũ nói ra như vậy, sau khi nói xong mới biết được chính mình đang nói gì.

Sau đó, nụ cười của Tử Uyên liền như vậy biến mất, hơi thở lãnh khốc trở lại trên mặt của hấn.

Hấn không biết sao Mạnh Phi Vũ lại không cho hấn cười, nhưng là hấn nghĩ nhất định là mình làm không đúng, cho nên, hấn cũng không có hỏi tại sao.

“Sau này không được ở trước mặt người ngoài cười, cũng không được đối với người khác cười, chỉ có thể cười với ta, biết không?” Mạnh Phi Vũ đúng là rất hiếm khi nói một câu dài như vậy. (S: aaaa chị bá đạo quá! mà dễ thương quá!! aaaa *lăn lăn*)

Mạnh Phi Vũ không nhận ra là mình đang ghen, nàng chỉ là không thích người khác dùng ánh mắt như vậy nhìn Tử Uyên mà thôi, thật sự không phải ghen a.

“Phải” Biết Mạnh Phi vũ không phải không thích nụ cười của mình, Tử Uyên yên tâm đồng ý.

. . .

Hai người đi ra khu mua sắm, đi tới bãi đỗ xe, trên đường đi, tay hai người vẫn nắm chặt lấy nhau. . .

17. Chương 17: Bên Ngoại Tử Mĩ Quan Tâm

Mua sắm xong, Mạnh Phi Vũ vốn định về nhà, nàng không phải loại người thích náo nhiệt, nhưng khi nàng thấy vẻ mặt tò mò của Tử Uyên , liền thay đổi chủ ý

Mạnh Phi Vũ đem tốc độ xe từ từ giảm xuống, lúc trước, tốc độ xe của nàng liều mạng y như một tay đua xe, không có biện pháp giảm xuống, đó cũng là thói quen lúc học đại học nàng luyện thành, bằng hữu của nàng, tốc độ lái xe cũng không thua nàng bao nhiêu.

Tử Uyên có thể cảm giác được tốc độ xe chậm lại, thu hồi ánh mắt một mực nhìn chăm chú ngoài cửa xe, nhìn về phía Mạnh Phi Vũ.

“Cám ơn.” Tử Uyên có chút cảm động, nhưng là càng còn nhiều mà càng ngượng ngùng hơn, hấn cảm giác mình hảo ngốc, cái gì cũng không biết.

Mạnh Phi Vũ không nói gì, tiếp tục lái xe.

Rất nhanh là tới giữa trưa, Mạnh Phi Vũ cũng mang Tử Uyên đi nửa khu phố rồi, cuối cùng, Mạnh Phi Vũ đem xe dừng ở bãi đỗ xe của một nhà hàng, bởi vì đã đến giờ cơm trưa .

Trải qua một buổi sáng học tập, Tử Uyên đối với thế giới này đã biết thêm chút chút, cách ăn mặc của mọi người, kiến trúc ở ngã tư đường , cũng có chút ít khái niệm, cho nên, khi cùng với Mạnh Phi Vũ đi tới phòng ăn, Tử Uyên đã rất ổn trọng .

“Hoan nghênh quý khách ghé thăm.” Một nữ nhân mặc áo sườn xám đi ra tiếp khách thân thiết ân cần hỏi thăm.

Mắt Tử Uyên nhìn thẳng, cùng với Mạnh Phi Vũ đi vào, nhưng là trong lòng có một nghi vấn nho nhỏ.

Đây là thắc mắc Tử Uyên mới vừa ra cửa liền phát hiện, nam nhân cùng nữ nhân nơi này ăn mặc không chỉ có chút quái dị, thậm chí còn có chút quá phận, chẳng lẽ cũng không ai nghi ngờ sao?

Mang theo nghi vấn, Tử Uyên cùng với Mạnh Phi Vũ đi tới một phòng.

Mạnh Phi Vũ tùy ý kêu vài món ăn liền lẳng lặng ngồi ở nơi này nhìn Tử Uyên.

Tử Uyên có chút không ngượng ngùng.

“Phi Vũ, ta có một đề muốn hỏi nàng, có thể chứ?” Biết Mạnh Phi Vũ không muốn nói, nhưng là Tử Uyên cũng không còn cách nào, hắn cũng không thể hỏi người khác a.

“Àn.” Mạnh Phi Vũ đáp nhẹ một tiếng.

“Mọi người nơi này đều ăn mặc như vậy, không có vấn đề gì sao?”

“...” Ăn mặc như vậy?

“Chính là mặc rất mỏng, tại nơi ở của ta, nam nhân không thể mặc quần áo như vậy rồi ra ngoài đâu.”

“Không sao.” Xem ra, nếu muốn hắn thích ứng vẫn còn cần một thời gian ngắn, nhất là vấn đề về thân phận nam nữ.

“A.” Kỳ thật, không hỏi, hắn cũng biết nhất định là không có gì, bằng không như thế nào trên đường cái ai cũng mặc như vậy, nhưng là nhìn càng nhiều thì càng khiến hắn kinh ngạc, cơ hồ như muốn đảo lộn tư tưởng của hắn.

“Nơi này, nam nhân có thể làm bất cứ việc gì mình muốn làm.” Nàng một mực không có nói cho Tử Uyên vấn đề này, là bởi vì là nó không trọng yếu, nhưng nếu như Tử Uyên một mực cẩn thận đi theo chính mình như vậy, nàng cũng nên cho hắn một cái công đạo.

“Muốn là làm? Cái gì cũng có thể sao?” Tử Uyên tựa hồ còn chút nghi vấn.

“Anh muốn làm cái gì?” Chăm chú nhìn Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ là thật sự muốn biết Tử Uyên nghĩ muốn làm cái gì.

“Ta muốn vĩnh viễn ở chung một chỗ với nàng.” Tử Uyên nhìn Mạnh Phi Vũ chăm chú, kiên định nói.

“...” Nàng không nói gì, nhưng băng tuyết trong lòng Mạnh Phi Vũ Băng lại tan ra, nàng nở một nụ cười.

“Ta nói thật.” Sợ Mạnh Phi Vũ không tin, Tử Uyên nói lại một lần.

“Ta biết.”

“Biết, vậy nàng tin ta sao? Nàng đồng ý ở cùng ta mãi mãi sao?” Có chút lo lắng, có chút khẩn trương, tâm trạng Tử Uyên cứ bất an không yên.

“Ta tin ...”

Mạnh Phi Vũ còn muốn nói điều gì, nhưng người bán hàng đã bắt đầu bưng thức ăn lên, Tử Uyên cùng Mạnh Phi Vũ ngừng nói chuyện.

...

Lúc thức ăn được dọn lên, hai người lẳng lặng ăn, nhưng Tử Uyên thỉnh thoảng lại ngẩng đầu liếc mắt nhìn Mạnh Phi Vũ, hơn nữa cũng tỉ mỉ gấp thức ăn cho Mạnh Phi Vũ, Mạnh Phi Vũ cũng không cự tuyệt, hưởng thụ sự hậu hạ của Tử Uyên.

Bất quá, Mạnh Phi Vũ ăn cũng không phải rất vui vẻ, bởi vì nàng cảm giác thức ăn nơi này trước kia nàng vẫn cho rằng không tệ, hiện tại lại rất khó ăn, nàng không biết là khẩu vị của mình đã thay đổi.

Sau khi ăn xong, Mạnh Phi Vũ lấy tiền ra, sau đó thấy Tử Uyên không hiểu, lấy tiền trong ví ra một nửa đưa cho Tử Uyên, ước chừng có 3, 4 ngàn. (S: ngàn của trung quốc nó nhiều lắm chứ không phải như Việt Nam đâu nha các bạn)

“Đây là tiền.” Chưa từng giải thích nhiều hơn, Mạnh Phi Vũ muốn Tử Uyên tự tìm hiểu.

Tử Uyên tiếp nhận, chăm chú nhìn một chút, rồi bỏ vào trong túi quần.

...

Xế chiều, Mạnh Phi Vũ mang theo Tử Uyên, lại lái xe chạy hơn hai tiếng, trên đường gặp những tòa kiến trúc nổi tiếng nào thì còn có thể nói trên một hai câu, khiến Tử Uyên hiểu rõ thêm một chút về nơi này.

...

Buổi tối, hai người trở lại nhà.

Bởi vì Tử Uyên thấy không cần thiết, hơn nữa Tử Uyên lại rất quen thuộc việc nhà, cho nên, Mạnh Phi Vũ bảo vú Trương sau này cũng không cần ghé qua đây nữa, Tử Uyên đối với quyết định này cũng thật cao hứng, hẳn cảm giác được, nói như vậy, nơi này liền càng giống như là nhà của hai người, mà hẳn, cũng có thể là cùng nữ nhân mình yêu mến làm một ít chuyện.

...

“Phi Vũ, cơm chiều muốn ăn cái gì, ta đi làm.”

Mạnh Phi Vũ bởi vì cơm trưa ăn không hợp khẩu vị, cho nên liền quyết định về nhà ăn cơm chiều, nàng nghĩ nàng nhất định là bị tài nấu nướng cao siêu của Tử Uyên làm hư rồi.

“Sao cũng được.” Đối với món ăn, Mạnh Phi Vũ cũng không thích chọn lắm.

“A, hảo.” Tử Uyên mỉm cười, toàn bộ khí chất lãnh khốc ở bên ngoài khi nãy, tựa hồ bây giờ, cùng với Tử Uyên khi ra ngoài là hai người khác nhau hoàn toàn.

Mạnh Phi Vũ cũng có chút nghi hoặc nhìn Tử Uyên.

Rất rõ ràng là hai người không giống nhau a.

Tử Uyên không có chú ý tới ánh mắt của Mạnh Phi Vũ, toàn tâm toàn ý làm bữa tối, trong lòng chỉ nghĩ “Hy vọng Phi Vũ có thể thích”.

...

18. Chương 18: Đây Cũng Là Nhà Của Anh

Chuông cửa vang lên, Mạnh Phi Vũ đứng dậy nhìn về phía ngoài cửa, là vài người khuôn vác, hẳn là người đưa quần áo đến.

Mở cửa, người ngoài cửa có chút kinh ngạc, đây cũng là biểu tình của nhiều người khi gặp Mạnh Phi Vũ lần đầu tiên, Mạnh Phi Vũ có một dung nhan lạnh lùng xinh đẹp không thể chê vào đâu được, hơi thở thần bí lạnh lùng tản ra, khiến cho người ta cảm thấy được sự lạnh lẽo nhưng lại động lòng người, hơn nữa giấu ở ngoài lớp băng lạnh kia lại là một hơi thở thần bí mị hoặc gợi cảm, rất khó khiến người ta có thể chống cự loại hấp dẫn mâu thuẫn này, nhưng khí tức lạnh như băng kia cũng làm cho rất nhiều người chùn bước.

“Đặt ở đó.” Mạnh Phi Vũ đã quen ánh mắt người khác nhìn mình, lạnh lùng nói một câu, liền xoay người trở về chỗ ngồi.

Hai người khuôn vác nghe được thanh âm lạnh như băng kia lập tức bị đông lạnh mà hoàn hồn, rất nhanh liền đem quần áo cùng đồ đạc đặt ở nơi Mạnh Phi Vũ chỉ định, sau đó lớn để cho Mạnh Phi Vũ ký hóa đơn liền chạy ra ngoài nhanh như chớp, bọn họ tự mình hiểu lấy, nữ nhân như vậy, bọn hắn vĩnh viễn không chạm vào nổi.

Nhà trọ của Mạnh Phi Vũ chỗ nào cũng thông nhau, chỉ có buồng vệ sinh là có tường ngăn cách, cho nên, nói là phòng bếp, cũng chỉ bất quá là một ngõ nhỏ trong nhà trọ mà thôi.

Cho nên, có người đến, Tử Uyên cũng biết, nhưng khi hắn đi ra từ phòng bếp, nhìn đồ vật để đầy trên đất vẫn có chút ngây dại, làm sao lại có nhiều như vậy được?

“Hôm nay mua.” Mạnh Phi Vũ đứng ở một bên giải thích.

“Đều là của ta?” Hôm nay bọn họ đi ra ngoài, mưa rất nhiều đồ, hơn nữa đều là mưa ỉn.

“Ừ.”

“Nhiều như vậy, để ở đâu bây giờ?”

“Đây cũng là nhà của anh.” Ngụ ý chính là, anh đặt ở đâu cũng được cả.

Nói xong một câu liền quyết định như vậy, đối với Mạnh Phi Vũ mà nói là rất khó, đem không gian tư mật của mình phân ột người khác, đây là một loại thừa nhận, cũng là một loại hứa hẹn.

Người được nàng quý trọng, vĩnh viễn sẽ được quý trọng, người không được quý trọng, vĩnh viễn sẽ chẳng nằm trong tim nàng.

“Phi Vũ, cảm ơn nàng, cảm ơn nàng đã cho ta một ngôi nhà.” Thiên ngôn vạn ngữ, Tử Uyên lại không biết nên nói cái gì, cho nên, đành phải nói một tiếng cảm ơn.

“Cơm xong chưa?” Nàng làm những chuyện như vậy, không phải vì một tiếng cảm ơn, cũng không phải vì lương tâm nàng bắt phải làm việc thiện, mà là nàng nguyện ý, nàng thích, nàng cho rằng là đúng, cho nên, nàng mới đi làm, bao gồm nam nhân trước mắt này, trực giác của nàng nói cho nàng biết, nàng hẳn nên làm như vậy.

Về mặt Mạnh Phi Vũ vẫn lạnh như băng, nhưng lại là người rất tình cảm, có trực giác sâu sắc, nhưng lại luôn kìm giữ tình cảm của mình, tính chất đặc biệt của Bò Cạp đều có thể tìm được trên thân thể của nàng, chỉ có bị nàng che giấu rất sâu.

“Nga, tốt lắm, chúng ta dùng cơm đi.”

“Àn.”

Trừ phi là chuyện quan trọng, Mạnh Phi Vũ sẽ không chủ động nói chuyện, mà Tử Uyên sợ nhất là quấy rầy Mạnh Phi Vũ, hai là cũng không biết nên nói gì, cho nên, hẳn cũng thường xuyên trầm mặc, thời gian dài liền tạo ra thành không khí im lặng giữa hai người trong lúc đó.

.....

Bữa tối qua đi, Tử Uyên hiền lành thu thập bát đĩa, hiện tại, đối với tất cả những đồ dùng này, Tử Uyên đã dùng rất quen thuộc, nói theo góc độ nào đó, Tử Uyên là một thiên tài.

Sửa sang lại tất cả xong, Tử Uyên lại đem trái cây ra, sau đó ngồi ở bên cạnh Mạnh Phi Vũ, mà Mạnh Phi Vũ lúc này lại đang xem tivi.

Đối với tivi, tuy rằng, Tử Uyên cũng hiểu được chút chút, nhưng vẫn cảm thán không ngờ có một vật như vậy tồn tại, hẳn từng tưởng, đây là một thần kỳ của thần tiên.

Mấy ngày nay, Tử Uyên nếu có thời gian rảnh sẽ đọc sách hoặc là xem tivi, bởi vì hai cái này giúp hắn học được nhiều thứ, má Trương cũng nói cho Tử Uyên, trong TV có rất nhiều câu chuyện về cuộc sống đời thật, mà Tử Uyên cũng từ nó học được rất nhiều tri thức.

.....

Nhìn tivi một hồi, Tử Uyên tập trung tinh thần, mà Mạnh Phi Vũ còn có chút không yên lòng, nàng nhìn nhìn Tử Uyên, lại nhìn nhìn tivi, cầm điều khiển từ xa bấm tắt tivi.

Tử Uyên có chút kinh ngạc, sau đó nhìn về phía Mạnh Phi Vũ đang nhìn mình.....

“Tắm rửa.” Ngữ khí lạnh như băng.

“Nga, ta đi nấu nước cho nàng.” Nghe Mạnh Phi Vũ nói muốn tắm rửa, Tử Uyên lập tức liền đứng lên muốn đi nấu nước, hầu hạ thê chủ là trách nhiệm của hắn.

“Anh tắm rửa.” Nhắc lại một lần, ý tứ của Mạnh Phi Vũ là muốn Tử Uyên tắm rửa, mà không phải mình tắm.

“Ta tắm?..... Nga, ta đã biết.” Nghe Mạnh Phi Vũ nói, đầu tiên, Tử Uyên sững sốt, sau đó nhìn ánh mắt lạnh như băng mà nóng bỏng của Mạnh Phi Vũ mới phản ứng lại, hần nghĩ tới cảnh tượng ngày hôm qua mà làm ình mặt đỏ tim đập, sau đó cuống quýt đáp ứng một tiếng rồi chạy tới phòng tắm.

Mạnh Phi Vũ đi đến bên giường, bỏ đi quần áo của mình, lên giường, cầm lấy một tờ tạp chí rồi đọc.....

Sau đó không lâu, Tử Uyên liền đỏ mặt đi ra.

“Lại đây.” Thanh âm lạnh như băng đã có chút độ ấm, độ ấm cũng bắt đầu lên cao, Tử Uyên chậm rãi hướng tới trên giường

.....

19. Chương 19: Câu Lạc Bộ Độc Thân

“Lại đây.”

“.....” Tử Uyên nghe lời đỏ mặt đi tới.

Bởi vì vừa tắm xong, mái tóc thật dài của Tử Uyên rối tung ở sau lưng, ngũ quan lãnh khốc tuần mỹ cũng càng thêm đậm nét, tản ra một cỗ hơi thở mị hoặc.

“Đi lên.” Tử Uyên đi đến bên giường liền đứng bất động, cho nên, Mạnh Phi Vũ đành phải nói một câu.

Tử Uyên đỏ mặt đi lên giường, nằm ở bên cạnh người Mạnh Phi Vũ.

Đêm qua, hần ở trong này, trở thành nam nhân của Mạnh Phi Vũ, mà Mạnh Phi Vũ trở thành nữ nhân của hần, bầu trời của hần, hơn nữa, cũng là người yêu của hần, người duy nhất mà hần yêu kiếp này.

Tuy rằng, bọn họ chỉ vừa mới biết nhau, hần cũng không phải thực hiểu biết Mạnh Phi Vũ, nhưng hần yêu nàng, nếu nói cả đời chung tình cũng không phải nói quá, hần cho rằng Mạnh Phi Vũ cũng hần thật có duyên, bằng không, vì sao, hần tại thế giới kia sinh hoạt 25 năm, cũng không có yêu ai, thích ai, mà vừa đến nơi đây, trong nháy mắt kia, hần liền yêu Mạnh Phi Vũ

Hần tin tưởng, đây là duyên phận, là duyên phận trời ban cho hần.

“Suy nghĩ cái gì?” Mạnh Phi Vũ ghé vào trong ngực Tử Uyên, thanh âm mang theo một tia mị hoặc.

“..... Ta, ta đang suy nghĩ..... Muốn nàng.”

“Phải không? Muốn ta cái gì vậy?”

Vô luận là người quen, hay là người nhà của Mạnh Phi Vũ, chưa ai thấy biểu tình như vậy của nàng, trừ Tử Uyên.

Thanh âm lạnh như băng của Mạnh Phi Vũ mang theo sự dụ hoặc, bằng nhan tuyệt mỹ cũng tản ra hơi thở dụ hoặc, cả người toát ra vẻ thần bí cùng gợi cảm.

Tử Uyên, trong phút chốc, đã bị mê hoặc.

Môi hai người môi chậm rãi cuốn lấy nhau, lưỡi dây dưa qua lại, Mạnh Phi Vũ xoa da thịt đang co dãn của Tử Uyên

“Phi Vũ.....” Thanh âm Tử Uyên mang theo sự dồn dập, hần cảm giác toàn thân mình đều đã nóng lên.

Trải qua một đêm dạy dỗ, Tử Uyên đối với chuyện nam nữ cũng đã biết thêm rất nhiều, mà Mạnh Phi Vũ trong chuyện phòng the thượng cũng là một vị sư phụ, nàng dạy dỗ Tử Uyên dựa theo tâm ý của mình, hiện tại, trong thời gian ngắn ngủi, Tử Uyên có lẽ sẽ không quen lắm, nhưng Mạnh Phi Vũ tin tưởng, chỉ cần tập nhiều hơn, bọn họ hai người ở trên giường nhất định sẽ phối hợp thật ăn ý.

Tử Uyên không còn ngại ngùng giống như đêm qua, tay hần di chuyển trên làn da trắng nõn của Mạnh Phi Vũ, hôn một chút rồi dừng ở trên người Mạnh Phi Vũ, ở lúc Mạnh Phi Vũ cố ý dẫn đường đi xuống dưới, Tử Uyên liền trượt xuống phía dưới bụng nàng, từng chút từng chút lấy lòng Mạnh Phi Vũ, Mạnh Phi Vũ thoải mái rên rỉ ra tiếng.....

“Ân, đúng, chính là nơi đó.....”

“.....”

Tiếng rên rĩ làm cho người ta mặt đỏ tim đập, làm cho người ta thở nhanh gấp gáp..... Ở ban đêm có vẻ như mị hoặc lệ thường.....

.....

Sáng sớm, người tỉnh lại đầu tiên là Tử Uyên, nhưng sau đó Mạnh Phi Vũ cũng lập tức tỉnh lại.

Hai người đều là người có võ công, hơn nữa, nếu luận võ công, Tử Uyên hẳn là ở trên Mạnh Phi Vũ, nhưng luận thương pháp, Tử Uyên sẽ không thể ứng phó, hơn nữa, đối với giết người mà nói, mười người Tử Uyên cũng kém một Mạnh Phi Vũ.

Cho nên, cuộc sống của hai người, cùng lúc rời giường là rất khó tránh khỏi, ai bảo linh cảm của bọn họ so với người bình thường còn tốt hơn nhiều chứ.

Tử Uyên mặc quần áo rồi xuống giường, sau đó đi rửa mặt, đi tới phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Mạnh Phi Vũ đứng dậy đi rửa mặt, Tử Uyên đã đem nước tắm chuẩn bị tốt cho nàng, ánh mắt Mạnh Phi Vũ liền nhu hòa một ít.

.....

Mạnh Phi Vũ đi ra, thay quần áo, bữa sáng cũng đã bày ra trên bàn, hai người lẳng lặng dùng bữa sáng, dùng xong, Tử Uyên dọn dẹp bát đĩa, Mạnh Phi Vũ đọc báo.

Bởi vì là Chủ nhật, tuy rằng Mạnh Phi Vũ không nghỉ ngơi, nhưng có thể không đi làm, cái này cũng xem như một đặc quyền đi, hơn nữa, cho dù không phải ngày nghỉ, Mạnh Phi Vũ cũng thực tự do, mà những người khác cũng không có một ai dám dị nghị.

Gia thế của Mạnh Phi Vũ ở bên ngoài ảnh hưởng rất lớn, không ai dám lấy trứng chọi đá, không có việc gì thì không ai dám đi tìm phiền phức cả.

Thu thập bát đĩa xong rồi, Tử Uyên cũng lẳng lặng ngồi ở bên người Mạnh Phi Vũ, giống như một con dâu nhỏ vậy.

“Thay quần áo, ta mang anh ra ngoài.” Mạnh Phi Vũ thản nhiên nói, nàng đã sớm nghĩ tới việc này.

Ngày mai sẽ đưa Tử Uyên đi học, hôm nay tối thiểu phải cho hắn chuẩn bị vài thứ.

“Nga, hảo.” Tuy rằng Tử Uyên cảm giác hắn thích nhất vẫn là ở cùng một chỗ với Mạnh Phi Vũ – lúc chỉ có hai người, lẳng lặng đứng ở trong nhà, hắn biết hắn phải thích ứng thế giới lạ lùng này, mà hắn cũng hiểu được khổ tâm của Mạnh Phi Vũ.

Rất nhanh sau đó, Tử Uyên liền thay xong quần áo, cùng Mạnh Phi Vũ đi ra cửa, lần này, Tử Uyên đã biểu hiện thật bình thường.

Xe chạy một đường nhanh như bay.....

Cuối cùng, khi đi tới một câu lạc bộ, xe dừng lại.

Hai người xuống xe, Tử Uyên nhìn cái biển trước mặt, nhẹ nhàng nhớ kỹ những chữ cái ghi bên trên.

“Câu lạc bộ độc thân có hại ôi trường?” (S: sốc với cái tên =))

“Ân, vào đi thôi.”

.....

“Mạnh tiểu thư, chào.” Mạnh Phi Vũ mang theo Tử Uyên đi đến trước cửa, một cô gái đứng trước cửa thân thiết cười tươi nhìn Mạnh Phi Vũ, nhưng trong mắt lại lóe lên ánh sáng kinh ngạc.

Mạnh Phi Vũ khẽ gật đầu, mang theo Tử Uyên đi vào.

Phía sau, vẻ mặt cô gái kia vẫn còn kinh ngạc, không thể tin được, bằng nữ trứ danh Mạnh tiểu thư thế nhưng sẽ dẫn theo một nam nhân đến nơi này, nam nhân kia là ai đây?

.....

Độc thân có hại ôi trường câu lạc bộ, là nơi mà Mạnh Phi Vũ cùng một người bạn tốt thời đại học của nàng lập ra, mà chỗ này chính là đại bản doanh của câu lạc bộ.

Tòa nhà này có hai mươi hai tầng, ba tầng ngầm dưới đất, trên mặt đất là mười chín tầng, trừ bỏ mười hai tầng là không gian riêng tư của bọn họ, hai mươi một tầng còn lại toàn bộ đều là các nơi giải trí, toàn bộ đều mở ra ọi người.

Hơn nữa, nói là mở ra ọi người, bất quá cũng chỉ dành cho hội viên của câu lạc bộ Độc thân có hại ôi trường, nếu không phải hội viên, câu lạc bộ Độc thân có hại ôi trường sẽ không cho vào, nếu muốn nhập hội cũng rất đơn giản, chỉ cần là nữ nhân, có hội viên giới thiệu, hơn nữa có thể đóng ba trăm ngàn tiền phí một năm, như vậy người sẽ trở thành hội viên, hưởng thụ sự đãi ngộ của tổng thống.

Có người nói ba trăm ngàn rất quý, ai sẽ lãng phí chứ?

Ha ha, câu lạc bộ Độc thân có hại ôi trường có hơn một ngàn người, không có một người nào nói ba trăm ngàn rất quý, hơn nữa ba trăm ngàn này chính là phí để gia nhập hội, ở trong này, trừ bỏ nếu muốn dùng phòng tập thể hình, tất cả còn lại đều phải trả tiền.

.....

20. Chương 20: Tái Ngộ Đông Phương Dật Văn (Thượng)

Mạnh Phi Vũ sở dĩ mang theo Tử Uyên tới đây, cũng không có cái dụng ý đặc biệt gì, chỉ là muốn hẳn hiểu rõ mình hơn, cũng có thể thích ứng hoàn cảnh hơn, mang hẳn đi thăm cộng đồng mà mười một người bọn họ mở ra – hội độc thân ô nhiễm môi trường, này đây là sản nghiệp mà mình tâm đắc nhất.

Mạnh Phi Vũ từ nhỏ đã biết đầu tư, nhưng là bởi vì nàng cũng có thân phận trên chính trị, cho nên đều ẩn cư ở phía sau màn, nếu như thật sự ngồi đếm, tài sản của mình cũng không chênh lệch với tập đoàn Lăng thị của mẹ bao nhiêu.

“Phi Vũ, nơi này rất đẹp.”

“Ân.”

Mạnh Phi Vũ mang theo Tử Uyên đi một vòng, phòng tập thể thao, câu lạc bộ bơi lội, các loại phòng chơi thể thao, các loại phòng chơi cờ, ca múa sàn nhảy, quán rượu và tất cả còn lại.

Mỗi một người khách đều sẽ có phòng nghỉ ngơi riêng, tuyệt đối là phòng có sự hưởng thụ tốt nhất, xa hoa xa xỉ đến khiến người khác lú lẫm.

Hơn nữa, vì thỏa mãn “Các loại” nhu cầu của khách nhân, câu lạc bộ vẫn còn thông báo tuyển dụng đủ loại nam nhân cùng nữ nhân.

Câu lạc bộ này, chỉ có người không muốn tới phục vụ, tuyệt đối không có thứ phục vụ mà chúng ta làm không được.

Hiện tại, xã hội liền là như vậy, chỉ có thứ người không nghĩ tới, nhưng không có thứ nhân loại làm không được.

. . .

Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên dùng rất nhiều thời gian mới đi thăm xong cả câu lạc bộ, sau đó, nàng lại mang theo Tử Uyên ra khỏi câu lạc bộ, đi tới một quán ăn Tây để dùng cơm.

Mạnh Phi Vũ làm như vậy cũng là có dụng ý, bởi vì, tại xã hội hiện đại, dạy Tử Uyên dùng cơm Tây cũng là chuyện rất cần.

Nếu như thật sự muốn hắn có thể sống được ở thế giới này, tất nhiên không thể chỉ bắt hắn ở nhà, cho nên, nhưng thứ như vậy, hắn đều phải học.

...

Mạnh Phi Vũ chọn một quán ăn Tây không có từng phòng nhỏ chỉ có một tấm bình phong che, nhưng là mỗi một cái không gian đều rất bí ẩn, nếu như không phải cố hết sức nhìn kỹ, tất nhiên sẽ nhìn không được chuyện gì đang xảy ra bên trong.

Hai người tùy ý chọn một vị trí tao nhã ngồi xuống.

Mạnh Phi Vũ chọn rất nhiều món, sau khi chọn xong, Mạnh Phi Vũ nhàn nhạt nói.

“Học theo ta.”

Loại rượu, dao nĩa, trình tự, phối hợp, Mạnh Phi Vũ mỗi một dạng đều cẩn thận nói cho Tử Uyên nghe, hơn nữa cũng từ những động tác có chút vụng về của Tử Uyên mà cảm thụ tâm tình vui sướng của mình.

Không nói thêm gì, không khí hài hòa giữa hai người khiến cho người ta hâm mộ không thôi.

...

Tử Uyên học rất nhanh, thức ăn cũng dùng xong, Mạnh Phi Vũ lại dạy Tử Uyên cụ thể cách dùng tiền, sau đó bảo Tử Uyên đi tính tiền, sau đó, hai người đi ra ngoài, đụng phải một nam một nữ vừa lúc đẩy cửa vào

...

Mạnh Phi Vũ nhìn thoáng qua, thu hồi ánh mắt liền đi ra ngoài.

“Tiểu thư, xin chờ chút.” Nam nhân mở miệng nói chuyện .

Mạnh Phi Vũ cũng không thèm để ý đến hắn, trực tiếp liền đi ra ngoài, mà Tử Uyên mặc dù cũng có nghe được, nhưng là nhìn thái độ Mạnh Phi Vũ như vậy, cho nên, chỉ đi theo Mạnh Phi Vũ mà không nói gì.

“Em chờ một chút.” Nam nhân là Đông Phương Dật Vân nhìn bạn gái mình nói một câu, cũng đi theo vội vã chạy ra.

Đông Phương Dật Vân chặn trước mặt Mạnh Phi Vũ và Tử Uyên .

“Tiểu thư, xin chờ.” Cuối cùng cũng tìm ra nàng , từ đêm đó tới nay, bóng dáng nàng luôn xuất hiện trước mặt của hắn , âm thanh lạnh lùng kia cũng luôn tại trong óc của hắn vang vọng không dứt.

Hơn nữa, từ đêm đó đến nay, mỗi ngày buổi tối hắn đều sẽ ở bên ngoài đi dạo, hy vọng có thể lại lần nữa gặp được nàng, nhưng là vẫn không có bất cứ tin tức gì về nàng, không ngờ rằng hôm nay cùng bằng hữu tới nơi này ăn cơm lại đụng phải nàng, hắn lần này nói cái gì cũng không thể đơn giản để nàng rời đi như vậy .

“Người muốn làm gì?” Âm thanh lạnh như băng không có một chút độ ấm của Mạnh Phi Vũ , làm cho người ta không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Nàng là cũng nhớ nam nhân này, là đêm hôm đó khi gặp Tử Uyên, lúc nàng truy sát mục tiêu đã gặp tên bác sĩ này, bất quá, hiện tại hắn gọi nàng lại là muốn làm gì?

Mạnh Phi Vũ không lo lắng Đông Phương Dật Văn sẽ vạch trần thân phận của nàng, trực giác của nàng nói cho nàng biết, nam nhân này sẽ không thương tổn nàng, thứ hai cũng là nàng căn bản không sợ hắn, cho dù hắn nói ra ngoài cũng chưa chắc có người sẽ tin, hơn nữa, nàng cũng sẽ không cho hắn cơ hội nói ra .

Nghĩ tới đây, Mạnh Phi Vũ vô ý sờ sờ vào cây sung lục để trong ngực.

“Cô còn nhớ rõ tôi sao? Đêm đó chúng ta đã gặp nhau đó.” Đông Phương Dật Văn nói rất hàm súc, bất quá , hắn cũng không thể nói, đêm đó ta thấy cô giết người, cô còn nhớ rõ sao?

“Có việc?” Cũng không nói là nhớ, cũng không nói không nhớ, nhưng thái độ của Mạnh Phi Vũ nói cho Đông Phương Dật Văn biết, nàng nhớ hẳn là ai.

“Tôi, tôi có thể biết tên của cô không? Cô ngàn vạn lần đừng hiểu lầm, tôi sẽ không làm cái gì thương tổn cô, tôi chỉ là muốn cùng cô làm bằng hữu thôi.” Đông Phương Dật Văn chăm chú nói, hẳn không biết lần này nếu như lại bỏ qua, lần sau gặp mặt sẽ là đến lúc nào .

Mà lúc này, Tử Uyên đứng ở bên người Mạnh Phi Vũ, tâm tình rất lại phức tạp.

Hắn không biết nam nhân này là ai, nhưng nhất cử nhất động của nam nhân này đều khiến cho người ta cảm giác được từ tao nhã được thể hiện như thế nào , hơn nữa, xem như là vội vàng đuổi tới, cũng không có tổn hại đến phong độ của hắn , hắn chỉ cần lẳng lặng đứng ở nơi đó thì liền hấp dẫn ánh mắt của người khác , mà lúc này, nam nhân này lại dùng ánh mắt quen thuộc như vậy nhìn Mạnh Phi Vũ, Tử Uyên biết, nam nhân này cũng thích Mạnh Phi Vũ, vì vậy ánh mắt nam nhân này hẳn rất quen thuộc, đó là ánh mắt khi mình nhìn Mạnh Phi Vũ, trong lòng tràn đầy say đắm.

“Không thể.” Mạnh Phi Vũ rất không nể tình trực tiếp trả lời, giọng điệu lạnh như băng khiến Đông Phương Dật Văn hoài niệm, nhưng câu trả lời kia, lại làm cho Đông Phương Dật Văn có chút thương tâm.

Hắn là danh y nổi tiếng thế giới, gia thế, tướng mạo đều là thuộc hàng thượng đẳng, nữ nhân muốn gả cho hắn đều hàng hà sa số (nhiều không kể xiết), không nghĩ tới một nữ nhân mình lần đầu tiên coi trọng , đã vậy còn quá dứt khoát liền bị cự tuyệt , là mị lực của mình giảm xuống sao?

Mạnh Phi Vũ nói xong không quan tâm phản ứng của Đông Phương Dật Văn liền xoay người đi.

Nhưng Đông Phương Dật Văn như thế nào có thể dễ dàng để nàng đi, hắn có chút sốt ruột muốn kéo Mạnh Phi Vũ lại, nhưng lại bị Mạnh Phi Vũ cảnh giác một cái lắc mình liền tránh ra mau .

Mạnh Phi Vũ nhăn lại mắt mi đẹp , không vui nhìn Đông Phương Dật Văn.

“A, thật xin lỗi.” Đông Phương Dật Văn cũng biết động tác vừa rồi của mình có chút đường đột , xấu hổ nói xin lỗi.

Mạnh Phi Vũ không nói gì tiếp tục lạnh lùng nhìn Đông Phương Dật Văn. . .

. . .

21. Chương 21: Tái Ngộ Đông Phương Dật Văn (Hạ)

Đông Phương Dật Văn có chút sốt ruột, hắn không muốn để cho cơ hội biến mất như vậy, nhưng đường đột hỏi tên của người ta cũng là rất mạo muội, cứ như là côn đồ cản đường vậy.

“Tiểu thư, ta là Đông Phương Dật Văn, này là danh thiếp của ta , ta không có ý xấu, ta chỉ là muốn biết thêm về cô mà thôi.” Đông Phương Dật Văn lấy ra một cái danh thiếp đưa cho Mạnh Phi Vũ.

Dựa theo thói quen của người hiện đại , đối phương đưa mình danh thiếp , mình nên cầm mới gọi là lễ phép.

Nhưng Mạnh Phi Vũ hiển nhiên không có lễ phép như vậy .

Nàng vẫn lạnh như băng như cũ nhìn Đông Phương Dật Văn .

Đông Phương Dật Văn rất là xấu hổ.

“Dật Văn, vị tiểu thư này là bằng hữu của anh sao?”

Mà lúc này, bạn gái của Đông Phương Dật Văn cuối cùng cũng đuổi tới.

“Ân, chúng ta cũng có thể xem như quen biết.” Đông Phương Dật Văn càng xấu hổ hơn, hắn cũng không biết bọn họ là quan hệ gì, nhưng nếu gọi nhau là bằng hữu thì có lẽ cũng hơi ngượng miệng, ngay cả tên của nàng hẳn cũng không biết mà.

“A, xin chào, vị tiểu thư này, tôi gọi là Quách Ngưng, thật vui khi biết cô.” Vừa nói, Quách Ngưng liền đưa ra tay phải...

Mạnh Phi Vũ nhìn nàng một cái...

“Mạnh Phi Vũ.” Lạnh lùng nhìn Đông Phương Dật Văn nói ra tên mình, xoay người mang theo Tử Uyên liền rời đi.

Nghe được Mạnh Phi Vũ nói chuyện, Đông Phương Dật Văn đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại, người đó tên Mạnh Phi Vũ, bất quá, mặc dù đã biết tên, nhưng muốn tìm người có tên như vậy rất khó khăn, bất quá, lấy năng lực của hắn, tìm người vẫn là không có vấn đề gì, cho nên, hắn cũng không có lại ngăn cản Mạnh Phi Vũ rời đi, chỉ là dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Tử Uyên, nam nhân luôn đi theo bên người nàng kia, hai người bọn họ có quan hệ gì? (Sunny: đương nhiên là ng iu a !)

...

Mạnh Phi Vũ mang theo Tử Uyên đi tới bãi đỗ xe, dọc theo đường đi ai cũng không nói gì, Mạnh Phi Vũ đã tập thành thói quen, Tử Uyên lại đang nghĩ tới chuyện vừa xảy ra.

Phi Vũ mặc dù lạnh lùng, nhưng như vậy lại càng thêm hấp dẫn người khác, Tử Uyên nghĩ, nam nhân của Phi Vũ nhất định sẽ rất nhiều đi, vậy, không biết nàng vẫn còn muốn mình hay không.

Từ nhỏ hắn đã biết đạo lý, nam nhân muốn phải biết khoan dung, phải cùng các thị lang khác của thê chủ sống hòa thuận, không thể tranh giành tình nhân, không thể tranh thủ tình cảm ghen ghét, cho nên, hắn có lẽ sẽ khổ sở, nhưng là lại có thể đón nhận những nam nhân khác của Phi Vũ, chỉ là, hắn sợ, sợ nàng có người khác, liền bỏ rơi mình...

Hắn nghĩ, nếu như thật sự có một ngày, Phi Vũ không cần mình, mình có lẽ cũng chỉ có thể lựa chọn biến mất khỏi thế giới này ...

...

“Đang suy nghĩ cái gì?” Cặp mắt lạnh lùng phóng đại của Mạnh Phi Vũ đột nhiên xuất hiện ở trước mặt Tử Uyên.

“Phi Vũ, ta có thể vĩnh viễn ở bên cạnh nàng sao?” Hắn không biết vĩnh viễn là bao lâu, nhưng là hắn hy vọng nó có nghĩa là cho tới lúc hắn chết.

“...” Không nói gì, Mạnh Phi Vũ chỉ nhìn Tử Uyên, nhưng là trong mắt lại có một tia ôn nhu, hơn nữa chỉ sợ là sự ôn nhu mà ngay cả Mạnh Phi Vũ cũng không biết.

“Lên xe đi.”

“Ân, được.”

...

Tiếp theo, xế chiều, Mạnh Phi Vũ mang Tử Uyên đi nhà sách mua một đồng đủ loại bộ sách, nhất là địa lý xã hội cùng máy tính, điện tử, khoa học kỹ thuật, ... như vậy cũng có thể khiến Tử Uyên mau chóng biết nhiều hơn một chút.

Buổi tối, hai người trở lại nhà.

Tử Uyên xuống bếp, Mạnh Phi Vũ dọn đồ.

Ăn xong bữa tối, Mạnh Phi Vũ giao cho Tử Uyên một tờ giấy chứng nhận, phân biệt từng tờ là giấy chứng minh nhân dân, hộ tịch, các tư liệu cá nhân.

“Đọc đi, sau này có người hỏi cứ dựa theo trên này mà nói.”

“A, đã biết.”

Tử Uyên đón lấy, nhìn xuống...

“Tử Uyên, nam, 25 tuổi, phụ mẫu đều mất hết, tại cô nhi viện ‘Hạnh phúc’ mà lớn lên, tại nhi viện hạnh phúc cô học xong tiểu học, sơ trung, trung học, bởi vì dưỡng bệnh tạm nghỉ học bốn năm, hiện tại thì vào ‘Hoàng gia học viện’ – Ngân Nguyệt để học năm thứ nhất.” Tử Uyên nhỏ giọng đọc một lần, sau đó rõ ràng đã hiểu đại khái, mình vốn không phải người của cái thế giới này, nhưng là hiện tại đã có thân phận nên sẽ tiện hơn nhiều.

Xem xong tư liệu rồi, Tử Uyên lại cầm lên các tờ giấy bên cạnh, có bằng tốt nghiệp tiểu học, có giấy chứng minh sức khỏe của bệnh viện còn có chứng minh nhân dân...

Tử Uyên không biết người bình thường không có khả năng làm được điều này, nhưng Tử Uyên biết chuyện này là do Mạnh Phi Vũ lo lắng cho hắn mà làm, cho nên có chút ngượng ngùng nói một câu “Cám ơn”.

“Không cần.” Đây là thứ mà nàng chỉ cần gọi một cú điện thoại là có được, mặc dù đối với người bình thường thì là khó như lên trời, nhưng là đối với nàng mà nói chỉ là một chiếc điện thoại mà thôi, đây sẽ là quyền thế mị lực của một người làm trong bộ máy chính trị.

...

Buổi tối, Tử Uyên đỏ mặt, mà hơi thở lạnh như băng của Mạnh Phi Vũ cũng trà trộn vào trong người hắn rất nhiệt tình, đêm, rất yên tĩnh, nhưng lại cho vài người có những cảm xúc mãnh liệt khó quên...

22. Chương 22: Học Viện Hoàng Gia

Thứ hai, buổi sáng 8 giờ, Mạnh Phi Vũ mang Tử Uyên ra ngoài.

.....

Học viện hoàng gia, học viện quý tộc nổi tiếng nhất nước, các con của các nhân sĩ thượng lưu cơ hồ đều là tốt nghiệp trong trường học này, cho nên, nó là trường học thu phí cao nhất cả nước.

Hơn nữa, nguyên nhân vì là trường học của quý tộc, cho nên đại bộ phận các học sinh cũng đều có gia thế hùng hậu, đều có thân phận “Quý tộc”, cũng có rất nhiều người lãnh đạo của các quốc gia tốt nghiệp trong trường này.

Từ mẫu giáo đến lớp học bằng tiến sĩ, từ chính trị đến kinh tế, từ âm nhạc đến văn học, từ nghiên cứu khoa học đến nhà quản lý, chỉ cần là những khoa mà mọi người có thể nghĩ đến, nơi này đều có khoa đó. Cho nên, nó cũng là trường học mà học sinh cả nước mơ ước.

Hơn nữa, toàn bộ lão sư nơi này đều được là các giáo sư nổi danh từ khắp các quốc gia đến, vô luận là từ dạy học hay là nghiên cứu khoa học mà nói, nền giáo dục và chất lượng của nơi này đều đứng hàng cao nhất, cho nên, học viện hoàng gia cũng là trường học giỏi nhất cả nước.

Trừ những thứ bề ngoài này, còn có rất nhiều danh hiệu được trao tặng cho Học viện hoàng gia, tỷ như: Nơi có nền giáo dục đứng đầu cả nước, trường đại học tổng hợp lớn nhất, bảo tàng quốc gia thế giới, nơi có nhân tài tụ tập, cái nơi thành công của các nhân sĩ, trường học được mạ vàng..... Tóm lại, thật là quá kỳ quái, ngôi trường này có rất nhiều lời đồn, nhưng, tóm lại một câu, học viện hoàng gia, tuyệt đối là trường học mà các học sinh tha thiết ước mơ được học nhất.

Nhưng, trường học nổi tiếng trên thế giới này có một cái bí mật mà mọi người không ai biết biết, trường học này rốt cuộc là thuộc quyền sở hữu của ai

Bất quá, bí mật này đối với Mạnh Phi Vũ cùng mười hai tỷ muội ở trong hội “Những người độc thân” mà nói, đây không còn là bí mật.

.....

Học viện hoàng gia có rất nhiều truyền thuyết, nhưng trong đó có một truyền thuyết chấn động khắp trường đó chính là “Thần thoại về hội những người độc thân”, mà nhân vật chính chính là Mạnh Phi Vũ cùng mười một bằng hữu tốt của nàng .

Các nàng đều tốt nghiệp ở đây, mỗi người đều có gia thế bất phàm , hơn nữa không biết là trùng hợp hay là kỳ ngộ, tuy rằng, các nàng cùng tuổi, nhưng đều thuộc những chòm sao khác nhau!

Hơn nữa, thứ làm người ta kinh ngạc nhất là này mười hai người này, đều là thiên chi kiêu nữ, những cô gái có tính tình kỳ dị cư nhiên có thể trở thành bạn tốt, hơn nữa, ở trong cái trường học vốn đã tràn ngập những truyền thuyết, lại tạo nên một “Thần thoại” khác khiến mọi người không ngừng bàn tán về nó.

.....

Văn phòng hiệu trưởng

Nói đến văn phòng hiệu trưởng , lại có một sự kiện không thể không nhắc tới, đó là “Tam đại thần bí”, thiên đường của học viện, một trong số đó chính là văn phòng hiệu trưởng , tiếp theo là phòng hội trường của “Hội những người độc thân” của mười hai vị tiểu thư, tiếp theo là phòng của chủ tịch hội học sinh.

Sở dĩ nói ba nơi này được xưng là nơi thần bí, cũng là có lý do, bởi vì, trừ bỏ những người có đặc quyền đi vào, những người còn lại vốn không được tới nơi này, nhất là văn phòng hiệu trưởng ,trong truyền thuyết, trừ bỏ vài vị phó hiệu trưởng cùng người hầu quét tước , vốn không có người nào được đi vào.

8 giờ 55 phút,

Chuông phòng hiệu trưởng đúng giờ vang lên.

“Vào đi.” Trong phòng truyền ra thanh âm.

Phía sau, cửa tự động hướng hai bên mà di động, lại quên nói một câu, Học viện hoàng gia cũng là một khu trường học – một ngôi nhà toàn đồ công nghệ cao tự động .

Mạnh Phi Vũ mang theo Tử Uyên đi vào, trợ lý ngoài phòng hiệu trưởng kinh ngạc mở to hai mắt nhìn hai người.

.....

“Phi Vũ, hoan nghênh hoan nghênh a, bạn tới nơi này của tớ thật không dễ dàng a.” Lam Nhược Lâm cười trên chọc Mạnh Phi Vũ, nhưng ánh mắt lại luôn luôn nhìn chằm chằm vào Tử Uyên .

Thật là một nam nhân có body đẹp, đây là cảm giác đầu tiên của Lam Nhược Lâm .

Đứng cùng Mạnh Phi Vũ rất xứng đôi, nhưng cũng không biết hai người có khí chất lạnh như băng như thế ở cùng một chỗ có cần cần bông ấm áp một chút hay không , Lam Nhược Lâm cảm giác độ ấm bên trong phòng như thế nào đột nhiên đã hạ xuống, có phải điều hòa hỏng rồi hay không ? Ân, chờ Phi Vũ đi rồi nhất định phải tìm người sửa.

“An bài tốt rồi?” Mạnh Phi Vũ nói chuyện, mà Lam Nhược Lâm cảm giác trong phòng càng lạnh hơn.....

“Phi Vũ, bạn đừng vội a, bạn còn không có giới thiệu ình người ta đó, gấp thế làm gì!” Lam Nhược Lâm nói xong liền bày ra một bộ dáng “ Người nếu không giới thiệu ta sẽ không làm việc” .

“Tử Uyên, Lam Nhược Lâm.” Nàng giới thiệu vắn tắt , mà giới thiệu vắn tắt ,đơn giản chỉ giới thiệu tên là đủ.

“Tử tiên sinh, xin chào, ta là Lam Nhược Lâm, là bạn của Phi Vũ , cũng hiệu trưởng của trường đại học này, hoan nghênh anh đến trường học của chúng ta , về sau anh ở trong này có phiền toái gì đều có thể tới tìm tôi, chỉ là, mạo muội hỏi một câu, anh cùng Phi Vũ của chúng ta có quan hệ gì vậy?” Lam Nhược Lâm tuy lời nói nói ra rất nghiêm trang, nhưng câu kia lại làm cho người ta xấu hổ.

“Xin chào, ta là Tử Uyên, thật cao hứng khi gặp cô.” Tử Uyên khách khí nói, đây là thành quả học tập mấy ngày nay của hắn , mà đối với vấn đề mà Lam Nhược Lâm hỏi, hắn lựa chọn trực tiếp bỏ qua, này cũng là kinh nghiệm mà Mạnh Phi Vũ nói cho hắn, nếu không biết nên trả lời vấn đề như thế nào thì không nên trả lời.

Mà cũng chính là như vậy, tạo nên Tử Uyên với danh hiệu “Lãnh khốc vương tử” của ngày sau , bất quá, đây là việc nói sau, tạm thời không đề cập tới.

“Ách..... Ha ha, anh cùng Phi Vũ thật đúng là rất xứng đôi a, vậy, đây là thông tin học sinh, anh điền vào một chút thì tốt rồi.” Lam Nhược Lâm sững sốt, sau đó cười, lấy ra thông tin học sinh giao cho Tử Uyên, nàng nghĩ, hai người trước mắt thật đúng là ứng với câu ngạn ngữ: Nồi nào úp vung nấy!

Tử Uyên tiếp nhận tờ giấy.

“.....” Sau đó khó xử nhìn Mạnh Phi Vũ.....

23. Chương 23: Tân Sinh Báo Danh (Thượng)

“Làm sao vậy?” Mạnh Phi Vũ nhìn Tử Uyên.

“Cái...này.... bút...” Hắn không biết dùng a!

“Dùng như vậy .” Mạnh Phi Vũ tiến lên, đưa Tử Uyên cầm bút, bàn tay nhỏ bé của mình cầm bàn tay lớn của Tử Uyên , sau đó chỉ Tử Uyên cách dùng.

Một bên, Lam Nhược Lâm nhìn tới trợn mắt hốc mồm, nàng thề, cho dù mặt trời mọc từ hướng tây, nàng cũng không kinh ngạc như hiện tại vậy .

“Tốt lắm.” Sau khi chỉ xong , Mạnh Phi Vũ đứng dậy , Tử Uyên tiếp tục viết.

“Phi Vũ, tại sao tớ có cảm giác chuyện này rất kỳ quái?” Lam Nhược Lâm hỏi Phi Vũ.

“Bí mật.” Mạnh Phi Vũ không phải không có tính hài hước, chỉ là do nàng lạnh lùng không muốn nói mà thôi.

“Bí mật, trời a, Phi Vũ, chúng ta còn có bí mật gì nữa, ngay cả bí mật về đêm của cậu tớ còn biết, cậu còn có cái gì không thể nói chứ.” Lam Nhược Lâm về mặt khó tin.

“Ngày 1 tháng sau.” Mạnh Phi Vũ không đầu không đuôi lại nói một câu, Tử Uyên không hiểu , nhưng Lam Nhược Lâm cũng biết, nàng nâng mi nhìn Mạnh Phi Vũ.

“Mấy ngày nay tớ tò mò muốn chết rồi.”

Hôm nay là ngày 22, phải chờ tới ngày 1, còn có vài ngày nữa, còn tại sao Mạnh Phi Vũ lại nói về ngày 1, bởi vì đó là ngày cố định mà mỗi tháng hội độc thân ô nhiễm môi trường tụ hội .

“Không liên quan tới tớ.” Mạnh Phi Vũ lạnh lùng nói.

Về mặt Lam Nhược Lâm như đã đoán ra được chuyện gì.

“Ta viết xong rồi.” Âm thanh Tử Uyên có chút lạnh lùng chen vào giữa hai người.

Lam Nhược Lâm cầm tờ giấy nhìn một chút, phát hiện một vấn đề kỳ quái , mới bắt đầu thì chữ viết có chút mới lạ khô khan, nhưng là đến khúc sau, chữ viết càng ngày càng sinh động, nét chữ thanh tú làm cho người ta chìm đắm, chữ viết gần giống như kiểu thư pháp, thật sự là một nam nhân kỳ lạ .

Hơn nữa, nhìn về phía Tử Uyên, nàng cảm giác nam nhân này nhất định là một cái bảo tàng, chỉ là, cái bảo tàng này đã là của người khác, cho nên, cho nên, chỉ có thể nhìn, không thể chạm...

“Tốt lắm, hai người cầm cái này đi ra ngoài tìm trợ lý của tớ đi, nàng sẽ thu xếp tốt tất cả, cậu biết, tớ là u linh hiệu trưởng (chắc là hiệu trưởng giấu mặt), không có cách nào ra mặt.”

“Biết.” Mạnh Phi Vũ trả lời, sau đó mang theo Tử Uyên liền đi ra ngoài, ánh mắt Lam Nhược Lâm vẫn nhìn theo bọn họ, sau khi bọn họ đã đi xa, cầm lên điện thoại, bấm ười số điện thoại...

...

Lúc Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên đi ra ngoài , trợ lý đã chờ ở ngoài cửa .

“Mạnh tiểu thư , xin chào, ta là trợ lý hiệu trưởng , Âu Dương Mộc.” Âu Dương Mộc là một nữ nhân hơn 30 tuổi, hơn nữa là một nữ nhân rất xinh đẹp , nhưng so sánh với xinh đẹp thì năng lực của nàng còn giỏi hơn, chứng minh chính là nàng có thể trở thành trợ lý hiệu trưởng .

“Chào.” Mạnh Phi Vũ nể tình đáp một câu.

“Ha hã, Mạnh tiểu thư, hiệu trưởng đã thông báo qua, người muốn ta dẫn bạn học này đi tham quan hay là người cũng đi cùng?” Âu Dương Mộc khách khí hỏi, nàng rất thông minh, nàng biết người có thể được hiệu trưởng tự mình tiếp kiến tuyệt đối không phải người bình thường, cũng tuyệt đối không phải người nàng có thể đắc tội.

“...” Mạnh Phi Vũ nhìn về phía Tử Uyên.

“Phi Vũ, ta có thể đi một mình .”

“Àn, buổi tối tôi tới đón anh.”

“... Được.” Vốn định nói không cần, nhưng Tử Uyên vẫn chưa quen thuộc nơi này, nên vẫn đáp ứng.

Đi học, hẳn cũng biết, nhưng là tại thế giới của hắn , người có thể đi học đều là nữ tử, nam nhân chỉ có thể ở nhà, hơn nữa rất nhiều nam nhân đều không thể biết chữ, mà hắn sở dĩ thi từ ca phú đều biết, cũng là vì hắn có một phụ thân là tài tử , mẫu thân cũng có một nguyện vọng là muốn phụ thân giáo dục mình.

Mạnh Phi Vũ nhìn Tử Uyên , nàng vẫn còn là có chút không yên lòng, nhưng con đường của mình thì mình phải tự đi, nàng cũng tin tưởng vào ánh mắt của mình, Tử Uyên sẽ làm được.

...

Sau khi Mạnh Phi Vũ rời khỏi.

“Tử Uyên bạn học, xin chào, mời đi theo tôi, tôi mang bạn đi gặp thầy chủ nhiệm.” Âu Dương Mộc nói như vậy liền có chút xấu hổ, nam nhân như vậy không biết tại sao lại tới nơi này học đại học, lấy nhiều năm kinh nghiệm của mình ra xem, nam nhân như vậy thích hợp được đặt ở địa vị cao để cho người ta đi chiêm ngưỡng hơn.

Khí chất lạnh lùng lại còn lộ ra vài phần lãnh khốc, nhưng lại có chút ấm áp khó phát hiện toát ra từ người này, nhất là mới rồi khi Mạnh tiểu thư còn ở đây, khí chất của hắn cùng hiện tại cũng không giống nhau, tính cách mâu thuẫn như vậy lại làm cho người ta khó quên được, trong trường học này nhất định sẽ lại nổi lên một trận bão táp, những nữ sinh a, tự cầu phúc ỉn đi, Âu Dương Mộc cũng cầu khẩn thay những nữ sinh này.

“Cám ơn.” Không biết nên nói cái gì, cho nên, chỉ nói tiếng cảm ơn.

“Ha hã, không cần khách khí, sau này cậu có chuyện gì tìm tôi là tốt, này là danh thiếp của ta .” Vừa nói, Âu Dương Mộc vừa đưa qua một tờ cái danh thiếp, Tử Uyên nhớ ra lúc nhìn thấy Đông Phương Dật Văn cũng đưa ra tờ giấy như thế này, cho nên, đại khái biết đây là thứ đồ để giới thiệu chính mình, thuận tay nhận lấy.

Mà Âu Dương Mộc thấy Tử Uyên không nói gì , cũng không có nói cái gì nữa , hai người cùng nhau hướng về hệ âm nhạc.

24. Chương 24: Tân Sinh Báo Danh (hạ)

Học viện hoàng gia mỗi một tòa kiến trúc đều vẽ hình người xinh đẹp , mỗi một tòa kiến trúc cũng có một phong thái đặc biệt , mà tòa nhà của hệ Âm Nhạc, nơi tràn ngập nghệ thuật này, càng có lối kiến trúc nghệ thuật bắt mắt nhất.

Tòa nhà thuần một màu trắng của hệ âm nhạc, đại biểu cho việc đẹp đẽ cùng sáng tạo.

...

Hệ âm nhạc – phòng làm việc của giáo sư dạy đàn cổ

Âu Dương Mộc nhẹ nhàng gõ gõ cửa

“Mời vào.” Bên trong truyền đến một âm thanh thanh thúy .

Âu Dương Mộc đẩy cửa tiến vào, Tử Uyên đi theo phía sau nàng.

“A, là Âu Dương trợ lý, ngài sao lại có thời gian tới nơi này vậy?” Âm thanh giống như lúc này lại vang lên lần nữa , là một nữ nhân 30 tuổi hơn...

“Triệu lão sư, chào ngài, ta là đến tìm Nhạc sư phụ.” Âu Dương Mộc khách khí cùng vị Triệu lão sư này chào hỏi.

“Triệu lão sư ở bên trong Đàn Cổ thất luyện cảm, tôi mang ngài qua đó.”

“Không cần, tôi tự mình đi qua .”

Vừa nói, Âu Dương Mộc liền mang theo Tử Uyên giống đi tới bên trong.

Các lão sư hệ âm nhạc đều là những người chuyên nghiệp, giống như Chương Nhạc- lão sư đàn cổ chuyên nghiệp, hẳn chính là đại sư rất có danh tiếng trong giới đàn cổ.

Mà phòng làm việc mỗi một giáo sư của học viện hoàng gia đều có phương tiện dạy học tương xứng, giống như là hệ mỹ thuật tạo hình có phòng vẽ tranh, hệ thể dục không có giống như hệ nhảy cầu, mà hệ âm nhạc chính là không giống nhạc khí thất.

Đàn cổ thất.

Âu Dương Mộc cùng Tử Uyên đứng ở ngoài cửa, nghe tiếng đàn du dương bên trong ...

“Cầm tốt, cầm tốt.” Tử Uyên than thở nói nhỏ.

Âu Dương Mộc nhìn Tử Uyên nghĩ, người hiệu trưởng mời vào chắc chắn không bình thường, chỉ nghe liền biết đây là một cây cầm tốt.

Nếu như là cái khác, nàng có lẽ không biết, nhưng đây là danh cầm từ thời thượng cổ mà năm ngoái hiệu trưởng đã bỏ ra 3 vạn để mua cây “ Vân Sắt” này tặng cho Vân sư phụ, tin này truyền khắp cả trường học, không người không biết a.

Tiếng đàn ngừng lại, cửa đột nhiên mở ra.

Một nam nhân vẻ mặt hoạt bát xuất hiện ở cửa, hẳn chính là lão sư đàn cổ của hệ âm nhạc – Chương Nhạc.

“Là Âu Dương trợ lý, ngài tìm ta sao?” Giọng nam tao nhã vang lên khiến cho người ta nghe vào tai thoải mái lạ thường, nhưng Tử Uyên lại nhăn lại mi.

Hắn ở trên người nam nhân này cảm giác được nội lực lưu động!

“Nhạc sư phụ, xin chào, ta đến tìm ngài là vì có chút việc, vị này là học sinh mới tới , hiệu trưởng nói sau này hẳn giao cho ngài , hy vọng ngài có thể chỉ đạo nhiều hơn .” Âu Dương Mộc rất khách khí đem Tử Uyên giới thiệu cho Chương Nhạc.

“Xin chào, Nhạc sư phụ.” Tử Uyên nhân dịp nói, lễ phép ân cần thăm hỏi.

“Xin chào, thật cao hứng khi trò gia nhập với chúng ta.” Chương Nhạc thấy Tử Uyên cũng là có rung động không nhỏ , giống như Tử Uyên có thể cảm giác được nội lực của Chương Nhạc, Chương Nhạc cũng cảm giác được nội lực của Tử Uyên , hơn nữa, Tử Uyên cho hắn cảm giác hắn là một người thâm sâu không lường được.

“Nhạc sư phụ, hiện tại ta sẽ đem học sinh giao cho ông , không có việc gì ta nên đi về trước .” Hoàn thành nhiệm vụ , Âu Dương Mộc cũng cáo từ , nàng bình thường bề bộn nhiều việc, hơn nữa việc nhỏ như đưa

học sinh như vậy lại càng không phải việc nàng làm, nhưng là lần này đặc biệt, hiệu trưởng tự mình thông báo, cho nên mới không thể không đi một chuyến này .

“Tốt, ngài đi trước đi.”

...

“Trò biết đàn đàn cổ không?” Cũng không có hỏi chuyện nội lực, Chương Nhạc trực tiếp nhắc tới đàn cổ.

“Biết.”

“Có thể khảy một bản cho ta nghe không?” Chương Nhạc cười hỏi, không giống như là cùng học sinh nói chuyện, mà như là cùng một bằng hữu không quá quen thuộc vậy.

“... Được.” Không biết là bởi vì sao , nhưng Tử Uyên có cảm giác quen thuộc với nam nhân này, có lẽ là bởi vì đàn cầm, có lẽ là bởi vì nội lực, có lẽ chỉ là vì trên người nam nhân này có một phong cách cổ xưa nhàn nhạt .

Tử Uyên đi vào đàn cổ thất, ngồi xếp bằng trước mặt đàn cổ “Vận sắt” ...

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng chơi...

Hoa nở hoa tàn lại một mùa xuân

Vô Tâm chen vào thành Liễu Liễu .

Biển người mệnh mông

Khổ công tìm kiếm

Không làm thì không có ăn

Là chính là người thực sự.

Núi cũng cao,

Nước cũng sâu

Tri âm tri kỷ có tri âm.

Yêu cũng thực sự,

Tình cũng thâm.

Năm tháng không phụ hữu tình người,

Lam thiên lý có gian khổ,

Cay đắng trong ấm áp.

Thanh Sơn không già chân tình vĩnh tồn.

Hoa nở hoa tàn lại một xuân,

Vô Tâm chen vào Liễu Liễu thành ấm.

Trong cuộc sống tổng nói có duyên phận

Những mưa gió là chính là trái tim,

Sơn cũng cao,

Thủy cũng thâm.

Tri âm tri kỷ có tri âm.

Ái cũng thực sự,

Tình cũng thâm.

Năm tháng không phụ hữu tình người,
Lam thiên lý có gian khổ,
Cay đắng trong có ấm áp.
Thanh Sơn không già chân tình vĩnh tồn.

...

Bài hát “tri âm tri kỷ” của người xưa, khiến Chương Nhạc kinh ngạc nói không ra lời...
“Trời ạ, thiên tài, trò...”

25. Chương 25: Nhẹ Nhàng Chinh Phục

“Trời ạ, thiên tài a, trò thật là thiên tài, tôi học đàn cổ bốn mươi năm, cho tới bây giờ chưa từng nghe qua tiếng đàn có cổ vận(phong cách xưa) như thế , lại không nghĩ rằng hôm nay sẽ có phúc khí như vậy, thật sự không nghĩ tới a.” Chương Nhạc đứng ở nơi đó kích động không kèm chế được.

“Ngài nói quá rồi.” Mặc dù Tử Uyên đối với tài đánh đàn của mình cũng là có chút vừa lòng, nhưng lại không có cảm giác mình giỏi như hắn nói, hơn nữa mới vừa rồi khi hắn đánh đàn thì chỉ pháp(chỉ = ngón tay) lưu loát, âm vận đẹp hơn, lúc đối xứng với bài đánh của mình cũng có chỗ khác biệt.

“Không, tôi nói rất đúng sự thật, mặc dù có lẽ trình độ chỉ pháp thuần thục trò không bằng tôi, nhưng là so sánh với những bạn cùng lứa tuổi , tuyệt đối không ai có thể vượt qua trò, hơn nữa, tôi lúc bằng tuổi trò càng là không có khả năng đạt đến trình độ như trò vậy, nhất là sự nắm giữ âm luật của trò, quả thực, cho dù là thầy giáo nổi tiếng nhất thế giới , tôi nghĩ cũng không cách nào vượt qua được trò về điểm này đâu.” Nói tới đây, trong giọng nói của Chương Nhạc tế ngắt hơn nhiều , hắn đến độ tuổi này , muốn tiến bộ thêm cũng rất khó .

“Sư phụ, chúng ta không học sao?” Không muốn cắt đứt lời nói của Chương Nhạc , nhưng bị người khác tán dương như thế , Tử Uyên vẫn có chút mất tự nhiên.

Bất quá, vẻ lạnh lùng lúc này , tại trong mắt Chương Nhạc xem ra còn có hai tầng ý tứ , một là không kiêu không nóng , phong phạm của một thiên tài chân chính, hai là biểu hiện sự xa cách, Chương Nhạc cao ngạo suy đoán!

Nhưng là bất kể là như thế nào, trong mắt Chương Nhạc xem ra đều là đáng giá , không nghĩ tới, giới đàn cổ này, thậm chí là hệ âm nhạc tiếng tằm lừng lẫy lao sư lạnh lùng nổi tiếng cư nhiên lại khinh địch như vậy, đã bị Tử Uyên chinh phục bởi một cầm khúc .

“Thật tốt, tôi liền mang trò đi phòng học, tiết đầu hắn đã bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi.” Hạ xuống kích động, Chương Nhạc mang theo Tử Uyên đi tới phòng học năm thứ hai của hệ đàn cổ.

...

Những người học đàn cổ giả tương đối vốn là ít, mà sau khi lên đại học, những người muốn học để thành chuyên nghiệp lại càng ít, nhưng là dù sao đây cũng là trường học của giới quý tộc, rất nhiều phú gia công tử, thiên kim tiểu thư vì muốn bồi dưỡng khí chất nghệ thuật , cũng lựa chọn một môn hoặc là vài môn nhạc khí để học, cho nên, hệ đàn cổ của học viện hoàng gia cũng hơn ba mươi người, mà hiện tại cộng với Tử Uyên vừa tới , tổng cộng là 33 người.

...

Chương Nhạc mang theo Tử Uyên đi tới phòng học, lúc này đã là giờ lên lớp , nhưng bởi vì còn phải chờ một lão sư, cho nên, tất cả mọi người ngồi ở trong phòng học nói chuyện phiếm, mà nội dung chuyện phiếm của các công tử công chúa này cũng rất là kỳ lạ.

Bình thường là trò chuyện một chút về hàng hiệu cao nhất thế giới , sau đó là buôn bán kinh tế , nhưng là có người sẽ kể mình từng qua hoàng cung của quốc gia nào đó làm khách, còn có người nào đó từng được chủ tịch tiếp kiến, còn có người có thân phận là Vương Tử hoặc Công Chúa của quốc gia nào đó... Nơi này tuy nói là trường học, quả thực chính là một xã hội nhỏ thì đúng hơn.

Có người từng nói nếu là học sinh của học viện hoàng gia , như vậy cả thế giới liền không có chuyện mà bọn họ không làm được .

Mà học viện hoàng gia trong truyền thuyết còn được một vị thần thoại sáng lập ra.

...

“Nhạc sư phụ, chào thầy.” Một đệ tử thấy được Chương Nhạc vào cửa, khách khí nói.

Học sinh nơi này bất kể của thân thế như thế nào, nhưng đối với các sư phụ rất là lễ phép, hơn nữa, nơi này cũng có rất ít học sinh tự cao, bởi vì núi cao còn có núi cao hơn, người không biết người người đắc tội sẽ là vị nào đại nhân vật , công tử nào.

Từng có một công tử đứng hàng tỉ phú đắc tội với một người ăn mặc bình thường , mà người kia thoát nhìn cũng rất bình thường... Nhưng là không được một tuần lễ, phụ thân của phú gia công tử kia bởi vì công ty bị thu mua, cổ phiếu của công ty đó rớt xuống không đáng một đồng, mà theo những nguồn đáng tin cậy đưa tin, tất cả là do phụ thân của “người bình thường” kia làm, bởi vì, phụ thân của hắn là thân vương của Mỗ quốc ... (S: mấy nước này là nước gì thế a~ ==)

Tự ngày đó, trừ...ra mấy người không muốn chết, hoặc là đầu đại ngốc nghếch , tại trong học viện hoàng gia không người nào dám dễ dàng đi gây thù chuốc oán, mà dần dần nơi này cũng biến thành một trung tâm văn hóa quân sự và chính trị ngầm!

“Xin chào.” Chương Nhạc khẽ gật đầu, mang theo Tử Uyên đi lên giảng đài.

Xung quanh lập tức yên tĩnh trở lại.

“Xin lỗi gì đã chậm trễ thời gian học của các vị bạn học , tôi sẽ giới thiệu ọi người một người bạn học mới , mọi người vỗ tay hoan nghênh trò ấy đến tự giới thiệu đi.” Bởi vì Chương Nhạc đối với Tử Uyên biết cũng không biết gì nhiều hơn, cho nên để Tử Uyên tự mình giới thiệu .

Tử Uyên nhú mi một phen , hắn không thích trở thành bị tiêu điểm trong mắt mọi người.

“Tôi là Tử Uyên, 25 tuổi.” Tử Uyên nói một câu, liền đem microphone trả lại cho Chương Nhạc , Chương Nhạc liền có chút xấu hổ.

Nhưng mà, lúc này phía dưới lại truyền đến rất nhiều tiếng hoan hô.

“Cực giỏi!”

“Đẹp trai quá!”

“Thật có cá tính!”

“ ... ”

“Ôi ôi, bạn học này mới tới mà, mọi người hãy chờ tới giờ ra chơi rồi có gì muốn hỏi hãy hỏi bạn ấy.”

Chương Nhạc nói xong liền dẫn Tử Uyên đi xuống giảng đài.

“Trò tùy tiện chọn một nơi mà ngồi đi, này là danh thiếp của tôi , có việc gì liền gọi điện thoại cho tôi, hiện giờ tôi chưa biết trò học lớp nào, xế chiều trò có thể đến chỗ của tôi để nói chuyện, hiện tại ngồi ở đây học thử một tiết xem, mặc dù tôi cảm giác được trò đã không cần phải đi học nữa, nhưng trò đã đến, tôi cũng hy vọng trò có thể học được vài thứ bổ ích.” Nói xong, Chương Nhạc đưa qua danh thiếp.

Tử Uyên nhận lấy, nói “Cám ơn”, tùy ý ngồi vào một góc phái trên, Chương Nhạc nhìn thoáng qua, đi ra khỏi phòng học, sau đó, phòng học vốn đang an tĩnh đột nhiên liền loạn cả lên...

...v

26. Chương 26: Truyền Thuyết Mới Của Học Viện Hoàng Gia

“Tử Uyên bạn học, anh rất tuần tú a, anh là con lai sao?” Một nữ bạn học nhìn Tử Uyên hỏi.

Tử Uyên lắc đầu, hẳn không biết con lai là cái gì.

“Tử Uyên, Tử Uyên, tên của anh rất cá tính a, tôi chưa từng nghe qua.” Một nam sinh đối với tên Tử Uyên thở dài nói.

Tử Uyên không biết mình nên trả lời như thế nào cho nên chỉ là nhìn nam bạn học liếc mắt.

“Tử Uyên, tóc anh thật đẹp, có thể cho tôi xem thử không?”

Lần này Tử Uyên không muốn , mãnh liệt đứng lên, nhượng mảy nhìn nữ sinh vừa mới nói kia.

“A! Thật xin lỗi.” Nữ sinh kia kỳ thật cái gì cũng chưa có làm, nhưng là khi nàng thấy vẻ lãnh khốc của Tử Uyên thì không tự giác đã nói xin lỗi.

“Không có việc gì.” Tử Uyên lạnh lùng phun ra hai chữ, lại lần nữa ngồi vào chỗ ngồi.

“Thực sự rất lãnh khốc!”

“Thật có cá tính!”

“Tôi thích, tôi muốn hẳn làm bạn trai a...”

...

“Ôi ôi ôi, các bạn học, an tĩnh nào , hiện tại chúng ta bắt đầu tiết học...” Một người đàn ông trung niên đứng ở trên giảng đài bắt đầu giảng bài , phòng học cũng từ từ yên tĩnh trở lại...

...

Một người mới , một người lạ lẫm hoàn cảnh , một người tràn ngập khí chất lãnh khốc, một người sáng tạo ra kỳ tích của sân trường, một đám đủ loại người...

Cuộc sống đại học của Tử Uyên bắt đầu rồi...

Mà tình yêu, tựa hồ sớm đã bắt đầu...

...

Ngày thứ nhất, cũng là ngày Tử Uyên vào học, là ngày 22 tháng 4, mà cái tên Tử Uyên cũng từ ngày đó dần dần mở ra một truyền thuyết trong học viện hoàng gia ...

Lãnh khốc, tuần mỹ, trầm mặc, ít nói, một nam nhân có hơi thở thần bí không ai dám lại gần, khiến Tử Uyên trong mắt người đời là một con người độc lai độc vãng (thích đi một mình), cá tính dị thường, cho nên... Các bạn học liền tặng cho hẳn một thứ : danh hiệu “Lãnh khốc Vương Tử” .

Hơn nữa, sau khi biểu diễn vài bản nhạc, tài đánh đàn của Tử Uyên cũng chinh phục tất cả người đánh đàn cổ chuyên nghiệp , bao gồm học sinh, cũng bao gồm sư phụ, bởi vậy Tử Uyên lại được thêm hai danh hiệu là “Thiên tài Âm Nhạc” cùng “Vương Tử Đàn cổ ” .

...

Cùng ngày nhập học.

Giữa trưa , Tử Uyên lại ở trong phòng ăn tùy tiện ăn.

Xế chiều, Tử Uyên đi phòng làm việc lấy thư, Chương Nhạc vẫn hỏi Tử Uyên tại sao không ở trong ký túc xá của trường, Tử Uyên chỉ trầm mặc, Chương Nhạc thấy thế cũng không hỏi nữa.

Học sinh học viện hoàng gia , bao gồm đại học, trung học, tiểu học, trừ phi là tình huống thập phần đặc biệt, bằng không, đều phải trọ ở trường, mà nếu không muốn trọ ở trường, cũng đều phải trải qua sự cho phép đặc biệt của phó hiệu trưởng cùng những người khác trong hội đồng nhà trường.

...

Sau giờ học, Tử Uyên – trong ánh mắt tại cửa mọi người đi ra cửa Đông của học viện, xe của Mạnh Phi Vũ chờ ở nơi đó.

Mạnh Phi Vũ mặc một bộ quần áo màu tím bó sát , lộ rõ nghề nghiệp lại rất gợi cảm, tuy nhiên, hơi thở lạnh như băng lại khiến nàng càng thần bí hơn, nàng lẳng lẳng tựa vào chiếc xe Ferrari màu bạc , hấp dẫn ánh mắt của mọi người...

Học viện hoàng gia mặc dù tụ tập toàn mỹ nữ , nhưng phần lớn đều là học sinh, cùng vẻ thành thực, thần bí, gợi cảm của Mạnh Phi Vũ so ra vẫn kém rất nhiều.

“Phi Vũ, thật xin lỗi, để nàng chờ ta .” Tử Uyên thấy Phi Vũ liền chạy tới, câu nói đầu tiên là nói xin lỗi.

“Lên xe.” Nói xong, Mạnh Phi Vũ mở cửa xe liền vào xe, Tử Uyên theo sau cũng lên xe.

Xe nhanh chóng “bay” ra ngoài, biến mất tại trong mắt mọi người...

...

Tử Uyên tan học lúc 5 giờ, Mạnh Phi Vũ tan việc lúc 4 giờ 39 phút, lái xe đến trường học lúc 4 giờ 55 phút, đợi không được 10 phút đồng hồ, Tử Uyên liền đi ra.

Xe không dừng lại liền trực tiếp trở về nhà.

...

Trở lại nhà, Tử Uyên tắm qua rồi lại bắt đầu làm cơm chiều, Mạnh Phi Vũ ngồi trên ghế sa lon đọc sách tài chính và kinh tế mới.

Cơm chiều xong, hai người song song ngồi ở trên ghế sa lon.

“Đã quen chưa ?” Mạnh Phi Vũ nhìn Tử Uyên một chút , quan tâm hỏi.

“Rất tốt, mặc dù có một số việc không hiểu, nhưng ta đều có thể ứng phó.”

“Có cái vấn đề gì sao?” Mạnh Phi Vũ hỏi tiếp.

Nàng trước giờ lạnh lùng, nhưng là không có nghĩa là nàng là người vô tình, hôm nay sau khi đưa Tử Uyên tới trường học , nàng thỉnh thoảng liền nghĩ tới Tử Uyên, nam nhân tới từ thế giới khác này , thật sự khiến nàng có chút không an tâm.

“... Hôm nay, sự phụ hồi tôi tại sao không trọ ở trường? Tất cả học sinh đều phải trọ ở trường sao?”

“Anh không cần.” Mạnh Phi Vũ quái dị nhìn Tử Uyên liếc mắt, ngắn gọn đáp.

Nàng như thế nào có thể để Tử Uyên trọ ở trường!

“Vậy là tốt rồi, ta cũng không muốn trọ ở trường.” Bộ dạng lãnh khốc của Tử Uyên lộ ra một nụ cười ôn nhu .

Trong mắt Mạnh Phi Vũ lại dần trở nên âm áp.

“Tại sao không muốn?”

“... Ta... Muốn cùng nàng ở chung một chỗ...”

...

27. Chương 27: Hội Độc Thân Hội Tự

Thời gian qua rất nhanh, trong nháy mắt đã trôi qua 8 ngày, đến ngày 1 tháng 5, cũng chính là ngày hội tự của hội độc thân.

Bình thường đều là 12 người, bất quá, lần này có thêm một người, bởi vì Tử Uyên nghỉ tiết lao động cũng bị Mạnh Phi Vũ dẫn theo lại đây.

Ngồi vây quanh ở giữa một đám mỹ nữ phong tình, Tử Uyên có vẻ rất là trấn định, mà sở dĩ hắn biểu hiện trấn định như vậy, nhất là vì Mạnh Phi Vũ bên cạnh hắn, hai là bởi vì hắn đã rèn luyện nhiều ngày ở cuộc sống đại học.

Từ khi Tử Uyên đi học, đối với thế giới này hiểu biết càng chân thật hơn, hơn nữa Tử Uyên trời sinh thông minh, học cái gì đều so với người bình thường mau hơn nhiều, cho nên, Tử Uyên hiện tại tin tưởng, cho dù mình một người sống cũng không có vấn đề gì, nhưng là, Tử Uyên thích ứng xã hội hiện đại như vậy ngược lại đối với Mạnh Phi Vũ càng thêm yêu say đắm.....

“Anh thật sự không phải người thế giới này?” Ý tưởng cổ quái này khiến nữ nhân có cung Thiên Bình – Quan Uyển U nhìn Tử Uyên lại hỏi một lần vấn đề vừa mới hỏi qua.

Tử Uyên có chút bất đắc dĩ, nhưng đây là bằng hữu của Phi Vũ, cho nên, hắn lại một lần nữa gật gật đầu.

“Thực giỏi! Mạnh Phi Vũ, bạn lần này gặp vận may rồi, thế nhưng lại nhặt được một đại soái ca như vậy, nhưng lại còn là người cổ đại, quá hâm mộ a.....” Quan Uyển U lại một lần nữa được đáp án khẳng định sau, đối với Mạnh Phi Vũ một bên nói.

Mạnh Phi Vũ không có để ý đến nàng.

“Đúng vậy, thật lãng mạn, không biết bạn kiếm ở nơi nào vậy, nói cho tớ biết được không, tớ cũng đi kiếm một người về.” Lãng mạn..... Song ngư – Diêu Thu Thu.

“Thật là có chút khó tin.” Luôn luôn không thích việc ngoài ý muốn, nữ hoàng Thiên Yết – Hoàng Phủ Hiên nói.

“Đúng vậy, nguyên lai thật sự có thể xuyên qua thời không à.” Chú trọng sự thật, nữ tướng cung kim ngư Long Tư Nghị phụ họa.

Sau đó, mỗi người một câu mà bắt đầu hàn huyên, cũng không ai để ý tới Tử Uyên nữa.....

.....

Tử Uyên nhìn hình ảnh ồn ào này, có chút sợ hãi..... Vốn hắn nghĩ những nữ nhân ở trường học đã rất đáng sợ, nhưng là không nghĩ tới mấy phụ nhân này càng đáng sợ hơn, nhất là khi tụ cùng một chỗ

Mà Mạnh Phi Vũ chính là ở một bên nghe, ngẫu nhiên mới có thể nói một hai câu, nói trắng ra thì một hai câu đó chỉ có một chữ duy nhất..... (S: “ừ” chứ còn chữ gì nữa =))

“Phi Vũ a, nam nhân của bạn lãnh khốc như vậy, đưa đến trường học của chúng tôi không sợ bị nữ nhân khác ăn sao?” Rốt cục hiểu rõ hết thấy cự giải nữ hiệp trưởng Lam Nhược Lâm trêu chọc nói.

Mạnh Phi Vũ không nói gì, chính là nhú mày nhìn về phía Tử Uyên.

“Sẽ không, tôi là của Phi Vũ, làm sao còn có thể cùng người khác ở cùng một chỗ, tôi nhất định sẽ không làm vậy.” Tử Uyên vội vàng giải thích, hơi thở lãnh khốc không còn sót lại chút gì, ở xã hội của hắn, dâm loạn là tội không thể tha thứ.

Huống chi, ở trong lòng hắn, sớm đã nhận định Mạnh Phi Vũ làm thê, làm sao có thể còn đi tìm người khác.

Hơn nữa, tuy rằng hắn hiện tại biết nơi này là nam nữ ngang hàng, hơn nữa, nam nhân tựa hồ còn mạnh hơn một chút, nhưng là, ở trong lòng hắn, Mạnh Phi Vũ vĩnh viễn là trời của hắn, là thê chủ của hắn.

“Uy, đừng đem mình làm như là tiểu thê tử bị hoài nghi ra tường như vậy, anh trong trường học có nhiều cô gái xinh đẹp theo như vậy, cái gì mà hoàng thất công chúa, thiên kim nhà giàu đều có, hơn nữa anh lại là

học sinh hệ âm nhạc , tôi cũng không tin không ai thích anh a.” Lời nói ác độc, nữ luật sư chòm sao Song Ngư – Tư Đồ Tử Nhiên tiến vào, trên mặt là một bộ biểu tình – nam nhân đều không phải thứ tốt .

“Tôi..... Phi Vũ, nàng tin tưởng ta sao?” Tử Uyên không biết nên như thế nào giải thích, mà đối mặt cùng bằng hữu của nàng hẳn lại không thể không lễ phép giống như đối với người khác vậy , hơn nữa, ở trong trường học là có rất nhiều người thích hẳn, theo đuổi hẳn, đưa thơ tình, đưa hoa đưa đồ ăn đều là chút lòng thành, còn có muốn cho hẳn xe, cho hẳn phòng ở, nhưng là hẳn cái gì cũng không có lấy, hơn nữa căn bản là hẳn không thích các nàng, cũng chính là bởi vì vậy, mọi người đều nói hẳn là lãnh khốc vương tử.

Nhưng, hẳn không dám cho Mạnh Phi Vũ biết, hẳn sợ Phi Vũ tức giận, hẳn thật sự rất sợ.

“Không có việc gì, không cần để ý nàng.” Tử Uyên là cái dạng người gì , Mạnh Phi Vũ đã biết, lúc trước khi đưa Tử Uyên đi học, Mạnh Phi Vũ đã nghĩ đến vấn đề này, mà Mạnh Phi Vũ tuy rằng có dự vọng độc chiếm mãi liệt, nhưng nàng đối với Tử Uyên có tin tưởng, càng đối với mình có tin tưởng, nam nhân của nàng không có khả năng bị người khác cướp đi.

“Ừ, núi băng, bạn hiện tại cư nhiên bắt đầu che chở cho anh ta à.” Tư Đồ Tử Nhiên chuyển hướng Mạnh Phi Vũ.

“Căn cứ sự phân tích chuyên nghiệp của tôi , núi băng đã bắt đầu hòa tan.” Mạnh Phi Vũ chưa nói cái gì, người mang cung Xử Nữ- kiêm bác sĩ tâm lý Mặc Sĩ Tĩnh ngồi bên cạnh lên tiếng.

“Lại một nữ nhân sắp mất đi tự do .” Có thể nói như vậy, trừ bỏ hắc bang lão đại – Hỏa Viêm, không còn ai khác.

“Không đúng, những lời này bạn đã nói sai rồi, là nam nhân này mất đi tự do mới đúng, bạn không thấy nam nhân này bị núi băng của chúng ta ăn không thừa gì sao?” Quan sát đến vấn đề này là chòm Bạch Dương – nữ cường nhân của thương trường – Bắc Đường Yên, cũng chính là nữ nhân ngày đó gặp mặt ở khu mua sắm.

“Nam nhân nên nghe lời một chút!” Khí phách này đến từ chính chòm sao Sư Tử – tổng tài bá đạo Lăng Ngạo Vũ.

“Phi Vũ..... Tôi có một vấn đề, vấn đề cũng rất quan trọng muốn hỏi bạn, bạn có thể trả lời tôi hay không ?” Vẫn nhìn Tử Uyên, Hắc Tiệp Sa chặn lại lời trêu chọc của mọi người , còn chân thành hỏi Mạnh Phi Vũ.

Hắc Tiệp Sa là thiên tài thiết kế sư, là người mới phát ngôn.

“Không thể.” Mạnh Phi Vũ nhìn về phía Hắc Tiệp Sa , lạnh lùng phun ra hai chữ.

“Phi Vũ! Bạn đừng hơi quá đáng, chúng ta là bằng hữu nhiều năm như vậy , đáp ứng tôi một lần có cái gì mà không thể.” Hắc Tiệp Sa trước mặt người bên ngoài vẫn luôn có hình tượng cao quý thanh lịch , hiện tại bị tức đến lớn tiếng rít gào.

“Hắn là nam nhân của tôi .”

“..... Tôi biết, nhưng là cho tôi mượn dùng thôi, đừng như vậy, tôi nhất định có thể làm cho hẳn trở thành model giỏi nhất, đáng người của hẳn thật sự là hoàn mỹ cực kỳ mà.”

“Không được.” Không nói thêm lời dư thừa nào, Mạnh Phi Vũ chính là không đáp ứng.

Nói giỡn sao, nàng làm sao có thể để nam nhân của mình đi làm model, đáng người tốt của hẳn chỉ có thể để ỉnh, cho dù là bằng hữu cũng không được đụng a.

“Bạn! Trọng sắc khinh bạn!”

“Ha ha ha.....” Tất cả mọi người liền bật cười.

Cãi nhau, là phương thức mười hai nữ nhân này ở chung Mà cho dù như thế nào, cho dù phát sinh chuyện tình gì, hữu tình(tình bạn) của các nàng đều không có gì có thể phá nổi!

.....

28. Chương 28: Bọ Cạp Thâm Trâm

Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên trở lại nhà, dùng xong bữa tối liền ngồi cùng một chỗ xem TiVi.

Bởi vì là ngày mùng một tháng năm cho nên hai người đều được nghỉ định kì.

Mạnh Phi Vũ đang có kế hoạch mang Tử Uyên đi nơi nào chơi đùa, để khiến nam nhân tới từ dị thế này có thể biết nhiều hơn về cái thế giới này.

Bất quá, lúc này, điện thoại Mạnh Phi Vũ đang ở trên giường vang lên, Tử Uyên đứng dậy đi lấy điện thoại, giao cho Mạnh Phi Vũ.

Mã số quen thuộc , Mạnh Phi Vũ biết là nàng!

“Ta là Mạnh Phi Vũ.”

“Đêm mai, nghị viên hoàng anh minh, 1 ngàn.” Âm thanh Mạnh Phi Vũ lạnh băng, đối phương cũng không nóng được chút nào, hơn nữa lời giới thiệu vẫn tắt làm cho người ta không biết đây là ý gì.

“Biết.” Bất quá, Mạnh Phi Vũ lại vừa nghe đã hiểu, đây là phương thức bọn họ liên lạc .

Nói xong chữ biết , Mạnh Phi Vũ liền đồng thời cùng đối phương cúp điện thoại.

...

Buông xuống điện thoại, tiếp theo Mạnh Phi Vũ muốn cùng Tử Uyên đi chơi... Bất quá, suy nghĩ một chút, Mạnh Phi Vũ lại phát hiện mình trước kia đi tới rất nhiều nơi nhưng nơi đó cũng không thể mang Tử Uyên tới.

Từ lúc gặp Tử Uyên , Mạnh Phi Vũ đã dẫn hần tới những khu mua sắm.... Còn lại chỉ có quán ăn đêm của hội độc thân ô nhiễm môi trường , sồn nhẩy, quầy rượu, nơi mình giết người là chưa đi... Nhưng mà, quán ăn đêm...

Ánh mắt Mạnh Phi Vũ sáng lên...

Nàng chính là một sát thủ, mà Tử Uyên hiện tại là nam nhân của nàng, như vậy hần sẽ thích ứng thân phận của nàng, thích ứng cuộc sống của nàng!

...

Ngày 2 tháng 5

Mạnh Phi Vũ xem sách, Tử Uyên làm tổng vệ sinh, hai người không can thiệp chuyện của nhau, chỉ là, ngẫu nhiên Tử Uyên sẽ đưa qua một chén trà hoặc là một đĩa trái cây cho Mạnh Phi Vũ.

Giữa trưa, Tử Uyên quét dọn gian phòng xong, lại làm cơm trưa.

Đến xế chiều , Tử Uyên đi ra ngoài mua thức ăn.

Cơm chiều xong là mới 6 giờ, hai người lại xem TV một hồi .

8 giờ.

“Mặc quần áo, chúng ta đi ra ngoài.” Mạnh Phi Vũ nhìn Tử Uyên, nói.

“...” Tử Uyên có chút kinh ngạc, nhưng vẫn rất nhanh đi thay đổi trang phục, cùng Mạnh Phi Vũ đi ra ngoài .

...

“Ly Mộng “

Mạnh Phi Vũ đầu tư rất nhiều sản nghiệp , chỉ là, trừ cái tên Ly Mộng này, không ai biết đây là sản nghiệp của Mạnh Phi Vũ .

Buổi tối, một chiếc xe màu bạc dừng ở bãi đỗ xe của Ly Mộng, trên xe đi xuống hai người, đúng là Mạnh Phi Vũ vận một thân quần áo nịt màu tím sậm cùng Tử Uyên một thân quần áo màu lam.

...

Ly Mộng là một quán ăn đêm, khách nhân nữ có nam có, mà “nhân viên phục vụ” tự nhiên cũng là nữ có nam có, đây cũng là nơi trước kia Mạnh Phi Vũ rất hay tới, chỉ là gần đây rất ít đến.

Mà Mạnh Phi Vũ sở dĩ mang theo Tử Uyên tới đây, là vì suy nghĩ cẩn thận một việc, Tử Uyên từng nói qua “Ta không cần, cho dù nàng cưới bao nhiêu nam nhân, có bao nhiêu thị lang, ta đều không cần, ta chỉ muốn ở bên cạnh nàng, hầu hạ nàng là tốt rồi” hần nói như vậy, mà lúc ấy Phi Vũ cũng không có để ý lắm, nhưng là tối hôm qua đột nhiên nghĩ tới, nếu như chính mình thật sự ôm nam nhân khác, vậy Tử Uyên sẽ có phản ứng như thế nào đây?

Mạnh Phi Vũ làm mỗi một việc đều cũng có mục đích, bất kể là bảo Tử Uyên đi học, hay là đem Tử Uyên đi giới thiệu cho bằng hữu của nàng, hoặc là mang Tử Uyên tới nơi này.

Khi nàng cứu Tử Uyên, nàng đã biết mình có tình cảm khác thường với Tử Uyên, mặc dù không phải rất sâu sắc, nhưng là cùng so sánh với người khác cũng đã hơn rất nhiều.

Tử Uyên yêu nàng, là việc nàng đã dự liệu, Tử Uyên trầm mê, Tử Uyên kiên trì, tất cả về Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ đều nhìn vào trong mắt, chỉ là, Tử Uyên yêu Mạnh Phi Vũ thật hay không, nàng còn cần khảo nghiệm hần.

Mạnh Phi Vũ nghĩ, Tử Uyên đi tới thế giới này, người thứ nhất nhìn thấy chính là mình, hơn nữa hần đối với thế giới này hoàn toàn không biết gì cả, hần không muốn xa rời nàng, hần dựa vào nàng, hần ái mộ nàng như vậy, đều chẳng phải chân thật.

Đây không phải vấn đề tự tin hay không, mà là không có trải qua khảo nghiệm, tình yêu rất dễ biến mất, mặc dù nàng cũng có thể đem Tử Uyên vĩnh viễn giam ở nhà, nhưng là nếu như thật sự làm như vậy, Mạnh Phi Vũ cũng nhất định sẽ có một ngày chán ghét hần.

Mạnh Phi Vũ giúp Tử Uyên sáp nhập vào xã hội này, sau đó khiến bản thân hần đi thể nghiệm các loại dụ dỗ trong xã hội này, mà chính mình sẽ lại như là một người đứng xem, nàng sẽ cẩn thận nghiệm chứng tình yêu của Tử Uyên ... Cho dù hần hai người đã có cuộc sống như vợ chồng, nhưng lòng Mạnh Phi Vũ như cũ vẫn xem mình là quan trọng nhất.

Bồ cạp muốn tín nhiệm người khác là cần phải khảo nghiệm.

Mạnh Phi Vũ từ nhỏ đến lớn đã biết thứ mình muốn là cái gì, đương nhiên cũng bao gồm nàng muốn là cái dạng tình cảm gì.

Yêu không hối hận, hoàn toàn nỗ lực, toàn tâm toàn ý đối đáp đối phương, chỉ có như vậy mới có thể khiến Mạnh Phi Vũ mở rộng cửa lòng, đi tín nhiệm đối phương, cũng chỉ có tình yêu chấp nhất như vậy mới có thể được chòm sao Bọ Cạp đáp lại.

...

29. Chương 29: Khảo Nghiệm Ly Mộng Phong

Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên đi đến, người phục vụ mang theo kinh ngạc cùng thần sắc cổ quái mang hai người vào phòng.

“Vị tiên sinh, tiểu thư này, các ngài muốn dạng phục vụ như thế nào?”

“Phong.” Mạnh Phi Vũ lạnh lùng phun ra một chữ.

“A, ngài tìm Phong? Ngài có hẹn trước không? Phong không gặp khách lạ đâu.” Bồi bàn có chút kinh ngạc, Phong Hoa Tuyết Nguyệt là bốn người đứng đầu bảng, trong thế giới ngầm có địa vị không nhỏ, hơn nữa, tiếp khách đều là tự nguyện, khách nhân không có hẹn trước thì không thể gặp bọn họ. Hơn nữa, khách nhân của Ly Mộng, biết bọn họ tồn tại cũng rất ít, chỉ có nữ nhân có thân phận và địa vị, tiền tài quyền thế mới có thể biết bọn họ tồn tại.

Hắn không nghĩ tới nữ tử một thân hơi thở lạnh như băng trước mắt này cũng biết đến họ.

“Đưa cái này cho hắn.” Mạnh Phi Vũ lấy ra một cái card.

Bồi bàn tiếp nhận, nhìn thoáng qua liền kinh ngạc lên tiếng.

“A!”

Dĩ nhiên là Long card, L card a, hắn ở chỗ này công tác 1 năm, chưa từng gặp qua Long card, mặc dù nghe người khác nói một nữ nhân rất lạnh từng đưa ra Long card, nhưng hắn lại không nghĩ rằng mình lại ở chỗ này nhìn thấy, như vậy, nữ nhân này nên là nữ nhân thần bí lạnh như băng mà đồng sự nói ...kia ...

Bồi bàn nhìn Mạnh Phi Vũ có chút sững sờ.

Ánh mắt Mạnh Phi Vũ lạnh như băng nhìn trôi qua... Bồi bàn giật mình một cái.

“Dạ, dạ, dạ, tôi liền là kêu Phong cho ngài, thỉnh ngài chờ.” Vừa nói xong, liền trả lại tám card rồi chạy đi.

Tại Ly Mộng, người có Long card được hưởng tất cả đãi ngộ, đây là thứ mà ai cũng biết, mà Long card chỉ có 12 cái, cho dù những người khác yêu cầu như thế nào, cũng không có tỷ lệ phát sinh cao thêm một cái nào, mà trong đó bao gồm các nhân vật nổi tiếng của chính giới, trùm thương giới, v.v...

Cho nên, không người nào dám làm phật ý người có Long card.

...

Chỉ chốc lát, cửa liền lại bị đẩy ra, một nam nhân mặc một bộ quần áo mỏng đi đến.

“Xin chào, là ngài chọn ta sao?” Nam nhân khách khí có lễ hỏi, khi thấy Mạnh Phi Vũ, hai mắt sáng rực lên, nhưng khi thấy Tử Uyên còn có chút nghi hoặc?

Một nam một nữ này là muốn làm gì đây?

Không phải muốn chơi 3P đi?) (Sunny: sắc, em này ngây thơ hay là giả ngốc thế ~~ MPV tỷ làm sao lại làm trò đó đc a ~ tỷ ấy ghen kinh hồn nhá =)))

“Lại đây.”

Phong theo lời đi tới, mặc dù hắn có địa vị không nhỏ, có thể có lựa chọn tiếp khách, nhưng là chỉ cần trở thành khách của hắn, như vậy chính là thượng đế của hắn, muốn đánh, muốn rút roi, muốn dùng sáo, chỉ cần không uy hiếp đến sinh mệnh và an toàn của hắn, hắn cũng có thể chịu được!

Phong ngồi ở bên phải Mạnh Phi Vũ, bên trái là Tử Uyên vẻ mặt phức tạp.

Hôm nay, Phi Vũ dẫn hắn ra ngoài, hắn mặc dù có chút kinh ngạc, nhưng là cũng là vui mừng, chỉ là thật không ngờ, Phi Vũ dĩ nhiên sẽ dẫn hắn đến nơi này!

Tại trường học, hắn đã nghe qua địa phương như vậy, nơi này tương đương với kỹ viện của thế giới hắn, chỉ là, nơi này không giống như vậy, nam nữ đều có.

Mà người tên Phong hắn chính là ngư lang, hoặc là nên gọi là nam kỹ đi...

Phi Vũ... Chẳng lẽ đã chán ghét mình làm bạn sao? Cho nên, mới tới nơi này, tìm nam nhân này? ...

Nhưng là, bất kể tâm tư Tử Uyên có phức tạp nhiều ra sao, hắn cũng chỉ lẳng lặng ngồi ở nơi này, không có gì vẻ gì biểu hiện bất mãn hoặc là bị thương ra ngoài.

...

“Tiểu thư, ta có tài cán vì ngài làm những thứ phục vụ gì đây?” Phong cũng không biết hai người kia nghĩ như thế nào, cho nên vẫn thành thật hỏi, miễn cho chính mình đắc tội với người không thể đắc tội .

Giữ Long card trong người, coi như là mười người như hấn, cũng đắc tội không nổi.

Mạnh Phi Vũ vốn là muốn tìm một nam nhân kích thích Tử Uyên một phen , dù sao, nàng cũng là nhất thời cao hứng, lại không nghĩ rằng khi thấy nam nhân không tệ này thì, lại hoàn toàn đã không còn hứng thú gì nữa rồi.

Phong Hoa Tuyết Nguyệt – tên của bốn người này nàng đã từng nghe qua, Ly Mộng đại bộ đều phân thu vào những người có tố chất giống như bốn người này, Mạnh Phi Vũ sẽ không thể nào không biết công cụ kiếm tiền của mình được.

Nhưng là, lúc này, Mạnh Phi Vũ nhìn nam nhân được đông đảo nữ nhân không tiếc bỏ ra một trăm vạn để giành giật, lại không có chút cảm giác nào.

Mạnh Phi Vũ nhìn về phía Tử Uyên...

Nàng tựa hồ thấy được Tử Uyên ẩn nhẫn kiên cường, tựa hồ thấy được đáy lòng hấn bị thương...

“Anh đi ra ngoài.” Mạnh Phi Vũ nói với Tử Uyên, Tử Uyên sững sốt, thuận theo gập đầu, đi ra ngoài, đem không gian ám muội để lại cho hai người.

Đi ra ngoài cửa , Tử Uyên đứng ở cạnh cửa, cũng không có đi xa.

Phi Vũ chỉ là mời hấn đi ra ngoài, không có mời hấn rời đi, cho nên, hấn cũng chỉ là đứng ở nơi đó, lẳng lặng để lộ ra hơi thở đau thương ...

Mời hấn rời đi, như vậy , Phi Vũ gặp mặt nam nhân kia làm cái gì đây?

Ha ha, tự giễu cười một cái ở trong lòng , hấn như thế nào sẽ hỏi cái này dạng vấn đề góc ngách này chứ, một nam một nữ, ở nơi như thế này, hơn nữa lại bảo hấn ra ngoài, như vậy còn có thể làm cái gì đây? ...

“Phi Vũ... Phi Vũ... Ta khiến nàng phiền chán nhanh như vậy sao? Như vậy, nàng còn có thể muốn ta không? Tối nay, nàng dẫn ta tới nơi này, làm chuyện như vậy là vì sao? Là muốn khiến ta chủ động rời đi sao? Chẳng lẽ... Nàng thật sự không muốn ta sao?” Tử Uyên ở ngoài cửa thì thảo tự nói, suy đoán lung tung, càng nghĩ càng kinh khủng...

30. Chương 30: Quán Ăn Đêm Trò Chơi Cùng Tình Yêu Có Liên Quan

Tiên sinh, có chuyện gì muốn cần ta hỗ trợ sao?” Một bồi bàn đã đi tới, hỏi Tử Uyên.

Tử Uyên mặt không chút thay đổi nhìn người kia liếc mắt, lắc đầu.

Bồi bàn có chút cảm giác không thú vị hướng đi .

Chỉ chốc lát, lại một tiểu thư tới nữa , hấn là đi tới khách nhân nơi này .

“Tiên sinh, ngài chiều nay cần người bồi sao?” Vừa nói, nữ nhân kia liền dán tại trên người Tử Uyên .

Tử Uyên trợn mắt nhìn nữ nhân kia, bứt ra lui về phía sau, hấn là sẽ không để nữ nhân nào ngoài Mạnh Phi Vũ đụng tới hấn!

“Tiên sinh, ngài đừng như vậy ma, ta...” Nữ nhân bám riết không tha, lại muốn bắt đầu, mà lúc này cửa lại mở ra ... Cách lúc Tử Uyên ra ước chừng qua khoảng 20 phút đi.

Mạnh Phi Vũ từ bên trong đi ra, vừa lúc thấy được một màn nữ nhân muốn ôm Tử Uyên , mà Tử Uyên bởi vì thấy Mạnh Phi Vũ, kinh ngạc không có né tránh ma trảo của nữ nhân kia , nữ nhân kia rốt cục đem thân thể tựa vào trên cánh tay trái của Tử Uyên .

“Các người đang làm cái gì vậy!” Mạnh Phi Vũ lạnh lùng mở miệng, đứng phía sau là Phong vẽ mặt quái dị .

“Ta không có, là nàng bắt đầu, Phi Vũ, ta cái gì cũng không có làm.” Không giống với hình tượng lãnh khốc vừa rồi, Tử Uyên vội vàng giải thích nói, hẳn không muốn khiến cho Mạnh Phi Vũ hiểu lầm.

Mạnh Phi Vũ nhú mi, lạnh lùng nhìn nữ nhân kia.

“Người đang làm gì nam nhân của ta?” Khẩu khí lạnh như băng khiến nữ nhân kia run lên.

“Ha hả, ha hả, không có gì, ta... Ta không biết a, ta đây liền đi, đi đây.” Nữ nhân nói xong liền chạy trốn chết, để lại ba người Tử Uyên bọn họ.

“Người có thể đi.” Mạnh Phi Vũ mở miệng lần nữa, Tử Uyên sững sốt, có chút bị thương, không nghĩ tới Mạnh Phi Vũ dĩ nhiên sẽ bảo mình đi...

Hắn xoay người nghĩ muốn rời khỏi... Mạnh Phi Vũ đã nói, hẳn nhất định sẽ nghe, cho dù là kêu chính mình đi tìm chết cũng có thể... Huống chi là rời đi... Rời đi... Cho dù là khiến hắn vĩnh viễn rời đi cũng được... Chỉ là cước bộ rời đi cũng chính là cước bộ hắn đi tìm cái chết...

“Ta nói người!” Mạnh Phi Vũ hướng lên phía trước một bước, túm tay Tử Uyên, quay đầu hướng Phong phía sau nói.

Phong sững sốt, có chút xấu hổ cười cười, gật đầu rời đi.

Mạnh Phi Vũ mang theo Tử Uyên lại đi vào phòng, đóng cửa lại.

...

“Ta không thích.” Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên ngồi ở trên ghế sa lon, Mạnh Phi Vũ chăm chú nhìn Tử Uyên nói.

Tử Uyên có chút không rõ, nàng không thích cái gì?

“Sau này, không để cho người khác đụng tới anh!” Tựa hồ là rõ ràng Tử Uyên nghi hoặc, Mạnh Phi Vũ cằn kễ nói một lần.

Nghe xong Mạnh Phi Vũ lặp lại, Tử Uyên có chút bối rối, hẳn là thật sự không muốn để cho người khác đụng tới hắn.

“Phi Vũ, nàng giận sao? Ta sau này không bao giờ vậy... nữa, ta nhất định sẽ cẩn thận, sẽ không để bất luận kẻ nào đụng tới ta, nàng không nên giận ta, được không?”

Không có đối với hành vi của Mạnh Phi Vũ có nửa điểm chất vấn, không có bởi vì vắng Mạnh Phi Vũ mà oán giận ghen ghét, Tử Uyên vội vàng giải thích, cam đoan... Ở trong lòng của hắn, Mạnh Phi Vũ có nam nhân khác, hẳn chỉ có thể yên lặng đón nhận, sau đó lại yên lặng thương tâm, nhưng, chính mình lại chỉ có thể là thuộc về Mạnh Phi Vũ!

Mạnh Phi Vũ, là tất cả của hắn.

Mạnh Phi Vũ nhìn vẻ lo lắng của Tử Uyên, từ trên ghế sa lon đứng lên, đi tới trước người Tử Uyên, ôm cổ Tử Uyên rồi ngồi trên người của hắn.

“Nói cho ta biết, anh đang suy nghĩ cái gì, lúc ta để anh đi ra ngoài.” Mạnh Phi Vũ thấp giọng hỏi, khẩu khí mất đi chút ít vẻ lạnh như băng.

“... Phi Vũ, bất kể nàng làm cái gì, ta cũng sẽ không ngăn cản, ta cũng sẽ tận lực không cho chính mình trở thành gánh nặng của nàng, trở thành phiền toái của nàng, cho nên, Phi Vũ, nàng có thể không nên vứt bỏ ta sao? Chẳng sợ nàng có nam nhân khác, nàng thích người khác, nhưng là thỉnh cho ta một cơ hội, để ta ở bên cạnh nàng, ta có thể làm rất nhiều chuyện.”

“Anh thật sự không quan tâm ta ở cùng nam nhân khác?”

“... Sẽ rất đau! Nhưng là ta nghĩ ta có thể đón nhận, ta yêu nàng, mà nàng là tất cả của ta, chỉ cần là nàng nguyện ý, ta cũng có thể đón nhận... Phi Vũ, cho nên, đừng đuổi ta đi, được không?” Tử Uyên ôm lấy lưng Phi Vũ, đầu để lên trên vai Phi Vũ...

“Ta không có không cần anh.” Mạnh Phi Vũ vuốt ve tóc Tử Uyên.

Kỳ thật, đã sớm biết sẽ là đáp án như vậy , không phải sao?

Lúc nàng gặp Tử Uyên , kỳ thật, cũng đã bắt đầu tin tưởng lựa chọn của Tử Uyên .

Có lẽ không hoàn toàn là tình yêu , nhưng là hai người có thể chung một chỗ, cái cần không chỉ có là yêu nhau, cũng cần thấu hiểu và ngầm hiểu lẫn nhau... Đối với Mạnh Phi Vũ , nàng một mực đều tin tưởng lựa chọn của mình là đúng, hẳn không phải một nam nhân ngang ngược, hơn nữa, nam nhân có công việc, có quyền thế , Mạnh Phi Vũ đều sẽ không quan tâm, nàng không thích cái loại cảm giác tranh luận khi hai người nói chuyện, một nam nhân có thể thuận theo mình, sẽ làm nàng cảm giác được còn có cảm giác an toàn...

Bò cạp kiêu ngạo, nam nhân cần chính là được nhận thức, khẳng định, mà không phải muốn cùng nàng so đo ai mạnh ai yếu, ai đúng ai sai , nam nhân như vậy phối với một nữ nhân nhu nhược là tốt rồi, phối đến người kiêu ngạo như bò cạp cũng chỉ thể bị đá đi thôi.

Tử Uyên nghe Mạnh Phi Vũ nói, càng ôm Mạnh Phi Vũ chặt hơn nữa.

Không có không cần hẳn là tốt rồi, nàng làm cái gì, hẳn cũng không quản, chỉ cần không nên đuổi hẳn đi...

Mạnh Phi Vũ tùy ý để cho Tử Uyên ôm như vậy , nàng cảm giác được, mình tựa hồ đã ở từ từ hòa tan...

...

Một lúc lâu

“Chúng ta không có làm cái gì.” Mạnh Phi Vũ mở miệng nói một câu như vậy .

“...” Tử Uyên có chút không hiểu.

“Chúng ta trở về đi thôi.” Không có lặp lại hoặc là giải thích cái gì, Mạnh Phi Vũ đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Ý vừa rời của nàng , nàng cùng Phong không có làm cái gì, chỉ là ngồi lẳng lẳng tại phòng trên ghế sa lon như vậy , vốn Phong là muốn, bắt quá bị một ánh mắt lạnh lùng của Mạnh Phi Vũ liền đông cứng nơi đó...

Cho nên, lúc đi ra ngoài , sắc mặt Phong mới quái dị như vậy ...

...

Mạnh Phi Vũ mang theo Tử Uyên đi ra Ly Mộng, sau đó hướng về “Âu Á khách sạn” mà đi, nàng tra được, mục tiêu chiều nay của nàng là ở đây, mà lúc này, người kia cũng nên ra ngoài rồi .

...

31. Chương 31: Âm Sát Và Dục Vọng Ôn Nhu

Đối diện khách sạn Âu Á, một chiếc xe thể thao màu bạc đỗ tại đó.

Mạnh Phi Vũ ngồi ở trong xe, theo vị trí này nhìn ra, vừa vặn có thể nhìn thấy cửa lớn của khách sạn Âu Á.

“Tử Uyên, anh đã từng giết người chưa?” Khẩu khí của Mạnh Phi Vũ giống như là hỏi người ta ăn cơm xong chưa.....

“Chưa từng” Tử Uyên nhẹ nhúnh mày, không biết Mạnh Phi Vũ vì sao hỏi cái dạng câu hỏi này.

“Ta sẽ dạy cho anh.” Mạnh Phi Vũ lạnh lùng nói ra những lời này sau đó liền mở cửa xuống xe, Tử Uyên sửng sốt nhưng cũng xuống xe đi theo.

Cái gì gọi là dạy hẳn giết người đây?

.....

Trong một góc nhỏ.

Mạnh Phi Vũ ở phía trước, Tử Uyên ở phía sau Mạnh Phi Vũ, tay phải Mạnh Phi Vũ nắm chặt tay phải Tử Uyên, tay trái nắm súng, đồng thời cũng cầm tay trái Tử Uyên.

Một tư thế cầm súng, hai người thu mình, Mạnh Phi Vũ ở trong lòng Tử Uyên, tay Mạnh Phi Vũ lạnh như băng bao lấy tay Tử Uyên ấm áp..... Đích nhắm ngay vào một đám người đang đi ra.

“Đây là súng, tương đương với ám khí, có thể giết người.”

Mạnh Phi Vũ nói xong liền kéo cánh tay Tử Uyên, bắt đầu nhắm.....

Bởi vì có ống giảm thanh, súng cũng không có phát ra nhiều thanh âm, nhưng là lực phản lại lại làm chấn động cả người dùng.

Mạnh Phi Vũ buông tay, đi trở về trong xe, người kia hẳn phải chết không thể nghi ngờ, nàng cũng không cần lãng phí thời gian đi nhìn.

Mà Tử Uyên nhìn về phía phương hướng đã ngắm kia, nơi đó có một người bị đánh trúng liền ngã xuống, sau đó tay chân luống cuống giãy dụa như muốn người khác giúp hắn cái gì đó, nhưng là cuối cùng hai tay người kia run rẩy rồi hạ xuống không động đậy nữa.....

Thì ra, đây chính là dạy hắn giết người.....

Tử Uyên dời tầm mắt, xoay người, đi trở về trong xe.

Xe thể thao màu bạc đẹp tuyệt trần lướt đi

.....

Hai người về nhà đã là sau nửa đêm, dọc theo đường đi, hai người đều không có nói chuyện.

Về nhà, Tử Uyên vì Mạnh Phi Vũ chuẩn bị tốt nước tắm, chuẩn bị tốt quần áo tắm rửa, sau đó đi tới trước mặt Mạnh Phi Vũ.

“Phi Vũ, nước đã chuẩn bị xong, nàng đi tắm rửa đi.”

“.....” Mạnh Phi Vũ liếc mắt nhìn Tử Uyên một cái, lôi kéo Tử Uyên vào phòng tắm.

.....

Phòng tắm rất lớn, màu tím của những bức tường bao bọc không gian, phía dưới là nơi rửa mặt hàng ngày, đi lên hai cái bậc thang là một cái bể hình tròn..... Cũng đủ chứa được hai người.....

Mạnh Phi Vũ một tay kéo cổ Tử Uyên xuống, hôn lên môi Tử Uyên..... Tay kia thì ở trên người Tử Uyên sờ loạn, một lát sau, quần áo chướng mắt kia đã rơi xuống, sau đó là quần áo của nàng.....

Hai người hoàn toàn trần trụi, nụ hôn nóng rát cũng không chấm dứt.

Tiếng thở dốc càng ngày càng đậm.....

“Ôm ta, chúng ta cùng nhau tắm.” Mang theo tính cách mỉa mai hoặc, không hề giống hơi thở lạnh như băng, Mạnh Phi Vũ lấy vẻ lạnh như băng ở bên ngoài che giấu lửa nhiệt tình ở bên trong lại bạo phát.

Tử Uyên hữu lực ôm lấy Mạnh Phi Vũ, hướng bể đi đến.

.....

Hai người thân thể đều hòa vào trong nước, Mạnh Phi Vũ ôm thân thể Tử Uyên, cảm thụ Tử Uyên vuốt ve.....

Tay Tử Uyên ở trên thân thể Mạnh Phi Vũ di chuyển, bộ vị mẫn cảm của hai người cảm thụ được sự dụ hoặc của đối phương. (S:* phụt máu*)

Mạnh Phi Vũ quay đầu hôn lên môi Tử Uyên, chậm rãi cuốn lấy thân thể hắn, ngồi lên trên thân thể Tử Uyên, còn Tử Uyên là bán dựa ngồi ở bên cạnh bể, nơi riêng tư của hai người chặt chẽ dán vào nhau, ở trong nước đều có cảm giác giống nhau.....

Mạnh Phi Vũ dần dần cảm giác được Tử Uyên đang cứng lên.... Cảm thấy càng ngày càng nóng.....

Mạnh Phi Vũ sửa ngồi thành quỳ, một tay cầm phân thân của Tử Uyên chậm rãi đưa vào trong thân thể của chính mình.....

.....

Một lần tắm ,mất hơn hai giờ.....

Cuối cùng, lúc Tử Uyên ôm Mạnh Phi Vũ lên giường, bầu trời đã có dấu vết của hừng đông.....

Ôm nhau mà ngủ triền miên.

.....

Tháng 5 ngày 3, là ngày giả kỳ. (S: Ngày gì nhỉ ta quên mất rồi += hình như là ngày họp mặt của hội bạn của Vũ đấy)

Nhưng mà, hai người đều không có ý nghĩ muốn đi ra ngoài, bởi vì bọn họ vẫn ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh lại.

Tử Uyên tỉnh trước, hắn không hề động, vẫn còn đang cảm thụ cảm giác ôm nhau với Mạnh Phi Vũ.

Từ khi cùng Mạnh Phi Vũ ở chung tới nay, hắn đều tỉnh dậy rất sớm, sau đó nằm như vậy lẳng lặng cảm thụ cảm giác khó hiểu làm cho hắn động tâm khi ôm nàng.....

Mỗi lần, hắn đều đã cảm giác thực hạnh phúc, thực hạnh phúc, hắn đều đã nói cho chính mình, vô luận như thế nào, hắn đều phải bắt lấy hạnh phúc như vậy..... Hắn muốn gặt gao ôm trụ hạnh phúc như vậy cho đến khi mình chết đi.....

Có thể cùng Mạnh Phi Vũ gần nhau cả đời, là nguyện vọng duy nhất của đời hắn.....

Nghĩ nghĩ, lại trôi qua một đoạn thời gian, Tử Uyên nhẹ nhàng rời giường, hắn tuy rằng biết chính mình mỗi lần đứng lên, Phi Vũ sẽ đứng lên, nhưng vẫn là thật tận lực làm cho chính mình nhẹ nhàng, không ảnh hưởng đến giấc ngủ của Mạnh Phi Vũ .

Sau khi Tử Uyên xuống giường, đầu tiên là rửa mặt, sau đó vì Mạnh Phi Vũ chuẩn bị nước tắm, hắn mỗi lần làm việc này đều lo lắng đến thời gian rời giường của Mạnh Phi Vũ, sẽ làm cho nước đạt độ ấm thích hợp, sau đó là kem đánh răng, khăn mặt.....

Đi ra phòng tắm, Tử Uyên đi đến phòng bếp, bắt đầu nấu cơm.....

.....

Mạnh Phi Vũ mở to mắt..... Làm sát thủ, nàng có trực giác rất nhạy bén, cho nên, mỗi lần bị Tử Uyên nhìn chăm chú như vậy, Mạnh Phi Vũ đều biết đến.....

Mà mỗi lần sau đó, tâm tình Mạnh Phi Vũ cũng là sung sướng.

Đứng dậy, tùy ý phủ thêm áo ngủ, đi vào phòng tắm.....

Tử Uyên đã vì nàng làm tốt hết thấy, mà nàng chỉ cần hưởng thụ hết thấy là tốt rồi.....

.....

32. Chương 32: Trường Học Gặp Nhau

“Chúng ta đi ra ngoài.” Sau khi dùng “bữa trưa sớm”, Mạnh Phi Vũ thản nhiên nói, là đề nghị, cũng là quyết định.

“Ta thay quần áo.” Tử Uyên thực tự nhiên đứng dậy thay quần áo.

Mà phía sau, Mạnh Phi Vũ gọi một cuộc điện thoại, nói mười chữ “Ta là Mạnh Phi Vũ, chuẩn bị một chiếc xe”.

Không lâu sau, hai người liền ra ngoài.

.....

Mạnh Phi Vũ lái xe đến Độc thân công hạ câu lạc bộ, nơi đó đã sớm có người chờ ở ngoài cửa.

“Mạnh tiểu thư, ngài muốn xe, ngài xem xe này đã vừa lòng ngài chưa?” Một nữ nhân tha thiết hỏi.

“Được rồi, người đem nó chạy đến khoảng không phía sau đi.” Mạnh Phi Vũ gật gật đầu, lại phân phó một câu, lái xe đi mất

.....

Phía sau Độc thân công hạ câu lạc bộ có một khoảng không rất lớn, hơn nữa ở bên phải còn có rất nhiều đạo cụ học lái xe, Mạnh Phi Vũ mang tài nguyên tới nơi này chính là muốn cho Tử Uyên học lái xe.

Mạnh Phi Vũ không phải một thầy dạy tốt, nhưng là Tử Uyên tuyệt đối là một học trò tốt, qua một buổi chiều, chỉ với vài câu nói ít chữ của Mạnh Phi Vũ, Tử Uyên thế nhưng đạt được kỳ tích, mà kỹ năng lái xe của Tử Uyên cũng không tính là đơn giản.

Tuy rằng, ngẫu nhiên còn có chút không quen, nhưng là Tử Uyên đã có thể tự mình lái xe đi ra, nào là khởi động xe, bẻ lái, chuyển xe, đạp phanh..... Tử Uyên đều có thể thao tác được.

Trong lúc đó, khi Mạnh Phi Vũ nhìn thấy Tử Uyên có thể lái xe được, lại gọi một cuộc điện thoại.

“Ta là Mạnh Phi Vũ.” Câu này dường như là câu cửa miệng khi gọi điện của Mạnh Phi Vũ.

“Tiểu thư, chào ngài, ngài có cái gì phân phó.” Nhận điện thoại là một giọng nam rất cung kính.

“Hộ chiếu, tư liệu buổi tối, ta sẽ truyền cho người.”

“Dạ được, ta sẽ an bài tốt.”

“Được rồi.” Cúp điện thoại.

“Đi thôi.” Mạnh Phi Vũ nhìn thời gian, đã gần hết buổi chiều, cần phải đi.

“Được.”

.....

Sau đó, Mạnh Phi Vũ lại lái xe đi tới nhà sách, mua quy tắc giao thông cơ bản đưa cho Tử Uyên.

.....

Cứ như vậy, ba ngày nghỉ chấm dứt, Mạnh Phi Vũ quay về làm việc, mà Tử Uyên lại về trường học.

.....

Tử Uyên ở trong trường học vẫn là độc lập độc hành, dù là ăn cơm hay là đi học, hần đều ít cùng người khác cùng một chỗ, cũng không cùng người khác nói chuyện, thế nhưng, hần không nói chuyện với người khác, không có nghĩa là người khác sẽ không tìm hần nói chuyện.

Tan học giữa trưa là lúc chuẩn bị đi ăn cơm.

“Bạn học Tử Uyên, chúng ta học cùng nhau hơn nửa tháng, anh thế nhưng một câu đều không có nói với ta, anh chẳng lẽ là chán ghét ta sao?” Nữ sinh kia có khuôn mặt rất được, đứng ở trước mặt Tử Uyên yếu ớt nói với Tử Uyên.

Tử Uyên nhìn thoáng qua nữ sinh này, sau đó di chuyển thân người đi qua.

“Này, anh như thế nào có thể như vậy a, nữ sinh chủ động nói chuyện với anh, anh cũng không để ý tới ta, cô nương ta trông cũng rất được mà.” Nữ sinh không phục đuổi theo, nói xong lại kéo cánh tay Tử Uyên.

Lần này Tử Uyên lắc mình một cái liền né tránh, lạnh lùng nhìn tay của nữ sinh đang để ở chỗ nào, rồi cục mớ miệng nói chuyện.

“Không nên động vào ta.” Lạnh lùng, lãnh khốc, thế nhưng làm cho người ta cảm giác được hơi thở của Mạnh Phi Vũ, xem ra là gần chu giả xích gần mặc giả hắc (gần mực thì đen gần đèn thì sáng) , ở cùng Mạnh Phi Vũ một thời gian quá dài, nên cũng phát triển theo hướng giống Mạnh Phi Vũ rồi.

“Anh!” Nữ sinh tức giận chỉ vào Tử Uyên, không biết nói cái gì cho phải.

“Là anh?” Phía sau, một thanh âm có chút kinh ngạc nhưng vẫn làm cho người ta cảm thấy thanh nhã ở phía sau Tử Uyên vang lên.

Tử Uyên quay đầu, nhìn về phía người tới..... Là hần! Nam nhân hôm đó.

“Không nghĩ tới lại gặp người ở chỗ này, người còn nhớ ta không? Chúng ta ngày đó ở cửa nhà ăn gặp nhau, ta là Đông Phương Dật Văn.” Nếu là bình thường, Đông Phương Dật Văn tuyệt đối sẽ không nhiệt tình như vậy, thế nhưng, gặp nam nhân ở cùng một chỗ với nàng hôm đó, khiến hần còn có chút kích động.

Tuy rằng không biết bọn họ là quan hệ gì, nhưng là hần nghĩ nam nhân này hần là người thân thiết với nàng.....

Sau hôm đó, hần có điều tra về người này có quan hệ thế nào với Mạnh Phi Vũ, nhưng là vô luận điều tra như thế nào, tìm khắp nơi cũng không thấy gì có liên quan, giống như là bị người khác phong tỏa thông tin, làm cho hần rất là buồn bực, cũng làm cho hần rầu rĩ không vui.

“Xin chào.” Tử Uyên khốc khốc nói hai chữ, muốn rời đi, hần không thích nam nhân này, bởi vì hần tại đây thấy được trong mắt nam nhân này có ánh mắt ái mộ của hần đối với Mạnh Phi Vũ, kia làm cho hần cảm giác thập phần không thoải mái.

“Xin đợi chút, ta là khách của giáo sư Lý học viện này, có thể hỏi anh là ai được không? Ít nhất cũng nói cho ta biết một cái tên chứ.” Đông Phương Dật Văn có chút bất đắc dĩ, hần không phải loại người dai dẳng, ngược lại rất tiêu sái, không có được thì buông tay là danh ngôn của hần, nhưng là, từ sau khi đụng phải nữ nhân kia, hần cũng không ngờ chính mình có thể hạ thấp bản thân tới như thế.....

Tử Uyên nghe thấy vậy liền nhú mày.....

“Người muốn biết chuyện của Phi Vũ phải không?” Không hề loanh quanh vòng vo vấn đề, Tử Uyên trực tiếp hỏi, hần vốn là người thông minh, ý muốn của Đông Phương Dật Văn hần cũng không phải là không rõ ràng.

“Ách..... Có thể hỏi một chút, anh cùng nàng là quan hệ gì không?” Quan hệ của bọn họ tựa hồ thực không đồng nhất Đông Phương Dật Văn cũng không phải không quan sát qua sắc mặt hai người họ.

“Ta rất yêu nàng, còn về quan hệ của chúng ta ta không thể nói, người nếu hỏi về chuyện của nàng, không có sự cho phép của nàng, ta cũng sẽ không nói.” Tử Uyên sở dĩ làm như vậy, không phải bởi vì chính mình không thích, mà là bởi vì tôn trọng Mạnh Phi Vũ, quan hệ của bọn họ cùng với chuyện của Mạnh Phi Vũ, không có sự đáp ứng của Mạnh Phi Vũ, hần sẽ không tùy ý nói.

Đông Phương Dật Văn có chút xấu hổ, hần thật không ngờ Tử Uyên lại là người thẳng thắn như thế, thế nhưng, hần cũng đã gặp qua sóng gió, những việc nhỏ như thế này đều có phương pháp ứng phó.

“Tuy rằng ta rất để ý quan hệ của các người là gì, nhưng là chỉ cần các người chưa kết hôn, ta chính là còn có cơ hội, theo như lời anh, ta là rất thích nàng, hơn nữa, ta cũng sẽ không bỏ cuộc đâu.” Thanh âm tao nhã, khí chất thành thực ổn trọng, Đông Phương Dật Văn biểu hiện rất phong độ.

“..... Tối hôm nay, khi ta tan học, nàng sẽ ở cửa đón ta.” Thật sâu liếc mắt nhìn Đông Phương Dật Văn một cái, Tử Uyên thần nhiên nói, sau đó xoay người rời đi.

Tử Uyên ở trong mắt Đông Phương Dật Văn thấy được sự chân thành, Tử Uyên cũng biết nam nhân đứng trước mặt mình có bao nhiêu vĩ đại, có thể trở thành khách của giáo sư Lý là minh chứng tốt nhất, cho nên, Tử Uyên cũng biết, nam nhân này mang đến nhiều uy hiếp ỉnh!

Nhưng là, trong suy nghĩ của Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ thủy chung cũng không phải người của hắn, đây là còn chưa nói, Mạnh Phi Vũ cũng không có lấy hắn, cho dù cưới, hắn cũng không có quyền ngăn cản Mạnh Phi Vũ có nam nhân khác, tuy rằng, hắn cũng biết quan niệm hiện đại bất đồng, nhưng là nhận thức của Tử Uyên thủy chung không bao giờ thay đổi.

Cho nên, chỉ cần là Mạnh Phi Vũ không vứt bỏ hắn, như vậy, nếu Mạnh Phi Vũ có nhiều nam nhân, hắn đều sẽ mỉm cười chấp nhận..... trong thế giới của hắn, chỉ cần có Mạnh Phi Vũ cũng đủ rồi, mà trong thế giới của Mạnh Phi Vũ, chỉ cần có thể để lại cho hắn một góc nhỏ, như vậy, hắn cũng không còn mong ước nào hơn.....

33. Chương 33: Ngây Ngốc Tử Uyên

Buổi chiều khi tan học, Tử Uyên đi ra từ cổng trường như mọi khi, liền thấy xe Mạnh Phi Vũ đậu phía đối diện, bên cạnh xe nằn còn có một chiếc màu đen mang dòng SL722, tuy rằng không phải loại mới nhất, nhưng là số lượng phát hành toàn cầu rất ít, được rất nhiều người yêu thích, nghe nói hiện tại trên thị trường là hơn năm trăm ngàn, từng được phong mỹ danh là “Vương tử xe đua”.....

Tử Uyên đi qua, Mạnh Phi Vũ cũng từ trên xe đi ra ngoài.

“Cho anh.” Mạnh Phi Vũ nói xong liền đưa qua một chiếc chìa khóa và một tờ giấy nhỏ.

Tử Uyên tiếp nhận, không hỏi là cái gì, nhìn thoáng qua liền thấy mấy chữ: “Bằng lái xe”.

“Xe đó cho anh, anh lái về nhà đi.” Mạnh Phi Vũ chỉ vào chiếc xe thể thao có giá trị hơn ngàn vạn tệ.

Tử Uyên nhìn về phía chiếc xe thể thao kia mà có chút kinh ngạc, không phải bởi vì giá cả của nó, mà là bởi vì hành động của nằn. Hắn vừa mới học lái xe nằn đã cho hắn đi xe, thật đúng là khó tin, nhưng mà, chính hắn cũng rất tự tin vào bản thân a.

“Được.” – Mỉm cười, Tử Uyên không nói thêm câu khách khí nào nữa, hướng về xe thể thao đi đến, ở khoảng khắc hắn mở cửa xe, rất nhiều người đều phát ra thanh âm hâm mộ cùng sợ hãi, xe kia trên thế giới chỉ có khoảng 500 chiếc, có tiền cũng không chắc là có thể mua được a, có người thậm chí đã tìm hai năm cũng không có tìm được nơi bán.

Tử Uyên lên xe, thiết kế bên trong làm cho hắn rất thích, mà ngay tại lúc hắn vừa muốn khởi động xa, hắn nhìn qua kính xe liền trông thấy có người ngăn cản trước xe của Mạnh Phi Vũ, là khách của giáo sư mà hôm nay hắn gặp, Đông Phương Dật Văn.

Tử Uyên nhìn nhìn, Mạnh Phi Vũ đã mở cửa xe bước xuống.

Hơi hơi nở nụ cười, đập mạnh chân ga, xe Tử Uyên nhanh chóng phi như bay ra ngoài..... Hắn còn phải chạy nhanh để về làm cơm chiều..... Cho dù, có lẽ người kia sẽ không trở về..... (S: aaaaaa =(sau anh lại dễ thương thế này =()

.....

Mạnh Phi Vũ vừa muốn lái xe liền nhìn thấy có người đến chặn xe, thì ra lại là vị bác sĩ ngày ấy. Châu mày, Mạnh Phi Vũ mở cửa xe, bước xuống.

“Mạnh tiểu thư em khỏe chứ.” Là thanh âm nhã nhặn có lẽ của Đông Phương Dật Văn, hắn cuối cùng cũng gặp được nằn.

Kỳ thật, ở trước lúc tan học, hắn đã chờ ở trong này, nhưng là thấy rất nhiều xe, vẫn không có nhìn thấy nằn, cho nên đành phải đợi cho đến lúc nằn vừa bước xuống xe.

Mạnh Phi Vũ không nói gì, chính là nhìn xe Tử Uyên phóng nhanh ra ngoài, hơn nữa lúc khởi động còn có chút lung túng, đã dọa mọi người nhảy dựng.

Thế nhưng, Mạnh Phi Vũ cũng không phải thực lo lắng, xe của Tử Uyên là do mình đưa, mà đồ đệ này rất cuộc có trình độ gì, nằn cũng đã hiểu biết, Tử Uyên là đệ tử thông minh nhất mình từng gặp, còn những người thông minh khác, chính là các bạn tốt của nằn a, bọn các nằn đều là thiên tài mà.

Nhìn xe Tử Uyên biến mất ở trong tầm mắt, Mạnh Phi Vũ chuyển mắt qua hướng Đông Phương Dật Văn, trong ánh mắt biểu lộ sự thần nhiên.

“Có việc gì?”

“..... Mạnh tiểu thư, tuy rằng thực mạo muội, thế nhưng ta muốn mời em cùng ăn bữa tối, không biết em.....”

“Không có thời gian.” Không đợi Đông Phương Dật Văn nói xong, Mạnh Phi Vũ liền lạnh lùng cự tuyệt.

Bữa tối? Thức ăn bên ngoài làm sao sánh được với tay nghề của Tử Uyên, căn bản chính là rác mà thôi, nàng không cần phải làm tổn thương vị giác chính mình a, hơn nữa, nàng sợ dĩ vãng muốn Tử Uyên học lái xe như vậy, cũng là muốn cơm trưa về sau có thể cho hắn về nhà làm..... Đã nhiều ngày rồi nàng cũng không ăn cơm trưa a..... Bởi vì thật sự rất khó ăn.

“Vậy không biết em khi nào thì có thời gian? Em nhất định cho tôi một cơ hội được không? Tôi là thật sự thích em, tôi hy vọng em có thể cho chúng ta một cơ hội tìm hiểu lẫn nhau.” Lời nói của Đông Phương Dật Văn càng ngày càng trắng trợn, không còn cách nào nữa, đừng phải con người lạnh như băng như Mạnh Phi Vũ vậy, hắn nếu lại nói năng uyển chuyển, chắc chắn chưa kịp nói hết đã bị đông chết.

Ánh mắt Mạnh Phi Vũ quái dị nhìn Đông Phương Dật Văn.

Lấy thang điểm của Mạnh Phi Vũ mà tính, Đông Phương Dật Văn có thể đạt tới 90 điểm, mà tiêu chuẩn này của nàng tuyệt đối là rất cao a, nhưng là, hiện tại nàng không có tâm tình đi đóng đêm, vô luận là tâm lý hay là thân thể, sự tồn tại của Tử Uyên đều đã thỏa mãn nhu cầu của nàng.

Cho nên, chỉ có thể nói Đông Phương Dật Văn xuất hiện không đúng lúc, nếu là trước đây, Mạnh Phi Vũ có lẽ sẽ đáp ứng lời mời như vậy của hắn.....

Mang theo điểm tiếc hận, Mạnh Phi Vũ lắc lắc đầu, không có để ý biểu tình cứng ngắc của Đông Phương Dật Văn, lên thẳng xe, lạnh lùng đi thẳng.....

Không biết Tử Uyên sẽ làm món gì cho bữa tối đây?..... (S: =)) Ôi tội anh kia, đơ như con lươn rồi =))

Mà Đông Phương Dật Văn bị bỏ lại tại chỗ có chút giống như là một con gà trống thất bại, hắn thật là đã chịu đủ kích không nhỏ nha. Từ nhỏ đến lớn, đây lần đầu tiên hắn bị người ta không thèm để ý như vậy, vô luận như thế nào hắn đều là tiêu điểm, thật sự là chưa bao giờ thảm hại như vậy..... Hắn làm thế nào mới có thể theo đuổi được nữ nhân lạnh như băng này đây?

Đông Phương Dật Văn nhìn theo bóng chiếc xe bạc, tự nhủ.....

.....

Tử Uyên làm tốt bữa tối, ngồi an vị ở tại trên ghế nhìn bàn đầy đồ ăn mà ngẩn người.....

Hắn không có thèm ăn, một miếng cũng không muốn ăn, hơn nữa, nhìn về phía chỗ bát đĩa kia, nhưng chỗ ngồi lại trống, vẻ mặt Tử Uyên liền tràn ngập vẻ cô đơn.....

Thời gian trôi qua từng giây từng giây..... Tuy rằng cũng chưa lâu, nhưng là Tử Uyên lại cảm giác như là một thế kỷ vậy..... Hắn không phải đang đợi nàng, chỉ là nghĩ tới khi nào là có thể đem bàn đồ ăn này quăng đi.....

Bên cạnh nàng, chỉ cần nàng vui vẻ, chỉ cần nàng không vứt bỏ hắn..... Như vậy, vô luận nàng làm cái gì, hắn đều là nguyện ý nhận.

.....

Lại qua 10 phút, Mạnh Phi Vũ nói mình đợi nàng 3 phút, 3 phút qua đi, mình đã có thể thu thập cái bàn..... Hắn thật sự là đang chờ thời gian, không phải người.....

Mà ngay tại phía sau, thanh âm mở cửa vang lên.....

Tử Uyên đứng dậy, đi qua, trong mắt hiện lên kinh hãi, hắn giúp Mạnh Phi Vũ chuẩn bị cởi giày, thuận tay cầm lấy áo da của nàng.....

“Trên đường về gặp người, nên trễ.” Một câu vô cùng đơn giản, đối với Mạnh Phi Vũ mà nói đã là không dễ, mà đối với Tử Uyên, lại làm cho hắn có chút cảm động.

34. Chương 34: Lạnh Như Băng Và Lãnh Khốc Gặp Nhau

Nàng không cần làm như vậy, nàng làm cái gì cần bản là không cần nói với hắn, hắn chỉ cần nàng còn có thể trở về là tốt rồi

“Nàng đợi chút, ta tưởng rằng nàng không trở lại, cho nên đồ ăn có chút lạnh, ta đi hâm nóng liền.”

“Vì sao nghĩ rằng ta không trở lại ?” Mạnh Phi Vũ cầm tay Tử Uyên, không để cho Tử Uyên rời đi.

“Vị Đông Phương tiên sinh kia là khách của giáo sư, ta hôm nay đến trường có gặp hắn, hắn hỏi ta chuyện của nàng, hắn thực thích nàng đó.” Không có giấu diếm, Tử Uyên chi tiết đáp.

“Rồi sau đó?” Nhường mi, Mạnh Phi Vũ hỏi tiếp câu nữa.

“Ta chỉ nói với hắn..... Ta thực thích nàng, cũng không có nói cái khác, chẳng qua..... Chẳng qua ta nói nàng tối nay sẽ đi đón ta..... Mà khi ta đi cũng có nhìn thấy nàng cùng hắn đang nói chuyện.”

“Anh nói cho hắn, ta sẽ đi?”

“Ta..... Thực xin lỗi.....” Tử Uyên cúi đầu, cảm giác chính mình giống như có chút sai lầm rồi.....

“Anh hy vọng ta cùng hắn ở cùng một chỗ như vậy?” Độ ẩm rồi đột nhiên tăng lên! Ngực lạnh như băng của Mạnh Phi Vũ bỗng nhiên trầm thấp xuống..... Khàn khàn mang theo gợi cảm.....

Tử Uyên không hiểu, tại vì sao, Mạnh Phi Vũ lại làm như có cảm giác gợi cảm như vậy..... Bọn họ không phải đang nói chuyện sao? Chính mình làm sao có thể..... Cảm giác như đang bị dụ hoặc.....

“Về sau, không cho phép anh làm như vậy.” Phi Vũ tiến lên từng bước, kéo đầu Tử Uyên xuống, nhìn vào mắt Tử Uyên, thành thật nói.....

Sau đó, tương thiếp hai người chậm rãi tới gần nhau, chậm rãi hôn lên môi lẫn nhau, tận tình cảm thụ độ ẩm thuộc về lẫn nhau.....

.....

.....

Công việc của Mạnh Phi Vũ dựa theo bình thường mà nói thì không có gì tính là nguy hiểm, nhưng là nơi Mạnh Phi Vũ công tác vẫn là sẽ đụng tới rất nhiều con người “Không giống người thường” Giống như là hiện tại.

Mạnh Phi Vũ theo hành lang đi qua, trước mặt liền đụng phải người của một bang phái, toàn bộ là một thân hắc y, vừa thấy liền biết là xã hội đen!

Đối với Mạnh Phi Vũ mà nói, ở pháp viện nhìn đến người như vậy cũng không ngạc nhiên, dù sao cảnh sát vẫn là có độ mạnh yếu nhất định, ngẫu nhiên mời vài người xã hội đen đến nơi này làm khách là thực bình thường, cho nên, Mạnh Phi Vũ ngay cả nhìn cũng đều không có nhìn những người đó hay liếc mắt một cái, cũng không có biểu tình gì khác, càng không có thay đổi lộ tuyến, lùi nhường cái gì, liền trực tiếp cùng những người đó đối mặt rồi đi qua.

.....

Thích Hương Thiên hí hóp mắt nhìn nữ nhân nghênh diện đi tới này..... Lãnh, là cảm giác đầu tiên nàng cho hắn!

Nhưng là khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ kia lại làm cho người ta có xúc động muốn tiền gần nàng, chín mươi chín điểm! Thích Hưởng Thiên ở trong lòng cho rằng Mạnh Phi Vũ cho tới nay là người đạt được mức điểm cao nhất, mà một phần không hoàn mỹ kia chính là vì nữ nhân này rất lạnh.

Hai người gặp mặt Mạnh Phi Vũ không có động tác gì, nhưng là Thích Hưởng Thiên lại ra tay, hắn muốn kéo Mạnh Phi Vũ lại.....

Mà Mạnh Phi Vũ ở lúc động tác tay của Thích Hưởng Thiên xuất hiện đã nhận ra, sau đó nhẹ nhàng một cái lắc mình liền thoát ra. Lạnh lùng nhìn thoáng qua Thích Hưởng Thiên, Mạnh Phi Vũ tiếp tục về phía trước đi tới.....

Mà Thích Hưởng Thiên còn lại là vẻ mặt bất khả tư nghị*!

Bất khả tư nghị nghĩa là “không thể nào suy nghĩ bàn luận ra được”,

Nữ nhân này thế nhưng có thân thủ tốt như vậy! Nàng rốt cuộc là loại người nào?

“Tra một chút nàng là loại người nào.” Thích Hưởng Thiên phân phó tiểu đệ bên người.

“Dạ!”

.....

Thích Hưởng Thiên làm việc luôn luôn tâm ngoan thủ lạt, không lưu tình chút nào, nhưng là không nghĩ tới lần này vì một tiểu đệ mà xảy ra chuyện bại lộ lớn như vậy, vốn người hắn định giết để diệt khẩu đã được cấp cứu..... Cho nên, hắn đã bị “Mời” đến nơi này.....

Nhưng là, hắn muốn giết người thì người đó không còn đường sống, cho nên, thứ vốn nên là người chết cuối cùng cũng đã chết..... Mà hắn cũng vô tội được phóng thích!

Dù sao hắn cũng là một trong hai lão đại của xã hội đen, nếu không có Hỏa ngăn cản, hắn nhất định có thể nắm trong tay toàn bộ hắc đạo, bất quá, thể lực của Hỏa thật sự là quá cường đại, nhưng lại cùng chính giới có liên hệ chặt chẽ, hắn dùng thời gian 10 năm đi tra cũng đều không có làm ra chuyện gì có thể uy hiếp Hỏa được.....

Hắn cho tới bây giờ cũng không chịu thua, nhưng là lại dùng phần lớn thời gian như vậy mà vẫn không làm gì được Hỏa, hắn thật là rất phẫn nộ!

Thế nhưng, hắn sẽ không buông tay, hắn muốn cái gì đó, vô luận thế nào đều phải có được, nếu không chiếm được, như vậy hắn sẽ hủy cái đó, bao gồm nữ nhân vừa mới gặp kia, hắn nhất định phải có được, không ai có thể nhìn hắn như vậy! Không ai có thể!

.....

Mà ngay tại khi Thích Hưởng Thiên một lòng phẫn nộ thề, Mạnh Phi Vũ đã ngồi ở trong văn phòng của mình đọc văn kiện về hắn.

Thích Hưởng Thiên, nam, 31 tuổi, lão đại Thiên Bang, là người âm hiểm ngoan độc, lãnh khốc vô tình, tâm ngoan thủ lạt, quả thực chính là một người không có nhân tính!

Thiên Bang vốn là một tiểu bang phái, nhưng là dưới sự dẫn dắt của hắn dần dần trở thành đại bang đứng thứ hai về hỏa, súng ống, thuốc phiện, kinh doanh, chỉ cần là có thể kiếm tiền việc gì hắn cũng đều làm, nhưng là hắn là người rất cẩn thận, làm việc cho tới bây giờ đều là trăm thảo trừ căn* (PP: cô Sún giải thích hộ nào =)) (S: diệt cỏ diệt tận gốc) , không để lại chứng cứ, cho nên, cảnh sát vẫn không thể tìm được căn cứ chính xác phạm tội của hắn, hơn nữa, hắn cũng nắm giữ rất nhiều bí mật của người trong giới chính trị, hoặc là nhận hối lộ, hoặc là cưỡng bức, tóm lại, trong 10 năm, hắn đã tạo nên một tiểu vương quốc của riêng hắn, muốn diệt trừ hắn là một chuyện có vẻ rất khó khăn.

Mạnh Phi Vũ chính là đang xem tư liệu cá nhân của hắn, mặc dù có kể lại chi tiết, nhưng là Mạnh Phi Vũ cũng lười xem, chỉ cần nàng muốn, liền ngay cả chuyện tích từ nhỏ đến lớn của hắn nàng đều sẽ biết, ai bảo bạn thân của nàng là ông vua tình báo làm gì a.

Xem xong, buông tư liệu, Mạnh Phi Vũ tiếp tục công tác, chòm sao bò cạp rất nguy hiểm, trời sinh có trục giác sâu sắc, người kia, đối với nàng, không có cảm tình đồng dạng như vậy, nhưng là, tốt nhất không cần chọc tới nàng, bằng không, nàng là sẽ không khách khí !

35. Chương 35: Yên Hội Diên Cuồng

Tan sở , Mạnh Phi Vũ hướng bãi đỗ xe đi đến, chung quanh cũng có rất nhiều người tan sở như nàng, nhưng là đều cùng Mạnh Phi Vũ bảo trì khoảng cách nhất định.

Mạnh Phi Vũ lên xe, rời đi pháp viện..... Sau đó không lâu, liền phát hiện có một chiếc xe màu đen theo đuôi xe nàng.

Nhấn chân ga, tăng tốc, xe của Mạnh Phi Vũ giống như một đạo ngân quang mà xông ra ngoài..... Xe phía sau tuy chạy chậm hơn nàng một chút, nhưng là cũng sống chết chạy theo.

Hai chiếc xe ở trên đường liều mạng chạy, nhưng là người khác cũng không khả năng diên cùng bọn cho nên, tất cả đều nhường đường, tạo thành cảnh hai chiếc siêu xe chạy như bay trên đường.

Mà Mạnh Phi Vũ nhìn đoạn đường trống phía sau, một nụ cười lạnh như băng hiện lên mặt của nàng, nàng đột nhiên đổi hướng, thanh âm phanh lại vang lên chói tai, sau đó quay lại đường cũ, rất nhanh liền nhấn chân ga vọt qua.....

Thích Hường Thiên ngồi ở trong xe cả kinh, sau đó mạnh chuyển tay lái, quay đầu xe, dường như muốn bằng mọi giá phải bắt được nữ nhân kia!

“Nữ nhân này chán sống rồi!” Thích Hường Thiên xoay tay lái, ảo não tuyệt vọng nhìn trần xe, thật sự không nghĩ tới nữ nhân nhìn lạnh như băng kia thế nhưng lại diên cuồng như vậy, mà càng thêm đáng giận là thế nhưng mình lại thua cô ta! Từ khi ở hắc đạo lẫn lộn tới nay, hắn chưa bao giờ sợ chết, mỗi lần sống mái với nhau , bắn nhau không phải đều là không muốn sống nữa hay sao, không nghĩ tới lần này thế nhưng thất bại dưới một nữ nhân nho nhỏ.....

Thích Hường Thiên ở trong xe nghĩ, càng nghĩ ánh mắt càng sâu trầm..... Thẳng đến cuối cùng sâu không thấy đáy..... Không biết suy nghĩ cái gì.....

.....

Mà Mạnh Phi Vũ còn đang cười lạnh hướng trong nhà đi vào.

Nàng không phải không muốn sống, cũng không phải diên rồi, mà là thực hiểu được người kia sẽ không bắt được nàng, nàng từ lúc bắt đầu đến cuối cùng quay đầu đều là rất bình tĩnh..... Nàng tuy diên cuồng nhưng cũng là sẽ không mất đi lý trí !

.....

“Phi Vũ, nàng đã trở lại, ta đã làm cơm, nàng nghỉ ngơi một chút là có thể ăn.” Nhìn thấy Mạnh Phi Vũ trở về, Tử Uyên vui vẻ nói.

“Ăn.” Phi Vũ lên tiếng, sau đó đi thay đổi quần áo, tắm rửa xong liền trở lại mà bắt đầu ăn cơm.

Sau khi ăn xong, Tử Uyên nhìn muốn nói lại thôi Mạnh Phi Vũ.....

“Chuyện gì?” Mạnh Phi Vũ nhìn bộ dáng Tử Uyên ,chỉ biết hắn nhất định là muốn nói ra suy nghĩ của mình, cho nên trước tiên mở miệng.

“Phi Vũ, nàng tháng này ngày 31 có thời gian rảnh không?” Tử Uyên có chút do dự nói ra miệng, hắn cũng không muốn làm phiền Phi Vũ, nhưng đây là truyền thống của học viện hoàng gia.

Hắn cũng không biết vì sao, học viện hoàng gia thế nhưng vẫn sẽ có ngày chúc mừng quốc tế thiếu nhi truyền thống, hơn nữa là lễ chúc mừng rất long trọng, mỗi một đệ tử đều phải tham gia, hơn nữa là phải cùng bạn tham gia.....

Hắn vốn là tính đi một mình, nhưng là lúc nghe Chương Nhạc nói, nếu mà đi tham gia một mình sẽ không có thể cự tuyệt bất luận kẻ nào mời mình nhảy..... Mà chỉ cần hắn vừa nghĩ đến cùng với nữ nhân khác cùng nhau ôm ấp nhảy nhót, hắn liền toàn thân khó chịu, cho nên, đành phải thử xem có thể hay không làm cho Mạnh Phi Vũ cũng đi, hoặc là, hắn rõ ràng sẽ không đi, nhưng là, ở trong lòng hắn, hắn rất muốn có thể cùng Mạnh Phi Vũ đứng chung một chỗ.

“Ngày 31? Trường học yến hội?” Mạnh Phi Vũ cũng tốt nghiệp hoàng gia học viện, đối với quy củ của hoàng gia học viện đều là rất rõ ràng, mà ngày hội này đương nhiên nàng cũng biết.

“Đúng, bất quá, kỳ thật nàng nếu không có thời gian, không đi cũng không sao, ta nghĩ cũng không có quan trọng lắm.” Tử Uyên bổ sung nói.

“..... Ta sẽ đi.” Yến hội tuy rằng yêu cầu mỗi người đều phải đi, nhưng là vẫn có đặc thù trường hợp tồn tại, giống như là các nàng, mười hai người lúc còn đi học, cơ hồ không có nội quy trường học nào là có thể làm khó các nàng.

Nhưng là, Mạnh Phi Vũ nhìn thấy có chút chờ mong chờ trong mắt Tử Uyên, nàng nghĩ nàng vẫn là đi thì tốt hơn, hơn nữa, cũng có thể lợi dụng cơ hội này, nói cho những người mơ ước Tử Uyên biết, Tử Uyên là của Mạnh Phi Vũ nàng, người khác sẽ không tốt nhất không nên vọng tưởng!

.....

Tử Uyên đi vào thế giới này, trừ bỏ một thân một mình, thì chỉ có hai bàn tay trắng, cho nên, học phí Tử Uyên, phí Tử Uyên, đều là của Mạnh Phi Vũ, mà Mạnh Phi Vũ đều cho Tử Uyên thứ tốt nhất, nhưng là này đối Mạnh Phi Vũ mà nói cũng không có gì, nàng căn bản là không cần, đối nàng mà nói Tử Uyên là của nàng, như vậy vì Tử Uyên làm vài chuyện cũng là điều tất nhiên, mà hết thảy những thứ này đối Tử Uyên mà nói, kỳ thật cũng là không có gì !

Tử Uyên cũng không phải người hiện đại, cũng không phải nam nhân thời đại này, đối với việc mình bị Mạnh Phi Vũ nuôi dưỡng, hắn cũng không có cảm thấy cái gì không đúng, hắn đương nhiên liền cho rằng việc nhà hắn là hắn phải làm, hắn là phải nghe lời Mạnh Phi Vũ, mà Mạnh Phi Vũ cho hắn tiền cũng không có cái gì không đúng a.

Mà Mạnh Phi Vũ cũng đem thẻ phụ của thẻ tín dụng giao cho Tử Uyên, đối với chi phí Tử Uyên xài cũng không có hỏi đến.

Cho nên, ở hai người thập phần ăn ý tình huống hạ, hai người cuộc sống từ trước đến nay hài hòa làm cho người ta hâm mộ.

.....

Không để ý, nhưng trong đó vẫn là có một chút vấn đề nho nhỏ, là vì Tử Uyên rất ít khi mua cho bản thân mình cái gì, trừ khi là dùng vào việc tất nhiên, hắn cơ hồ sẽ không tiêu tiền, hơn nữa mấy cái giống như điện thoại, hắn cũng không có nghĩ tới muốn mua.

Cho nên, tốt nhất, mấy cái này vẫn là từ Mạnh Phi Vũ mua đến đưa cho hắn.

Tử Uyên ở trong trường học, cơ hồ đều được mọi người cho rằng hắn là công tử con nhà giàu thần bí nào đó, bởi vì bề ngoài, khí chất, cách ăn mặc của hắn đều là thuộc vào hàng sang trọng nhất..... Mà những thứ này cũng liền khiến cho rất nhiều người theo đuổi hắn.

Nơi này tuy rằng là học viện hoàng gia, có rất nhiều người có được bối cảnh và gia thế quyền quý, nhưng là so sánh với những người khác cũng chỉ là người dân bình thường, giống như là một phú ông, hoặc là con nhà quan chức, mặc dù ở trong mắt người khác bọn họ cũng đều là thiên chi kiêu tử, nhưng là ở trong này bọn họ chỉ là bình dân, cho nên, nơi này cũng có rất nhiều người mong muốn được làm phượng hoàng.

Mà yến hội của học viện hoàng gia là một cơ hội rất tốt.

.....

Ngày 31 tháng 5

Lễ đường học viện hoàng gia

Những người tới nơi này cơ hồ đều là mặc vào bộ quần áo đẹp nhất của mình, đội vật phẩm trang sức đẹp nhất, tuy rằng là học sinh, nhưng là bọn họ đồng dạng đều là những người có địa vị trong xã hội, bọn họ mỗi người đều đại biểu ột cái gia tộc, mỗi một lần cùng người khác kết giao đều có khả năng vì gia tộc của mình mang đến lợi ích, nơi này chính là một thế giới như trong phim a.

“Oa, nhìn kia, kia là.....”

.....

36. Chương 36: Lãnh Khốc Vương Tử Gặp Nhau Tại Yên Hội

“Oa, mau nhìn, là Anja Kỳ hệ văn học Trung Quốc, nàng thật sự thật khá a..... A, bạn mau nhìn mau nhìn, bên người nàng cư nhiên là trưởng phòng thể dục bộ môn gra-phit, bọn họ thể nhưng cùng một chỗ.....” Một người nữ sinh chỉ vào một đôi giữa cửa kính ngạc nói.

.....

“Xem, nơi đó, là Đặng Vũ hệ kinh tế, cô gái bên người hẳn thực đáng yêu a, bắt quá, thực lạ mắt, hình như chưa từng gặp qua.....” Một nam sinh nói với bằng hữu bên cạnh.

.....

“Trời ạ, là hoa hậu giảng đường, Ái Á Tư Kỳ • Romon công chúa, nàng cư nhiên tới một mình a, không không không, phía sau nàng có hai người, di, bộ trưởng phòng văn nghệ Vũ Văn Lan Khanh trong truyền thuyết theo đuổi hoa hậu giảng đường hóa ra là thật sự a, kia người còn lại là ai a, ta như thế nào không biết, Tiểu Tam, bạn có biết không?” Một cái cô gái kinh ngạc nhìn cửa, sau đó lại hỏi bằng hữu bên cạnh.

“Ta cũng chưa thấy qua, nhưng mà, không phải nghe nói có một người học triết học hệ theo đuổi nàng sao, hẳn chính là người kia đi, hình như tên là Lã Lương Vi.” Một nữ nhân bên cạnh đoán nói.

.....

“A, hai người mau đến đây, một người a, hẳn thật sự là người a, Tiểu Hoa, bạn xem xem, hẳn thật sự rất đẹp trai nga, lại nằm trong hội đồng học sinh của trường, quả thực chính là bạch mã vương tử điển hình, mau mau, đem máy chụp ảnh cho ta, ta nhất định phải chiếu xuống dưới.....” Một cô gái thoạt nhìn có vẻ là cô gái háo sắc đối với một đám người chung quanh nói.....

Cửa lễ đường thỉnh thoảng tiêu sái tiến vào một ít người, sau đó không khí trong lễ đường sẽ truyền ra tiếng kính hô, tuy rằng, đều là người xã hội thượng lưu, nhưng là dù sao tuổi nhỏ, mà nơi này đa số là những người thích tám chuyện, cho nên, hội trường cũng có vẻ thực sinh động.

.....

Đứng ở cửa lễ đường, Mạnh Phi Vũ mặc một bộ đầm dạ hội màu đen tím huyền bí, nổi bật lên những đường cong gợi cảm của cơ thể, nhất là khí chất thành thực của nữ nhân phát ra từ nàng khiến cho những học sinh trong trường học có vẻ non nớt hơn rất nhiều.....

Mà Tử Uyên bị nàng kéo cánh tay thì mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen, làm cho hắn thoạt nhìn như là một vương tử cao quý.

Hai người đứng chung một chỗ, Mạnh Phi Vũ lạnh như băng thần bí cùng Tử Uyên lãnh khốc tuấn mỹ, cơ hồ hấp dẫn ánh mắt mọi người.....

Hai người theo cửa lớn lễ đường đi vào, lễ đường vốn có chút thanh âm huyền ảo chậm rãi im lặng xuống dưới, cơ hồ là hai người đi qua nơi nào là nơi đó sẽ tránh ra một khoảng lớn, mà người bị đi ngang qua cũng đều vẫn kinh ngạc nhìn Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên.....

Lặng im qua đi, là toàn trường ồn ào.....

“Hai người kia là ai? Ta như thế nào cho tới bây giờ đều không có gặp qua?” Một cái cô gái ngơ ngác nhìn Tử Uyên hỏi.

“Đây không giống như là người trong trường học chúng ta.....” Bằng hữu của nàng cũng lắc lắc đầu, tỏ vẻ không biết, nhưng đã bị một nữ sinh từ này giờ chưa nói gì cắt ngang.

“Không, nam sinh kia là người trong trường học chúng ta, hẳn là sinh viên mới tới tháng trước, âm nhạc hệ – chuyên đàn cổ.....” Một nữ sinh thoát nhìn thực tình thông tin tức nói, nhưng mà lời của nàng còn không có nói xong, hai nữ sinh vừa mới nói kia liền kinh hô la lớn.....

“Là lãnh khốc vương tử!”

“Lãnh khốc vương tử!”

Mà người bên cạnh nghe được hai nữ sinh kinh hô, cũng đều đã biết nam nhân kia chính là người nổi tiếng gần đây nhất trong trường học “Lãnh khốc vương tử”, nhưng là, nữ nhân kia là ai ?

“ Nữ nhân kia trông thật khá a, bạn xem, hoa hậu giảng đường so ra còn không bằng”

“Đúng vậy, nhưng là, nàng hẳn là không phải người trong trường học chúng ta, bằng không, không có khả năng không ai biết đến.”

“.....”

“.....”

.....

Đại sảnh lại khôi phục thanh âm huyền ảo, Tử Uyên cùng Mạnh Phi Vũ cũng tùy ý tìm một chỗ ngồi xuống.

“Lãnh khốc vương tử.....” Mạnh Phi Vũ cầm lấy một chén rượu nhìn Tử Uyên lặp lại cái xưng hô nàng vừa nghe được này.....

Lãnh khốc? Nàng thật sự không thể đem Tử Uyên cùng hai chữ này liên hệ cùng một chỗ..... Tử Uyên trước mặt nàng đáng yêu như là một nam hài ôn nhu vậy..... Lãnh khốc?..... Ha ha!

“Phi Vũ.” Tử Uyên cầm lấy một ly nước trái cây nhỏ giọng kêu một tiếng, xưng hô như vậy hẳn cũng thật không ngờ tới, kỳ thật, hẳn cũng không có cảm giác chính mình làm sao có điểm lãnh khốc, hẳn cũng chính là không thích người khác tiếp cận hẳn, cho nên, mặt lúc nào cũng lạnh băng, hơn nữa, khi không có việc gì thì chưa bao giờ cùng người ta nói chuyện, mà người ta cùng hẳn nói chuyện, hẳn có đôi khi không biết nói cái gì cho phải, nên cũng không để ý người ta nói nữa.....

“Người không uống rượu sao?” Nhìn về phía nước trái cây trong tay Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ có chút tò mò hỏi.

Tuy rằng là sinh viên, nhưng là nam nhân uống nước trái cây vẫn là rất ít đi.

“Chúng ta nơi đó, trừ bỏ dịp lễ gia đình có thể uống chén rượu giao bôi, bằng không nam nhân là không thể uống rượu.” Tử Uyên có chút rầu rĩ giải thích, dịp gia đình..... Hẳn còn có khả năng sao?

Hắn nhìn về phía Mạnh Phi Vũ.....

Mà nhìn đến trong mắt Tử Uyên có một chút mất mát, Mạnh Phi Vũ cũng nhẹ nhàng nhú mi, nàng tựa hồ hẳn là đang lo lắng một việc.....

“Phi Vũ, không nghĩ tới ở chỗ này lại có thể thấy bạn, mau đến đây, vì phát hiện kinh người này của ta, chúng ta nhất định phải làm một ly!” Một giọng nói mềm mại vang lên bên tai, không khó nghe ra bên trong là trần đầu trên chóc.

Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên quay sang xem

“Nhược Lâm.” Mạnh Phi Vũ kêu tên bạn tốt, giơ chén rượu trong tay, tao nhã uống một ngụm rượu trong chén, mà chung quanh lại xuất hiện thanh âm kinh hô, tựa hồ là vì động tác của Mạnh Phi Vũ mà cảm động sợ hãi than.

Lam Nhược Lâm cười cười cũng uống một ngụm chén trung rượu.

“Giới thiệu với bạn một chút, đây là sinh viên của ta – Cổ Hạo, năm thứ 3 hệ kiến trúc.”

“Xin chào, ta là Mạnh Phi Vũ.” Mạnh Phi Vũ quái dị nhìn thoáng qua Lam Nhược Lâm, sau đó chuyển hướng sang nhìn Cổ Hạo với vẻ mặt và biểu tình cũ.

“Xin chào, ta là Cổ Hạo.” Thanh âm Cổ Hạo liền như người của hân vậy, làm cho người ta có cảm giác thành thực ổn trọng.

“Vị này là Tử Uyên, sinh viên năm nhất đàn cổ chuyên nghiệp” Tiếp theo Lam Nhược Lâm lại giới thiệu Tử Uyên.

“Xin chào, cửu ngưỡng đại danh* (= ngưỡng mộ đại danh đã lâu).” Hiếm khi, Tử Uyên nói ra được như vậy.

“Xin chào, ta cũng vậy, thế nhưng lời đồn đại cùng thật sự tựa hồ có rất nhiều bất đồng.”

Hai nam nhân tựa hồ đã sớm là nghe qua danh đối phương, bất quá, này cũng là thực bình thường, danh hiệu lãnh khốc vương tử của Tử Uyên cơ hồ là không người không biết, mà Cổ Hạo làm tài tử kiến trúc hệ thứ nhất cũng có một cái danh hiệu thập phần thú vị, là “Cổ hủ tiên sinh”.

“Yến hội cũng đã bắt đầu, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống đi.” Lam Nhược Lâm đưa ra đề nghị.

Mọi người liền tùy ý tìm một góc ngồi xuống, chờ đợi yến hội bắt đầu, thế nhưng, ngoài cửa lại đi vào một cặp đôi hấp dẫn ánh mắt của bọn họ

37. Chương 37: Yến Hội – Ba Nữ Nhân Ăn Ý

“Trời ạ, là bạn ấy, không nghĩ tới lại khéo như vậy a, trước kia chưa bao giờ tham gia loại tụ hội này, thế nhưng chúng ta lại ở chỗ này gặp nhau, bạn xem, bạn ấy với bạn thật giống nhau nga, bên người bạn ấy cùng với tiểu nam nhân vẻ mặt như ánh mặt trời kia hẳn là sinh viên ở đây đi, thật sự là không nghĩ tới chúng ta ba người thế nhưng còn có thể có sở thích như vậy nha, hắc hắc, ta nhất định phải đi đón tiếp một chút.....” Lam Nhược Lâm một bên cười gian một bên đứng lên hướng cửa đi đến, Cổ Hạo bắt đầu đi lắc lắc đầu, theo nàng rời đi.

Mạnh Phi Vũ nhìn về phía Cổ Hạo, nàng đối với Cổ Hạo cũng là có chút hứng thú nhất định.

Lam Nhược Lâm vẫn luôn muốn có người bên cạnh, có thể đem Cổ Hạo giới thiệu cho nàng, liền chứng minh nam nhân này tại trong lòng của nàng có địa vị không nhỏ, hơn nữa, rất có khả năng người này chính là người mà nàng ta lựa chọn.

Tạm dừng một chút, Mạnh Phi Vũ thu hồi tầm mắt lạnh như băng, nàng trên cơ bản có thể nhận định Cổ Hạo là một người trầm ổn Cổ hủ, nhìn cũng không có gì mê hoặc, hơn nữa thập phần trái ngược với Lam Nhược Lâm, không hiểu vì sao Lam Nhược Lâm lại thích người như vậy?

Thế nhưng, Mạnh Phi Vũ lại nhìn về phía Tử Uyên..... Trước khi nàng gặp Tử Uyên, nàng cũng là chưa từng có nghĩ đến mình sẽ thích nam nhân như Tử Uyên.....

.....

“Không nghĩ tới, thật sự không nghĩ tới a, một yến hội nho nhỏ thế nhưng lại mời được Bắc Đường tổng tài đại giá a.” Lam Nhược Lâm ngữ điệu như trước là rất dịu dàng.....

Bắc Đường Yên có chút nhú mày nhìn về phía bạn tốt của mình..... Khi nàng quyết định tới nơi này đã nghĩ đến có lẽ sẽ gặp phải nàng.

“Lam giáo sư, khỏe chứ.” Bắc Đường Yên không nói gì, nhưng là đại nam hài bên người Bắc Đường Yên liền mở miệng nói chuyện, hẳn chính là người mà Mạnh Phi Vũ ở thương trường hôm đó đụng tới – Viêm Liệt, hẳn cũng là sinh viên nơi này.

“Xin chào a, trò cũng là sinh viên nơi này phải không, ta nhìn cũng có chút quen mắt, trò làm cho ta nghĩ tới.....” Lam Nhược Lâm nói xong liền bắt đầu suy nghĩ, nàng là thật cảm giác được đại nam hài này nhìn rất quen mắt a.....

“Ta là Viêm Liệt, là đội trưởng đội bóng rổ của trường, nhưng cũng sắp tốt nghiệp, ta học chuyên ngành quản trị kinh doanh.” Viêm Liệt cười cười, tự mình nói ra thân phận, khí chất tựa như ánh mặt trời, nhìn một cái không sót gì.

“À! Đội bóng rổ, ta đã nhìn thấy trò đánh bóng rổ a, nói như vậy, lần trước ở trong trường học gặp được Yên cũng là bởi vì trò, ha ha, xem ra, sinh viên trường học chúng ta thật là rất mị lực a.”

“Lâm, nói đủ rồi đó, bạn là giáo sư nơi này, chú ý giữ hình tượng chút, không cần trêu chọc ta như vậy đi.” Bắc Đường Yên có chút bất đắc dĩ, cũng chỉ có bằng hữu của nàng mới dám nói nàng như vậy, nếu là người khác đã sớm bị nàng xử lý.

“Ha ha, Yên a, ta này không phải là chỉ muốn bạn vui vẻ sao, đi, sang bên kia ngồi, ta sẽ cho bạn gặp một người bạn không thể tưởng tượng được, đến lúc đó bạn cũng đừng kinh ngạc a.” Lam Nhược Lâm vẽ mặt thần bí cười, mang theo Bắc Đường Yên cùng Viêm Liệt hướng chỗ Mạnh Phi Vũ đi đến.

.....

“Phi Vũ!” Bắc Đường Yên nhìn đến Mạnh Phi Vũ ngồi chỗ kia kinh ngạc kêu một tiếng, vừa rồi khi Lam Nhược Lâm nói sẽ gặp một người tuyệt đối không thể tưởng tượng được, nàng cứ tưởng là ai chứ, nhưng vẫn là thật sự thật không ngờ bằng sơn nữ nhân này lại ở chỗ này.

Mạnh Phi Vũ gơ lên ly trong tay làm một tư thế kính rượu, sau đó uống một hơi cạn sạch.

“Trước kia, chúng ta chưa từng có tham gia yến hội như vậy, chỉ có một lần duy nhất đến đây, vẫn là đến quẩy rồi, không nghĩ tới, qua vài năm sau, chúng ta ba người thể nhưng lại gặp nhau ở chỗ này.” Bắc Đường Yên cũng tùy ý cầm lấy một chén rượu, lôi kéo Viêm Liệt ngồi xuống.

“Đúng vậy, khi ta nhìn thấy Phi Vũ cũng rất kinh ngạc, mà nhìn đến bạn liền cảm giác được thật buồn cười, ha ha, gặp nhau ở đây thật đúng là rất đặc biệt a, bằng không, chúng ta ngày mai tụ tập lại sửa lại chỗ này cũng tốt lắm.”

“Vẫn là không cần, bằng không Hỏa Viêm nữ nhân kia nhất định sẽ đem nơi này hủy đi, nàng ghét nhất là đến trường học.” Lam Nhược Lâm phe phẩy cái đầu.....

“Vị này là?” Bắc Đường Yên thấy Cổ Hạo một mực yên lặng không ra tiếng, nhìn Lam Nhược Lâm hỏi.

“Cổ Hạo, bạn trai ta.” Lam Nhược Lâm lần này thực là trực tiếp giới thiệu, dù sao chuyện của nàng chính là không nói, mọi người cũng là đoán được.

“Cổ Hạo? Bạn là sinh viên năm thứ ba hệ kiến trúc Cổ Hạo?” Viêm Liệt thanh âm có chút hơi kinh ngạc.

“Viêm Liệt, vương tử ánh mặt trời, đội trưởng đội bóng rổ, ta là Cổ Hạo, thật cao hứng quen biết bạn.” Cổ Hạo đầu tiên là nói một đoạn giới thiệu về Viêm Liệt, sau đó khách khí cùng Viêm Liệt bắt tay.

“Ha ha, xin chào, không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp bạn, ta cũng thật cao hứng.....”

Sau một phen khách sáo, mọi người coi như là quen biết, sau đó bọn họ lại đột nhiên phát hiện một việc rất buồn cười.....

Trong hội trường cơ hồ một nửa ánh mắt đều tập trung ở tại chỗ bọn họ.....

Mạnh Phi Vũ, Lam Nhược Lâm cùng Bắc Đường Yên nhìn nhau cười, cảnh tượng như vậy các nàng đã sớm quen thuộc, khi các nàng vô luận là một người hay là ở cùng nhau, đều là thực tự nhiên trở thành bị mục

tiêu chú ý của mọi người..... Mà ở trong này, các nàng tựa hồ lại nhớ tới tình cảnh khi các nàng đến trường khi trước.....

Bất quá, các nàng cũng biết, những người này nhìn không chỉ là các nàng, mà còn cả nam nhân bên người các nàng, cho nên..... Các nàng rất ăn ý khoác cánh tay nam nhân bên người, hướng mọi người ở đây tuyên bố quyền sở hữu.....

Mà ba nam nhân còn lại là biểu tình khác nhau.....

Tử Uyên là thực tự nhiên, chỉ cần việc Mạnh Phi Vũ làm hắn đều là vô điều kiện nhận!

Cổ Hạo còn lại là vẻ mặt cứng ngắc bị Lam Nhược Lâm ôm, hắn vẫn là một người cổ hủ, mà ở trước mặt mọi người cùng giáo sư thân mật như vậy, với hắn mà nói tuyệt đối là một loại khiêu chiến.

Về phần Viêm Liệt còn lại là xấu hổ gãi gãi đầu, tuy rằng hắn đã muốn là một nam nhân 24 tuổi nhưng là hắn nhìn qua vẫn là giống như một tên nhóc lớn xác, cho nên, thân mật như vậy với hắn mà nói vẫn là có chút mất tự nhiên.....

Nhưng là, vô luận là ai, trong mắt bọn họ đều là đối với nữ nhân bên cạnh nồng đậm yêu say đắm....

.....

“Các vị lão sư, các vị đồng học.....”

38. Chương 38: Bất Đồng Nhân Bất Đồng Tình Yêu

“Các vị lão sư, các vị đồng học, còn có các bằng hữu đến từ bên ngoài, thật cao hứng các ngươi có thể tới học viện hoàng gia tham gia yến hội thường niên chúc mừng ngày quốc tế thiếu nhi, hiện tại ta tuyên bố yến hội chính thức bắt đầu, mọi người có thể tận tình thưởng thức các tiết mục chúng ta đã chuẩn bị, ta cũng hy vọng mọi người có thể có một buổi tối thật vui vẻ.” Không có vô nghĩa, chủ trì yến hội lên tiếng tuyên bố ngắn gọn yến hội bắt đầu.

Vũ khúc vang lên, yến hội chính thức bắt đầu, điệu nhảy thứ nhất là điệu vũ tình nhân.....

Tam nam tam nữ trao nhau ánh mắt, ánh mắt mỗi người khác nhau.....

.....

Lam Nhược Lâm nhìn Cổ Hạo, trong mắt có thần nhiên uy hiếp..... Cổ Hạo bất đắc dĩ lắc lắc đầu..... Đứng lên.

“Vị tiểu thư này, ta có thể mời nàng khiêu vũ một điệu không?” Cổ Hạo xoay người cúi đầu mời nàng, Lam Nhược Lâm như là một công chúa cao ngạo, đem tay mình đặt vào trong tay Cổ Hạo, hai người bắt đầu đi về phía sân nhảy.....

.....

Bắc Đường Yên cùng Viêm Liệt lại là mạo hiểm trao nhau ánh nhìn chăm chú, sau đó vươn tay, đứng lên, đi hướng sân nhảy.....

.....

Về phần, Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên.....

Tử Uyên có chút chờ mong nhìn Mạnh Phi Vũ..... Tuy rằng, hắn biết được, bình thường đều là nam nhân mở miệng mời trước, nhưng là hắn chính là không thể làm chuyện như vậy, hắn sợ Mạnh Phi Vũ không muốn, cũng sợ chính mình không nên làm như vậy, lại có chút mâu thuẫn, nhưng chờ mong có thể cùng khiêu vũ với Mạnh Phi Vũ.....

Trước đó vài ngày, sau khi Mạnh Phi Vũ quyết định muốn tới tham gia yến hội này, liền mua CD dạy khiêu vũ để Tử Uyên học.....

Mà Mạnh Phi Vũ lúc này nhìn biểu tình của Tử Uyên như vậy, đột nhiên cảm giác hẳn nói không nên lời như thế thật đáng yêu..... Nàng có lẽ chính là bởi vì Tử Uyên đáng yêu cùng rụt rè như vậy, làm cho nàng có cảm giác nắm được trong tay, nên mới thích hẳn.....

Mạnh Phi Vũ đứng lên, dắt tay Tử Uyên, đi hướng sân nhảy.....

.....

Giai điệu du dương, kỹ thuật nhảy duyên dáng, cảnh tượng mê người.....

Kết thúc điệu vũ đầu tiên, cảm xúc của mỗi người đều được thăng hoa..... Là cặp đôi thì lời ngon tiếng ngọt, không phải cặp đôi thì đều tìm đối tượng tâm sự, nhất là một số ít người độc thân, lại sinh động ở trong đại sảnh đi lại.....

“Lâm Phi Vũ, chúng ta đi đây, các người ở trong này từ từ chơi đi.” Bắc Đường Yên thật sự là xem quá đủ ánh mắt mơ ước của những người trong này với Viêm Liệt rồi, hơn nữa, nơi này cũng thực nhàm chán, đều là trò chơi của đứa nhỏ, đối với những người thường hô phong hoán vũ ở thương trường như nàng mà nói, thật sự là không thú vị.

“Ta cũng chỉ cần lộ mặt là xong, cho nên, chúng ta cùng nhau đi thôi.” Lam Nhược Lâm nói xong mang theo Cổ Hạo liền đứng lên, nàng mới không cần ở trong này đâu, yến hội này vốn là để ọi người có thể có cơ hội tiếp xúc với nhau càng nhiều, nhưng là với nàng mà nói căn bản là vô dụng, nếu không phải vị cổ hủ tiên sinh bên người nàng nói nhất định phải tới, nàng sẽ không đến đâu.

“Chúng ta cũng đi thôi.” Mạnh Phi Vũ nhìn đến hai vị kia đã đi, cũng đi theo đứng lên, trường hợp này nàng cũng sẽ không thích, rất “đơn thuần” rất “vô ích”, nhóm bạn tốt của nàng cũng sẽ không thích.

.....

Ba cặp, sáu người đứng lên hướng ngoài cửa đi đến, nhưng là bọn họ có thể dễ dàng như vậy bước đi sao? Đáp án thực hiển nhiên là không thể.

.....

Ngay tại khi bọn họ muốn đi ra ngoài, hoa hậu giảng đường trong miệng mọi người – Ái Á Tư Kỳ · Romon công chúa, hướng bọn họ đi tới.

“Xin chào mọi người, ta là Ái Á Tư Kỳ · Romon, thật cao hứng quen biết các người.” Ái Á Tư Kỳ · Romon rất lễ phép cùng Mạnh Phi cùng bọn họ chào hỏi.

Mọi người không ai nói chuyện, nhưng là ánh mắt đều nhìn về phía nàng, Ái Á Tư Kỳ · Romon có chút xấu hổ, nhưng làm công chúa của một cường quốc Âu Châu, nàng vẫn là rất phong độ.

“Thật cao hứng quen biết các người, không biết có thể cùng cùng các vị nói chuyện được không.” Ái Á Tư Kỳ · Romon trong miệng nói là các người, nhưng là ánh mắt trong lúc đó lại xuyên qua chỗ Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên, tựa hồ lo lắng hai người bọn họ là quan hệ gì.

Bắc Đường Yên nhìn Mạnh Phi Vũ không nói gì, cũng biết bằng hữu biệt danh băng nữ này của nàng là sẽ không để ý chuyện như vậy, cho nên, nàng liền chủ động đứng dậy.

“ Xin chào Ái Á Tư Kỳ · Romon công chúa , chúng ta hôm nay còn có việc, sẽ không trò chuyện nhiều được, về sau nếu có nhiều thời gian, có lẽ chúng ta có thể từ từ quen biết ” Bắc Đường Yên ngữ khí xem như khách khí, nhưng là vừa nói xong liền bước đi luôn đã có thể khẳng định đó chẳng phải khách khí gì.

Mà còn lại bốn người, vào lúc Bắc Đường Yên vừa nói rồi đi cũng liền tự động rời đi luôn.

Ái Á Tư Kỳ · Romon đứng ở tại chỗ, sắc mặt liền biến đỏ, cũng không biết là vì xấu hổ vẫn là vì bị tức.

.....

“Thực lạnh a, bạn xem cổ hủ tiên sinh nguyên lai cũng có lúc khốc như vậy, chính là, cái nữ nhân bên người hần kia hần là giáo sư thiên tài của chúng ta – Lam giáo sư đi.....”

“Cái nữ nhân kia thực không cho chúng ta chút mặt mũi a, thế nhưng , nàng cùng ánh mặt trời vương tử đứng chung một chỗ thật sự rất xứng đôi.....”

“Đôi kia mới là chân chính lãnh khốc a, lãnh khốc vương tử cùng băng sương nữ nhân ở bên cạnh, thật là sự phối hợp tuyệt vời, bạn nói bọn họ cùng một chỗ có thể hay không bị đông chết..... Nhưng mà, khí chất kia, thật sự là làm cho người ta hâm mộ a.....”

“.....”

Mọi câu nói xôn xao, lời đồn về những người kia từ từ được lan xa.....

Độc thân công hạ thần thoại đã biến mất từ lâu lại một lần nữa xuất hiện, ở trong học viện hoàng gia lại truyền nổi lên một đám chuyện xưa về Độc thân công hạ, mà trong từng cái chuyện xưa đều có mười hai người nữ tử trẻ tuổi khiến cho người ta hâm mộ!

.....

Mà về Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên, mọi người đều công nhận chính là “bạn gái Lãnh khốc vương tử là một người so với lãnh khốc vương tử còn lãnh hơn”.....

.....

Sáu người sau khi rời đi yến hội, cũng rất ăn ý đều tự rời đi, đối với bọn họ buổi tối mới chỉ bắt đầu.

.....

Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên về tới nhà, vừa mới vào cửa, Tử Uyên đã bị Mạnh Phi Vũ đặt ở trên cửa, lưới Mạnh Phi Vũ mang theo hơi rượu bỏ người lên Tử Uyên, Tử Uyên một lát liền mê say trong nhiệt tình của Mạnh Phi Vũ....

Nóng bức triền miên hôn môi dần dần khơi mào dục vọng hai người, bọn họ thăm dò thân thể lẫn nhau, liền cởi quần áo lẫn nhau.....

Mang theo vội vàng, thậm chí còn không có làm một cái màn đạo đầu, Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên liền kết hợp tại cùng nhau.....

Cả hai đồng thời từ trong miệng tràn ra tiếng rên rỉ thỏa mãn.....

Sau một hồi điên cuồng di chuyển, Mạnh Phi Vũ theo trên người Tử Uyên dần dần trượt xuống dưới, chỗ hai người vừa mới đứng là nơi mà hai người đạt tới thỏa mãn.....

“Phi Vũ, nàng làm sao vậy? Vì sao.....” Tử Uyên có chút không biết nói cái gì cho phải, Mạnh Phi Vũ mặc dù khi hoan ái đều là thật nhiệt tình, nhưng là vội vàng giống như lúc này vẫn là có chút không bình thường.

“Anh là của ta, chỉ có thể là của ta.” Mạnh Phi Vũ kéo đầu Tử Uyên xuống hung hăng hôn, sau đó nhìn vào mắt Tử Uyên, gần từng tiếng mà nói.

“Ta.....”

39. Chương 39: Tin Tức Làm Cho Người Ta Kinh Ngạc

Bình thân cùng kích tình là có thể cùng nhau dung nhập vào cuộc sống.

Cuộc sống của Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên chính là như vậy, hai người cùng một chỗ thường nói rất ít, nhưng là, hai người lại đồng thời tản ra kích tình giống nhau, không khí yêu thương càng ngày càng quay xung quanh hai người, thế nhưng, có thể là ông trời còn cảm thấy hai người bọn họ ngẫu nhiên kích tình còn chưa đủ kích thích, cho nên, lại cho bọn họ một kinh hỉ lớn hơn nữa.

Vào một ngày, giữa tháng sáu, Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên ở cùng một chỗ vào ngày thứ hai.....

Sáng sớm, Tử Uyên cảm giác được một trận khó chịu, không biết vì sao, đã nhiều ngày đến hẳn đều có cảm giác như vậy, hơn nữa còn giống như càng ngày càng nghiêm trọng.

Tử Uyên là người luyện võ, đối thân thể của chính mình luôn luôn đều thực hiểu biết, từ nhỏ đến lớn, hẳn bởi vì luyện võ nên rất ít khi bị bệnh, không biết lần này là làm sao vậy, nhưng mà, hẳn không muốn mang phiền toái cho Mạnh Phi Vũ, cho nên, không có nói ra.

Nhưng là liên tục mấy ngày đầu, người thông minh như Mạnh Phi Vũ lại làm sao có thể không phát hiện ra.

“Làm sao vậy?” Vào một ngày, ở Tử Uyên lần thứ năm sáng sớm tỏ thái độ khó chịu, Mạnh Phi Vũ rốt cục lạnh lùng nói, hơn nữa là dị thường lạnh, nàng có chút tức giận!

Nàng là không thích phiền toái, nhưng là nàng cũng không cho rằng người hay bị bệnh là phiền toái a, nhưng là, Tử Uyên ngu ngốc thể nhưng vẫn sẽ không nói, xem ra, nàng hẳn là nên từ từ dạy dỗ hẳn, cái gì là nên nói, cái gì là không nên nói.

“Ta không có việc gì, ta đi làm điểm tâm, nàng đi tắm rửa trước đi.” Tử Uyên cười có chút miễn cưỡng, nhưng là hẳn vẫn là hết sức làm cho chính mình cười tự nhiên chút, hẳn là thật sự không hy vọng để Mạnh Phi Vũ phát hiện.

“..... Lại đây.” Nhìn Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ lạnh lùng nói.

Tử Uyên bị ngữ khí lạnh như băng của Mạnh Phi Vũ làm cho hoảng sợ, hẳn thể này mới cảm giác được Mạnh Phi Vũ thay đổi, nàng tựa hồ tức giận..... Sao lại như vậy? Là phát hiện hẳn bị bệnh sao?

Tử Uyên vừa nghĩ vừa nghe lời hướng Mạnh Phi Vũ đi rồi đi qua.

Mạnh Phi Vũ nhìn chằm chằm Tử Uyên một lúc, sau đó lại dùng tay sờ đầu Tử Uyên..... Hẳn tựa hồ không có vấn đề gì, bộ dạng cũng không giống như là bị bệnh, như vậy, hẳn là làm sao vậy?

Mạnh Phi Vũ mặt không chút thay đổi suy đoán vấn đề của Tử Uyên

“Phi Vũ.....” Tử Uyên mang theo một ít đắn đo.

Mạnh Phi Vũ nhìn về phía hẳn, bởi vì không biết thân thể hẳn rốt cuộc có cái vấn đề gì, cho nên, mặt hơi hơi nhăn, điều này làm cho Tử Uyên nghĩ là Mạnh Phi Vũ là đang giận hẳn.

“Phi Vũ, ta không phải cố ý bị bệnh, ta cũng không biết là mình bị làm sao, nhưng mà, không có vấn đề gì, không có cái gì phiền toái, nàng không cần tức giận được không?” Thanh âm Tử Uyên có chút kinh hoảng cùng ủy khuất, hẳn thật sự không phải cố ý làm cho chính mình bị bệnh, mặt khác cái này tựa hồ cũng không phải bị bệnh!

Nghĩ đến đây, Tử Uyên đột nhiên nghĩ tới một ý nghĩ đáng sợ, hẳn kinh ngạc nhìn Mạnh Phi Vũ!

“Làm sao vậy?” Nhìn đến sắc mặt chưa từng có của Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ mặt nhăn càng nhiều hơn một chút, Tử Uyên đây là làm sao vậy?

“Phi..... Phi Vũ, nếu, ta nói là nếu, nếu chúng ta có con thì nàng nghĩ sao?” Tử Uyên thực gian nan mới đem câu hỏi này nói xong, hẳn có chút sợ hãi lại có chút chờ mong nhìn Mạnh Phi Vũ.

Mà Mạnh Phi Vũ lại bị vấn đề này của hẳn hỏi có chút phản ứng không kịp, bọn họ vừa mới này không phải đang nói đến bệnh của hẳn sao, như thế nào hiện tại liền nhắc tới vấn đề có con.

“Ta tạm thời không muốn có con.” Mạnh Phi Vũ cau mày nói.

Nàng tuy rằng đã 29 tuổi, vừa vặn là thời kỳ sinh con đẻ cái, nhưng là nàng cũng không có tính muốn một đứa con, nàng nghĩ rằng vài năm nữa sẽ có mới tốt, cho nên, nàng vẫn thường xuyên dùng thuốc tránh thai.

“Không..... muốn!” Tử Uyên nghe xong đáp án của Mạnh Phi Vũ, mặt nháy mắt liền biến trắng bệch, cả đầu đều là thanh âm lạnh như băng và hai chữ KHÔNG MUỐN của Mạnh Phi Vũ.....

Nàng không muốn, nàng không muốn có, kia hấn nên làm cái gì bây giờ? Tay hấn nhẹ nhàng đặt ở dưới bụng của hấn.

Có lẽ, ở trong này, đã muốn có một sinh mệnh bé nhỏ đang lớn dần..... (S: ôi mẹ ơi hahahah =))) Đã lâu không edit cảnh này nên ta có hơi sốc chút =))

Tuy rằng đây chỉ là phán đoán của hấn, nhưng là hấn đã xem nhẹ một vấn đề, hấn sẽ không phải không đi lựa chọn đối mặt.

Hấn không phải người của thế giới này, thân thể khác biệt so với người của thế giới này, nhất là, nam nhân nơi này không thể mang thai, mà hấn lại có thể!

Ở chỗ của hấn, việc mang thai sinh con đều là nam nhân làm, nam nhân cũng không cần làm một chuyện gì, chỉ cần cùng nữ nhân sinh hoạt vợ chồng còn có khả năng mang thai, nhưng là, không có sự cho phép của thê chủ, nam tử cũng là không thể mang thai, cho nên, bọn họ sau khi trải qua chuyện phòng the sẽ uống một chén thuốc tránh thai, chính là, ở nơi này, hấn lại xem nhẹ điều đó....

Như vậy, phản ứng dị thường của hấn hiện tại rất có khả năng là đã mang thai..... Mà Phi Vũ lại nói nàng không nghĩ muốn đứa nhỏ..... Không muốn?..... Như vậy, hấn nên làm cái gì bây giờ, đứa nhỏ trong bụng của hấn lại nên làm cái gì bây giờ?

“Anh rốt cuộc làm sao vậy?” Ngữ điệu lạnh như băng ẩn chứa sự tức giận, Mạnh Phi Vũ vốn là bởi vì Tử Uyên giấu diếm mà có chút tức giận, hiện tại lại đối Tử Uyên khác thường có chút bất mãn, trực giác Mạnh Phi Vũ nói cho nàng, có một việc gì đó nàng không biết đã xảy ra.

“Ta..... Ta.....” Tử Uyên nhìn mặt càng nhăn càng sâu của Mạnh Phi Vũ, thật sự không biết nên nói cái gì cho tốt, hấn muốn nói cho Phi Vũ, có lẽ hấn đã mang thai..... Mà hấn nói rồi, Phi Vũ là có lẽ sẽ muốn xóa sạch đứa nhỏ này đi..... Hoặc là, Phi Vũ rõ ràng sẽ không muốn hấn nữa, bởi vì hấn thể nhưng phạm vào sai lầm như vậy!

Một mình mang thai! Đây là biểu hiện của một loại làm trái ý thê chủ, là sẽ bị trừng phạt. (S: anh ơi =(ai dám phạt anh chứ, anh cứ lo, haha, nhưng mà em thích =))))

“Nói!” Thật sự chịu không nổi Tử Uyên áp a áp úng, Mạnh Phi Vũ càng thêm lạnh như băng.

Tử Uyên thân thể chấn động, có chút đau thương nhìn Mạnh Phi Vũ, sau một lát, thần nhiên nở nụ cười.....

Hấn có cái gì không thể nói, của hấn hết thấy đều là Mạnh Phi Vũ, nếu nàng thật sự không cần hấn, nhưng lại nguyện ý để hấn đem đứa nhỏ sinh ra, như vậy hấn sẽ tìm một chỗ, hảo hảo đem đứa nhỏ nuôi lớn, mấy ngày trước đây Nhạc lão sư cũng nói qua, lấy trình độ của hấn chắc là đi diễn tấu sẽ là không có vấn đề gì, hấn có thể nuôi chính mình cùng cục cưng của mình.

Nhưng là, nếu Mạnh Phi Vũ không muốn hấn sinh đứa nhỏ, kia hấn cũng sẽ nghe lời đem đứa nhỏ này xóa sạch, tuy rằng hấn cũng sẽ đau lòng, nhưng là Phi Vũ ở trong lòng hấn vĩnh viễn đều là không thể thay thế, hấn đã nói qua hấn sẽ vĩnh viễn nghe lời Mạnh Phi Vũ....

“Phi Vũ, ta cũng không xác định, nhưng là có lẽ là ta mang thai.” Thần nhiên, Tử Uyên ngữ khí thần nhiên, biểu tình tuy rằng cũng có chút khẩn trương cùng bất an, nhưng là so sánh với lúc này, Tử Uyên đã muốn bình tĩnh rất nhiều.

Hấn nói xong liền đứng ở nơi đó, cũng không nhìn Mạnh Phi Vũ, như là một tội nhân chờ phán xét.

Mà Mạnh Phi Vũ thật lâu không nói nên lời! Chính là dùng ánh mắt kinh ngạc không thể tin nổi nhìn Tử Uyên!

Hấn vừa mới nói gì đó? Hấn nói hấn có lẽ mang thai ? Mang thai..... Mang thai..... Đây, làm sao có thể!

Mạnh Phi Vũ luôn luôn là bình tĩnh, cho dù là lúc lấy mạng người khác, nàng đều là bình tĩnh đến dọa người, nhưng là, lúc này đây, Mạnh Phi Vũ là thật đã bị dọa! (PP: có phải mình chị bị dọa đâu, e còn sốc hơn đây này T^T *lật đặt uống thuốc trợ tim*)

Nàng tuy rằng biết Tử Uyên không phải người của thế giới này, mà Tử Uyên đến từ nơi rất khác so với nơi này, nhưng là nàng còn không thể tưởng tượng được, Tử Uyên sẽ mang thai, hơn nữa, càng không nghĩ đến là, Tử Uyên lại mang thai đứa nhỏ của nàng!

“.....”

40. Chương 40: Nam Nhân Của Ta Mang Thai

“Tử Uyên, anh mang thai?” Mạnh Phi Vũ biểu tình lạnh như băng tựa nhưng lại có vết rách, tựa hồ có thể nghe được thanh âm gì đó vỡ tan.

“Ta không xác định, nhưng là ta biết ta không có bị bệnh, hơn nữa dấu hiệu của ta cũng rất giống khi mang thai.”

“..... Đợi chút!” Mạnh Phi Vũ nói xong bấm một dãy số gọi một cuộc điện thoại..

.....

“Phi Vũ à? Bạn có chuyện gì tìm ta sao?” Dường như người nào nhận được điện thoại của Mạnh Phi Vũ đều biết Mạnh Phi Vũ là có việc mới tìm các nàng.

“Bác sĩ, ta cần bác sĩ khoa sản.” Không có vô nghĩa, Mạnh Phi Vũ trực tiếp đi vào chủ đề.

“Bạn mang thai?” Thanh âm trong điện thoại mang theo thần nhiên kinh ngạc, nhưng vẫn là có vẻ có chút bình tĩnh.

“Không phải!” Mạnh Phi Vũ nhìn nhìn Tử Uyên, sau đó nói.

“Bạn của bạn mang thai?” Xử nữ Mặc Sĩ Tĩnh có một đặc điểm rất lớn là phải là người trong sạch, nhưng đồng thời nàng còn có một đặc điểm rất lớn khác, đó là dong dài, nàng vốn là người rất bình tĩnh, trên thực tế nàng đối với việc nhỏ cũng rất dong dài, thật sự làm cho người ta chịu không nổi.

“Cũng không hẳn như vậy” Mạnh Phi Vũ lại nhìn nhìn Tử Uyên, sau đó nói.

Mạnh Phi Vũ nghĩ rằng, nàng cùng Tử Uyên hẳn là không phải quan hệ bạn bè đi.

“Không phải bạn bạn? Vậy đó là ai? Có thể làm Mạnh Phi Vũ gọi điện thoại tìm người hẳn là không phải người bình thường a.” Mặc Sĩ Tĩnh là bác sĩ, đối rất nhiều chuyện đều có giải thích độc đáo, nhưng là đối với hành vi như vậy của Mạnh Phi Vũ, nàng nghĩ không chỉ có là nàng sẽ nghĩ như vậy, chỉ cần là người quen biết Mạnh Phi Vũ liền đều đã nghĩ như vậy.

“..... Hẳn là nam nhân của ta.” Mạnh Phi Vũ lại nhìn về phía Tử Uyên, sau đó hỏi đáp.

“.....” Mặc Sĩ Tĩnh không nói gì, bởi vì nàng hoài nghi chính mình nghe lầm, bằng không chính là hiểu lầm.

Mặc Sĩ Tĩnh là con gái độc nhất của gia tộc Mặc Sĩ, mà gia tộc Mặc Sĩ còn lại là đứng đầu về y học, có được rất nhiều bệnh viện trên thế giới, nhưng là, Mặc Sĩ Tĩnh có thể cam đoan, lấy kỹ thuật hiện tại nói, nam nhân là không thể mang thai, tuy rằng, tương lai có thể có khả năng này, nhưng là hiện tại là thật không có khả năng !

“.....” Mặc Sĩ Tĩnh không nói lời nào, Mạnh Phi Vũ cũng không có nói chuyện, hai người cầm điện thoại đều biết giây trầm mặc.

“Phi Vũ, bạn nói lại một lần nữa cho ta, là ai mang thai?” Biết cùng Mạnh Phi Vũ giằng co nữa, cuối cùng thỏa hiệp vẫn sẽ là chính mình, cho nên, Mặc Sĩ Tĩnh trước mở miệng lại hỏi một lần.

“Ta nói là, nam nhân của ta mang thai.” Lần này Mạnh Phi Vũ không có nhìn về phía Tử Uyên, mà là thật sâu hít một hơi, gần từng tiếng đối với điện thoại nói.

“Nam nhân của bạn mang thai? Nam nhân của bạn mang thai? Bạn chờ một chút..... Phi Vũ, không thể không nói cho bạn, hôm nay không phải ngày 1/4, cho nên, mời bạn không cần đùa giỡn với ta như vậy nha.” Nhìn một chút ngày trên lịch, Mặc Sĩ Tĩnh thực còn thật sự đối với điện thoại nói.

“..... Chuẩn bị một chút, ta bây giờ sẽ mang người qua.” Mạnh Phi Vũ không có tiếp tục giải thích, mà là nói một câu công đạo xong liền trực tiếp cúp điện thoại!

Đây mới là tính cách của Mạnh Phi Vũ.

Mà Mặc Sĩ Tĩnh bị gác điện thoại có một lát trầm mặc, sau đó liên tục gọi hơn chục cú điện thoại..... Vô luận như thế nào, trước tiên cứ đem người tới đã.....

.....

“Theo ta đi.” Mạnh Phi Vũ đối với Tử Uyên nói một câu, sau đó hai người đi ra cửa, một đường chạy như bay, tới bệnh viện của Mặc Sĩ Tĩnh.

.....

“Chuẩn bị tốt chưa?” Mạnh Phi Vũ nhìn Mặc Sĩ Tĩnh hỏi, mà Mặc Sĩ Tĩnh còn lại là gắt gao nhìn chằm chằm Tử Uyên.

“Bạn thật sự định cho hắn làm kiểm tra sao? Phi Vũ, bạn hẳn là biết, nam nhân là không thể mang thai, bạn là không phải bị mắc chứng ảo tưởng đi chứ, ta là bác sĩ, bạn muốn hay không để cho ta xem.” Thu hồi ánh mắt, Mặc Sĩ Tĩnh có chút lo lắng nhìn Mạnh Phi Vũ.

“Cho hắn kiểm tra!” Mạnh Phi Vũ thanh âm bắt đầu rơi xuống mấy độ!

“.....” Mặc Sĩ Tĩnh lần này không có nhiều lời, mang theo Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên đến một phòng kiểm tra. (S: Ai cũng sợ Vũ cả =))

.....

“Ta không cần!” Tử Uyên thanh âm kiên trì cự tuyệt.

“Vì sao?” Mạnh Phi Vũ thanh âm lạnh như băng hỏi.

“..... Ta không cần nữ nhân nhìn ta.” Mang theo ngượng ngùng quật cường trả lời.

Mạnh Phi Vũ liền hiểu rõ, Mặc Sĩ Tĩnh ngạc nhiên!

“Đổi bác sĩ.” Mạnh Phi Vũ nói với Mặc Sĩ Tĩnh.

“.....” (S: hahahaha anh dễ thương quá à=))))

.....

20 phút sau, một nam bác sĩ đến đây, hoàn hảo hiện tại có rất nhiều nam nhân lựa chọn khoa phụ sản.

Một loạt kiểm tra qua đi.....

“Kỳ tích a, thật là kỳ tích a.....” Nam bác sĩ không thể tin thốt ra thanh âm kinh ngạc.

“Thật sự mang thai sao?” Mặc Sĩ Tĩnh cũng là biểu tình không thể tin được.

“Thật sự, lấy trạng thái mang thai của nữ giới đối chiếu, vị tiên sinh này đã muốn mang thai một tháng, hơn nữa, các phương diện đều thực bình thường, điều này sao có thể đâu, viện trưởng, này quả thực chính là kỳ tích a.....” Nam bác sĩ càng nói càng kích động.

“Ta đã biết, người có thể đi ra ngoài, nhưng là phải nhớ kỹ, chuyện này không cho phép người nói với ai, bằng không..... Người mắc tội thì sẽ biết hậu quả xử phạt của tập đoàn Mặc Sĩ.” Mặc Sĩ Tĩnh thanh âm thần nhiên, nhưng là uy hiếp ý cũng rất rõ ràng, cái nam bác sĩ kia bỗng nhiên cảm giác một trận gió lạnh thổi tới, vừa mới kích động đều bị đông lại.

“Được được được, ta biết, ta sẽ không nói ra.”

.....

Theo sau, Mặc Sĩ Tĩnh mang theo Mạnh Phi Vũ lại tới văn phòng của nàng.

“Phi Vũ, bạn định làm gì?” Mặc Sĩ Tĩnh rất là tò mò, Phi Vũ rút cuộc sẽ làm thế nào, nàng tuy rằng biết Tử Uyên khác biệt, nhưng là khác biệt như vậy không biết Mạnh Phi Vũ suy nghĩ như thế nào.

Mạnh Phi Vũ nhìn về phía Tử Uyên, mà Tử Uyên cũng là vẻ mặt khẩn trương nhìn Mạnh Phi Vũ, như là phạm nhân đang chờ tuyên án.

“Về nhà.” Không có trả lời câu hỏi của Mặc Sĩ Tĩnh, Mạnh Phi Vũ kéo qua Tử Uyên, nói hai chữ bước đi ra ngoài.

Lưu lại Mặc Sĩ Tĩnh với mặt cười quỷ dị.

Mặc Sĩ Tĩnh hiểu biết bạn tốt nên có thể cam đoan nói, Mạnh Phi Vũ đối Tử Uyên là thực khác biệt, đứa nhỏ kia..... Nàng thật chờ mong một tiểu sinh mệnh được sinh ra.....

41. Chương 41: Không Cho Phép Xóa Sạch Con Của Chúng Ta

Hai người về tới nhà.

Mạnh Phi Vũ ngồi ở trên sofa, mà Tử Uyên có chút lo lắng đứng ở một bên, không dám ngồi xuống.

“Ngồi xuống.” Mạnh Phi Vũ nhìn bộ dáng của Tử Uyên giống như là con dâu nhỏ bị khinh bỉ, có chút bất đắc dĩ thần nhiên nói.

Tử Uyên sợ nàng, Mạnh Phi Vũ là biết đến, nhưng là miệt mài suy nghĩ một chút, Mạnh Phi Vũ kỳ thật cũng không có đối Tử Uyên làm cái gì.

Tử Uyên theo lời ngồi xuống, bất quá là ngồi ở nơi cách Mạnh Phi Vũ xa nhất, sau đó cúi đầu, không biết suy nghĩ cái gì.

Mạnh Phi Vũ mắt hơi hơi nâng lên, để lộ ra một tia hơi thở nguy hiểm.....

Nàng không thích, thực không thích, Tử Uyên cách nàng xa như vậy, Tử Uyên hết thấy đều phải là của nàng!

“Lại đây, ngồi ở đây!” Lại một lần nữa mở miệng, Mạnh Phi Vũ biểu tình làm cho Tử Uyên có chút sợ hãi, hẳn biết Mạnh Phi Vũ là tức giận, là vì đứa nhỏ sao? Bởi vì không có trải qua sự cho phép của nàng, hẳn liền mang thai đứa nhỏ..... Nhưng là, hẳn là thật sự là quên.....

Tử Uyên nhẹ nhàng đứng dậy, đi rồi đi qua, ngồi ở bên người Mạnh Phi Vũ, không dám ngẩng đầu.

.....

“Suy nghĩ cái gì?” Một tay nâng lên cằm Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ lạnh lùng hỏi.

“..... Thực xin lỗi.” Tử Uyên không biết nên nói cái gì, nhưng đây nhất định là sai, cho nên, trước hết phải nói thực xin lỗi.

Mạnh Phi Vũ nhú mày.

“Anh làm sai cái gì?” Ngữ khí lạnh như băng không có lay động, làm cho người ta không biết nàng suy nghĩ cái gì.

“Ta không có trải qua sự cho phép của nàng liền mang thai con của nàng, ta thật sự không phải cố ý, ta chỉ là nhất thời quên không có uống thuốc, ta biết nàng không muốn đứa nhỏ này, ta chính mình sẽ xử lý!” Nói xong câu cuối cùng, Tử Uyên như là hạ quyết định gì đó, cắn răng một cái, vẻ mặt kiên quyết nhìn Mạnh Phi Vũ.

“Xử lý?” Mạnh Phi Vũ lặp lại hai chữ này, sau đó, nhìn Tử Uyên kiên quyết, ánh mắt càng ngày càng lạnh!

“Anh muốn xử lý con của chúng ta như thế nào?”

Mạnh Phi Vũ dùng tầm mắt nguy hiểm nhìn chăm chú vào Tử Uyên, chẳng qua Tử Uyên bởi vì thương tâm không có ngăn đầu, cho nên không có nhìn đến.

“Ta..... Ta sẽ đi xoá sạch, sẽ không để cho đứa nhỏ này ảnh hưởng đến nàng.” Tử Uyên có chút gian nan khi nói ra những lời này, là một người cha, là một người cha sinh để nuôi dưỡng đứa nhỏ, hẳn là thật sự luyến tiếc tiểu sinh mệnh trong bụng, nhưng là.....

Đứa nhỏ, không phải ba ba không cần người, thật sự không phải.....

“Xoá sạch? Anh muốn vứt bỏ con của chúng ta?” Thanh âm càng ngày càng lạnh, Tử Uyên rốt cục phát hiện chỗ không thích hợp, ngăn đầu nhìn về phía Mạnh Phi Vũ.....

“Phi Vũ, nàng còn tức giận sao? Ta về sau sẽ chú ý, nếu không muốn.... nếu không muốn ta sẽ.....”

“Không cho phép!” Thanh âm Mạnh Phi Vũ lạnh như băng, trong giọng nói mang theo tức giận, cắt ngang lời hối hận của Tử Uyên.

Tử Uyên kinh ngạc nhìn Mạnh Phi Vũ, không biết lời của nàng rốt cuộc có ý gì.....

“Ta không cho phép anh xoá sạch con của chúng ta.”

“..... Phi Vũ, nàng là muốn ta sinh hạ đứa nhỏ này sao?” ánh mắt của Tử Uyên trong phút chốc liền lộ ra kinh hãi, tựa hồ toàn bộ phòng đều bị chiếu sáng!

Mà Mạnh Phi Vũ vẫn quan sát Tử Uyên bị ánh mắt của hắn hấp dẫn v.

Mạnh Phi Vũ cúi người, ôm lấy Tử Uyên, cho hắn một cái hôn thật sâu.

“Phi Vũ, Phi Vũ, nói cho ta biết, ý của nàng là để cho ta sinh hạ đứa nhỏ này sao? Phi Vũ.” Mang theo bức thiết cầu xin, Tử Uyên trong thanh âm tràn đầy kỳ vọng.

Mà thanh âm như vậy nghe vào trong lòng Mạnh Phi Vũ lại cảm giác được có chút lòng chua xót.

Lần đầu tiên, Mạnh Phi Vũ bởi vì ý thức của người như Tử Uyên mà cảm thấy chua xót cùng đau lòng.

“Sinh ra đi.” Thản nhiên, Mạnh Phi Vũ ôm lấy Tử Uyên, nam nhân này đáng giá để cho chính mình yêu.

.....

Mặc dù có Mạnh Phi Vũ đáp ứng, nhưng là đối với chuyện chính mình mang thai, Tử Uyên vẫn là cảm giác được thực áy náy, thực có lỗi, cho nên, vẫn thật cẩn thận làm việc như cũ.

Đối với điểm này Mạnh Phi Vũ cũng là đã nhận ra, nhưng mà, nàng cũng không có nói thêm cái gì, đối với thái độ Tử Uyên như vậy, Mạnh Phi Vũ chỉ là yên lặng chú ý nhiều một chút thân thể Tử Uyên.

Tử Uyên mang thai chỉ có một tháng, thân thể trừ bỏ một ít nhỏ nhỏ không khoẻ bên ngoài, cũng không có bệnh trạng khác, cho nên, vẫn là mỗi ngày cứ theo lẽ thường đi đến trường, thế nhưng, Mạnh Phi Vũ đều sẵn sóc hắn rất chu đáo, mỗi ngày đi đón hắn, làm cho Tử Uyên mỗi ngày đều cảm giác được chính mình thực hạnh phúc.

Như vậy ngày qua ngày hơn nửa tháng, thời gian cũng đi tới tháng .

.....

Vào một ngày, Mạnh Phi Vũ lại ở bên ngoài cổng trường chờ Tử Uyên, sau đó nghe được có tiếng bước chân hướng xe của nàng tới gần, làm một sát thủ, Mạnh Phi Vũ cảm giác cùng thánh giác đều là sâu sắc làm cho người ta sợ hãi.

Mạnh Phi Vũ nhìn lại, một nam nhân quen thuộc đứng ở nơi đó.

Mạnh Phi Vũ không xuống xe, mà là mở cửa kính xe ra.

“Mạnh tiểu thư, thật cao hứng lại nhìn thấy cô.” Đông Phương Dật Văn cười ôn hòa, nhưng là trong mắt mặt nhưng cũng để lộ ra một tia nóng bỏng.

Trong thời gian ngắn này hấn sở dĩ chưa có tới tìm nàng, là vì một bệnh viện nước ngoài mời hấn đi làm chỉ đạo, hơn nữa viện trưởng của bệnh viện kia là bạn tốt của hấn, cho nên, không có cách nào cự tuyệt.

Mà hấn hôm nay sáng sớm vừa xuống máy bay, liền khẩn cấp đi tới trường học, tuy rằng không có tiết của hấn, nhưng là hấn như cũ ở trường học ngây người một ngày, liền vì có thể ở phía sau nhìn thấy nàng, nhìn thấy nữ nhân làm cho hấn mong nhớ hai tháng này.

.....

Mạnh Phi Vũ nhìn Đông Phương Dật Văn, nàng gặp nam nhân này là lần thứ tư, Mạnh Phi Vũ biết nam nhân này đối nàng có hứng thú, nhưng là nàng lại đối nam nhân này không có chút hứng thú, thế nhưng, nam nhân này tựa hồ không hiểu chính mình đã bị trầm mặc cự tuyệt, mà nhiều lần xuất hiện lặp đi lặp lại trước mặt mình.

Mạnh Phi Vũ nghĩ, nam nhân này nhất định là chờ ở nơi này là vì thấy nàng, bằng không làm sao có thể khéo như vậy.

Nghĩ xong, Mạnh Phi Vũ nhẹ nhàng nhú mày.

“Mạnh tiểu thư, cô tựa hồ có phải không thích nhìn thấy ta không?” Đông Phương Dật Văn nhìn thấy bộ dạng này của Mạnh Phi Vũ, cũng là có chút thương tâm, nhưng mà, hấn không phải người dễ dàng bỏ cuộc.

“Đúng” Mạnh Phi Vũ thực thành thực cho hấn đáp án, điều này làm cho Đông Phương Dật Văn kinh ngạc cười cười.

Nữ nhân này thật đúng là thành thực a, nhưng là, không biết hấn vì sao chính là thích nàng như vậy.

“Kỳ thật, ta cũng không muốn làm cho cô chán ghét, nhưng là, ta thật sự rất muốn nhìn thấy cô, cô không thể cho ta một cơ hội sao?” Mang theo ngữ khí tự giễu, Đông Phương Dật Văn thật sự là không có cách nào với Mạnh Phi Vũ, nữ nhân này tựa hồ cứng mềm không ăn, lạnh như băng mà lại rất thuần thực.

“Phiền!” Mạnh Phi Vũ lạnh lùng phun ra một chữ, sau đó đi ra cửa xe, túm lấy Tử Uyên đang ở một bên nhìn một hồi, sau đó lên xe, nghênh ngang mà đi, lưu lại Đông Phương Dật Văn một mặt mất mát.

.....

“Về sau, gặp được tình huống như vậy, anh không được không nói lời nào đứng ở một bên!” Thanh âm thực nghiêm túc lạnh như băng, sau khi về nhà, Mạnh Phi Vũ đối với Tử Uyên nói!

Tử Uyên có chút mờ mịt, hấn lại làm sai sao?

“Phi Vũ, ta đây phải làm cái gì?” Hấn là thật sự không biết nên làm như thế nào, cho nên mới hỏi ra miệng, trong tư tưởng của Tử Uyên, khi thê chủ của mình cùng nam nhân khác nói chuyện, chính mình là không thể xen vào.

“Muốn làm cái gì thì làm cái đó!” Mạnh Phi Vũ kỳ thật cũng không biết nên để cho Tử Uyên làm cái gì, nhưng là chỉ khi nàng nghĩ đến cái biểu tình nhẫn nhục chịu đựng này của Tử Uyên, nàng liền nhịn không được muốn tức giận.

“Ta... Phi Vũ, nàng thích hấn sao? Nếu nàng thích hấn là không cần băn khoăn đến ta, hơn nữa, ta đang mang thai, qua đoạn thời gian này sẽ không có thể hầu hạ nàng, nàng nếu tìm nam nhân khác, ta sẽ không để ý!” Tử Uyên trầm trầm nói xong, ngữ khí bình tĩnh nhìn không ra đến hấn rốt cuộc suy nghĩ cái gì.

Mà nghe được những lời này của Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ lại cực kỳ khó chịu nhìn Tử Uyên!

Nam nhân chết tiệt này!

42. Chương 42: Chương Nhạc Tới Chơi

..... Ngoan đem đứa nhỏ sinh ra, không cần phải suy nghĩ linh tinh”. Đây xem như là Mạnh Phi Vũ nói ra lời an ủi đi.

“Ta biết.” Tử Uyên gật gật đầu, hắn cố gắng đem cục cưng sinh ra thật tốt, đối với chuyện tình của Mạnh Phi Vũ, hắn là sẽ không quản nhiều, hắn là một người có tri thức và hiểu lễ nghĩa, là một nam nhân tốt, hắn muốn học tập giống phụ thân của hắn, hắn muốn khoan dung rộng lượng, muốn ôn nhu ngoan ngoãn, hắn sẽ dựa vào Mạnh Phi Vũ làm hy vọng cho bản thân.

Aiz, nhận thức của Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên vẫn là khác biệt nhau, không biết phải bao lâu về sau mới có thể có chung một cách nghĩ đây?

.....

Một lát sau .

Mạnh Phi Vũ nhìn Tử Uyên vẫn như cũ là bộ dáng đang bị giáo huấn, có chút bất đắc dĩ.

Nàng nhẹ nhàng ôm lấy Tử Uyên, cho hắn một cái hôn khẽ.

“..... Phi Vũ, nàng muốn sao? Ta, ta có thể.” Tử Uyên có chút ngượng ngùng hỏi ra nói như vậy, đã phải vài ngày Phi Vũ không có chạm qua hắn, mà Phi Vũ không chủ động, hắn cũng là ngượng ngùng không dám .

Mạnh Phi Vũ kinh ngạc nhìn Tử Uyên, không nghĩ tới hắn sẽ nói ra như vậy, Tử Uyên ở trên giường luôn luôn là ngượng ngùng, trừ bỏ lúc làm, bình thường là sẽ không nói gì.

Bất quá, hắn đã rất khó khăn mới nói ra được, nàng làm sao lại có thể cự tuyệt đây.....

.....

Cuối tháng 7, Tử Uyên mang thai đã hơn hai tháng, vừa vặn là thời điểm được nghỉ hè, cho nên, Tử Uyên cái gì cũng không làm mà ngoan ngoãn ở nhà nghỉ ngơi.

Mà thời điểm hai người đang cùng nhau xem Tivi, không lâu sau thì điện thoại của Tử Uyên liền vang lên.

Tử Uyên nhìn Mạnh Phi Vũ liếc mắt một cái, sau đó tiếp điện thoại.

“Ta là Tử Uyên.” Khẩu khí cùng người nào đó thật giống nhau. (S: =)) còn giống ai được nữa đây)

“Ta là Chương Nhạc, trò hiện tại có thời gian không? Ta có một việc muốn cùng trò bàn luận một chút.” Nghe được là Chương Nhạc, Tử Uyên cũng không kinh ngạc, nhưng số điện thoại này trừ Mạnh Phi Vũ biết, người bên ngoài hắn cũng chỉ nói cho giáo sư của hắn là Chương Nhạc.

“..... Thầy chờ một chút.” Tử Uyên trước vừa hạ điện thoại, sau đó nhìn về phía Mạnh Phi Vũ.

“Phi Vũ, thầy của ta muốn tìm ta nói chuyện, ta có thể đi ra ngoài không?” Trừ bỏ đến trường, hắn chưa từng có một mình ra ngoài, cho nên, đột nhiên có người tìm hắn, hắn cũng không biết nên làm cái gì bây giờ.

Mạnh Phi Vũ có chút lo lắng, nàng không ngại Tử Uyên ra ngoài, nhưng là Tử Uyên hiện tại đang có bầu, nàng tất nhiên là không yên tâm.

“Anh có thể cho hắn tới nơi này” Đây là đáp án cuối cùng của Mạnh Phi Vũ .

“Ah, được..... Nhạc lão sư, ta không có tiện đi ra ngoài, thầy đến nhà của ta nhé, đến đây đi.” Hắn cũng biết mình mang thai, tuy rằng không có bệnh trạng rõ ràng, nhưng vẫn là tốt nhất không cần đến chỗ đông người đi.

“..... Nhà trò còn có trường bối ở phải không? Ta đến có gì không tiện hay không?” Chương Nhạc có chút nghi ngờ, hắn nghĩ, nhà Tử Uyên nhất định không phải gia đình bình thường, cho nên, hắn mạo muội tới chơi như vậy chắc hắn là quá không lễ phép.

“Sẽ không.”

“Vậy được rồi, trò nói cho ta biết địa chỉ đi.”

“.....” Tử Uyên nói địa chỉ, sau đó, buông điện thoại rồi đi thay đổi một bộ quần áo, chờ Chương Nhạc.

.....

Ước chừng một giờ sau, tiếng chuông cửa vang lên.

Tử Uyên nhìn cửa, Mạnh Phi Vũ cũng đứng lên.

“Mời vào.” Lúc này Tử Uyên thoát nhìn so với lúc ở trong trường học trông hiền hoà hơn.

Chương Nhạc đi đến, đầu tiên đưa mắt nhìn đến chính là Mạnh Phi Vũ đứng ở trước sô pha.

Nữ nhân rất lạnh a!

“Xin chào, ta là lão sư của Tử Uyên là Chương Nhạc, mạo muội tới chơi khiến mọi người thêm phiền toái, xin hỏi cô là?” Đầu tiên là một tiếng chào hỏi, Chương Nhạc lịch sự hướng Mạnh Phi Vũ giới thiệu.

“Xin chào, ta là Mạnh Phi Vũ, là bạn gái của Tử Uyên.” Mạnh Phi Vũ thanh âm tuy rằng vẫn lãnh lạnh như cũ, nhưng đã được xem như rất khách khí.

“A, Xin chào .” Chương Nhạc thanh âm mang theo một chút kinh ngạc.

Chương Nhạc trừ bỏ âm nhạc bên ngoài, đối những chuyện khác thực sự là không quan tâm, cho nên, thời điểm có yến hội, hẳn là không có đi, nhưng truyền thuyết về bạn gái của Tử Uyên hẳn vẫn biết đến, không nghĩ tới nàng sẽ là một người con gái như vậy, thật làm cho người ta kinh ngạc , hơn nữa xem ra bọn họ là đã sống chung rồi.

“Các người nói chuyện đi.” Mạnh Phi Vũ không có ý tứ muốn nghe bọn họ nói chuyện , cho nên, không có tiếp tục khách sáo, chính là thản nhiên quay đầu lấy một quyển sách đứng ở một bên đọc .

Không phải Mạnh Phi Vũ không muốn tránh đi chỗ khác, mà là nhà Mạnh Phi Vũ chỉ có phòng tắm là được ngăn cách, còn lại những nơi khác là hoàn toàn thông nhau.

“Mời ngồi.” Tử Uyên đối với Chương Nhạc có chút xấu hổ nói,sau đó rót một ly trà mời Chương Nhạc.

“Uh, cảm ơn.”

“Không cần khách khí.” Tử Uyên đã ngồi xuống ở một bên.

“Tử Uyên, ta tới tìm trò là có một việc cũng muốn hỏi một chút ý kiến của trò, năm nay thời điểm vào tháng 9, sẽ có một buổi diễn tấu đàn cổ do các danh sư đàn cổ trên thế giới đến biểu diễn, ta lo lắng nghĩ cho trò một chút, không biết trò có thể tham gia hay không, cái này đối với trò mà nói tuyệt đối là cơ hội tốt có thể thành danh”. Chương Nhạc là có chút hưng phấn, một buổi diễn như vậy đã rất hiếm có, mà có thể giới thiệu Tử Uyên với những người kia, liền càng làm cho hắn cảm thấy hưng phấn.

Chương Nhạc cho rằng, Tử Uyên là một thiên tài cực kỳ hiếm có trong giới đàn cổ.

“Thực xin lỗi, ta không thể tham gia.” Tử Uyên từ chối không một chút lo lắng.

Tháng 9 đã là lúc hắn mang thai 4 tháng, hẳn thực sự không có khả năng tham gia.

“Vì sao?” Vốn Chương Nhạc là cho rằng Tử Uyên nhất định sẽ đáp ứng, không nghĩ tới đáp án dĩ nhiên là từ chối, cơ hội như vậy là ngàn năm có một là có muốn mà không thể cầu a.

“Ta có việc riêng.” Tử Uyên thản nhiên nói.

“Nhưng là, cơ hội như vậy thật sự rất khó, hơn nữa, cũng đáng tiếc cho cầm nghệ của trò, trò chẳng lẽ không muốn ọi người đều biết đến trò sao?” Chương Nhạc không muốn để Tử Uyên buông tha cho cơ hội tốt như vậy, cho nên, tiếp tục khuyên bảo.

“Thực xin lỗi, ta thật sự không thể tham gia.” Đối với Chương Nhạc, Tử Uyên vẫn là có chút tôn kính, bằng không cũng sẽ không đem số điện thoại nói cho hắn, lại càng sẽ không kiên nhẫn cùng hắn nói chuyện như vậy.

“Tử Uyên, trò tốt nhất nên suy nghĩ cho kỹ, đây là cơ hội thành danh tốt nhất , hơn nữa.....” Nói tới đây, Chương Nhạc nhìn về phía Mạnh Phi Vũ vẫn một mực yên lặng không ra tiếng “..... Hơn nữa, ta nghĩ, Mạnh tiểu thư cũng sẽ hy vọng bạn trai của nàng là nghệ sĩ cổ cầm tuyệt nhất thế giới đi.” Tuy rằng, khuyên bảo như vậy có chút vô duyên, nhưng mà, Chương Nhạc nói cũng là sự thật, hẳn là thật sự hy vọng Tử Uyên có thể nắm chắc được cơ hội này, hẳn có thể cam đoan, Tử Uyên nhất định sẽ nổi danh.

Mạnh Phi Vũ nghe được Chương Nhạc cùng nàng nói chuyện, ngẩng đầu lên nhìn về phía Chương Nhạc.

“Hắn chắc chắn sẽ không đi.” Mạnh Phi Vũ lạnh lùng phun ra câu này, khiến Chương Nhạc có chút xấu hổ.

“Vì sao vậy? Đây là một cơ hội cực tốt a, thật sự cái việc riêng đó không thể sắp xếp lại một chút sao?”

Tuy rằng nghe được lời nói của Mạnh Phi Vũ, nhưng Chương Nhạc vẫn chưa từ bỏ ý định .

43. Chương 43: Nam Tử Học Nghệ Chỉ Vì Một Người

Vì sao vậy? Đây thực sự là một cơ hội tốt lắm a, thật là cái việc riêng gì đó không thể sắp xếp lại một chút sao?”

“Hắn sẽ không đi !” Mạnh Phi Vũ lạnh lùng lặp lại câu nói này một lần nữa.

“..... Tử Uyên, thực sự rất khó có được cơ hội như thế này, trò thật sự không đi sao? Không cần bởi vì một ít việc riêng tư mà chậm trễ sự nghiệp phát triển a.” Đối với thái độ lạnh lùng cự tuyệt của Mạnh Phi Vũ , Chương Nhạc có chút ngạc nhiên, hẳn cho rằng Tử Uyên sợ dĩ không đi là vì Mạnh Phi Vũ, cho nên lại dùng lời nói thăm thía đối với Tử Uyên.

Ngụ ý là hy vọng, Tử Uyên không cần nhi nữ tình trường, không cần bởi vì một nữ nhân mà buông tha cho thời cơ tốt để phát triển sự nghiệp.

Nghe được lời nói của Chương Nhạc ,Mạnh Phi Vũ chỉ là cười lạnh lùng .

“Ta không cho phép, hắn sẽ không đi.” Lạnh lùng, Mạnh Phi Vũ đem vấn đề chuyển hướng tới bản thân mình.

Chương Nhạc bởi vì câu nói này của nàng mà cảm thấy Mạnh Phi Vũ càng ngày càng nguy hiểm.

Ý tứ trong lời nói của nữ nhân này là cái gì?

Hai người nhìn nhau, nội lực phía sau Chương Nhạc, ánh mắt tất nhiên là sáng ngời hữu thần, mà Mạnh Phi Vũ tuy rằng không có nghiên cứu luyện tập nội lực, nhưng một thân lạnh lùng sát khí cũng làm cho Chương Nhạc có chút kinh hãi!

Nữ nhân này tuyệt đối không phải người thường!

“..... Quên đi, nếu như vậy, ta cũng sẽ không cưỡng cầu, bất quá, Tử Uyên ta hy vọng trò có thể thận trọng suy nghĩ một chút, ta cũng sẽ không quấy rầy nữa.” Nói xong, Chương Nhạc đứng lên, hướng ngoài cửa mà đi , lãnh khí nơi này đã bắt đầu nâng lên, nếu không đi hẳn sẽ chịu không nổi.

“Lão sư đi thông thả.” Tử Uyên nói một câu xem như khách khí.

.....

“Muốn đi sao?” Sau khi Chương Nhạc đi rồi, Mạnh Phi Vũ làm như tùy ý hỏi một câu.

“..... Mẫu thân từng nói, nam tử học nghệ, chỉ vì một người, cho nên, ngay từ lần đầu tiên ta bắt đầu học cầm, liền nói cho bản thân mình, cầm tốt nhất, khúc tốt nhất , đều là vì một người nào đó trong tương lai.” Tử Uyên còn thật sự gần từng tiếng nói , sau đó rõ ràng sáng tỏ đem những lời này khắc ở trong lòng của Mạnh Phi Vũ!

Mạnh Phi Vũ nhìn Tử Uyên cái loại thâm tình này , ánh mắt không khỏi hận , để lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Núi băng cũng có thể hòa tan, cũng không phải là không có khả năng, chỉ là phương pháp của người như thế nào mới có thể làm cho tảng băng trong lòng của nàng tan ra mà thôi.

.....

Cuộc sống của Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên xem như rất bình thường, nhưng là, có lẽ là ông trời xem hai người sống quá mức hạnh phúc , cho nên, phái một ít người không nên đến, cho bọn họ một chút phiền toái đi.

Đầu tháng 9, Tử Uyên đã xin trường học tạm nghỉ, an tâm đứng ở trong nhà.

Nam nhân mang thai cùng nữ nhân là có chút bất đồng, nữ nhân bình thường là 10 tháng sinh sản, mà nam nhân là thời kỳ mang thai lại chỉ có 9 tháng! Cho nên, đã sắp được 9 tháng thì bụng của Tử Uyên đã rất là lớn.

Hắn mỗi ngày chính là ở nhà nghỉ ngơi, cái gì Mạnh Phi Vũ cũng không cho hắn làm, hơn nữa, chỉ cần là Mạnh Phi Vũ ở nhà, nàng sẽ nhìn chăm chăm bụng Tử Uyên rồi ngăn người, làm cho người ta không tìm thấy một chút hơi thở lạnh băng nào.

Đôi khi, Mạnh Phi Vũ còn có thể ghé vào trên bụng của Tử Uyên, sau đó chậm rãi lộ ra một nụ cười ôn nhu , thời điểm này đối với Tử Uyên mà nói là thời điểm hạnh phúc nhất, nhìn thấy nụ cười của Mạnh Phi Vũ, hắn sẽ cảm thấy thỏa mãn.

Nhưng là, ngày hôm nay, Mạnh Phi Vũ phải đi ra ngoài công tác thì lại gặp phiền toái.

Từ trong nhà xuất phát, Mạnh Phi Vũ lái xe đi viện tư pháp, nhưng là khi nàng đi đến ngã tư thứ nhất , liền lập tức phát hiện đằng sau có hai chiếc xe đang theo dõi nàng!

Nhấn mạnh chân ga, xe của Mạnh Phi Vũ mạnh mẽ tăng tốc, ở trong những đoàn xe xen kẽ vượt lên trên, xe đằng sau cũng tăng tốc theo sát phía sau, nhưng mà, vẫn là thua Mạnh Phi Vũ rất nhiều.

Nhìn 2 cái xe ngu ngốc bị đá ở phía sau, Mạnh Phi Vũ cười lạnh lùng , kỹ thuật như vậy còn muốn theo dõi nàng, thật là không biết tự lượng sức mình!

.....

Đến viện tư pháp, xe đằng sau đã không còn thấy bóng dáng, Mạnh Phi Vũ cũng không để ý ở trong lòng, nàng là quan toà, lại xuất thân từ danh gia, sống trên đời nhiều năm, kẻ thù nhiều vô số kể, nhưng là không ai có thể tạo ra uy hiếp đối với nàng, cho nên, nàng rất kiêu ngạo không đem những người này để ở trong mắt.

Mạnh Phi Vũ đến văn phòng liền cầm lấy một văn kiện lên nhìn

Mà lúc này, Tử Uyên lại gặp phải chuyện nguy hiểm không thể tưởng được!

Mạnh Phi Vũ đi rồi, Tử Uyên ở trong nhà xem bộ sách “nuôi con” , cái này đều là do Mạnh Phi Vũ mua về, nhưng Mạnh Phi Vũ ít khi xem , mua cho hắn xem là chủ yếu.

Nhớ rõ có một lần, Mạnh Phi Vũ ghé vào bụng của hắn nói “Đứa nhỏ anh sinh, anh phải chiều cổ”!

Tử Uyên ôn nhu cười, sau khi mang thai , hắn cười như vậy càng ngày càng nhiều.

Hắn tuy biết rằng Mạnh Phi Vũ rất lạnh lùng, nhưng cũng cùng hắn rất chờ mong tiểu sinh mệnh này được sinh ra.

“Cục cưng, ba ba nhất định sẽ đem con bình an sinh ra.” Đúng vậy, nhất định phải bình an, nam tử bọn họ ở nơi đó sinh sản rất là nguy hiểm, có rất nhiều hồng nhan bạc mệnh nam tử chính là bởi vì khó sinh mà chết, nhưng là, đây là số mệnh bọn họ , bọn họ nguyện ý dùng sinh mệnh của chính mình đi đổi lấy đời tiếp theo kéo dài liên tục.

Mà ngay tại lúc này, đột nhiên có tiếng đập cửa vang lên.

Tử Uyên có chút nghi hoặc, căn nhà này trừ bỏ ngày ấy Chương Nhạc đến, hầu như là không có người khách nào khác tới.

Sẽ là ai đây?

“Trong nhà có người không? Ta là bảo vệ bảo an, có một số việc muốn tìm ngài.” Một người nam nhân đứng ở ngoài cửa, thoạt nhìn có vẻ hung ác.

Tử Uyên nhú mảy, hấn mặc dù đang ở nhà, nhưng là cũng không thể mở được cửa, bởi vì cái dạng này của hấn căn bản là không thể gặp người khác được, Mạnh Phi Vũ đã nói qua, nơi này không có nam tử mang thai, nếu bị người khác biết được, sẽ có rất nhiều phiền toái.

Cho nên, Tử Uyên chính là im lặng, không để ý đến người bên ngoài, nghĩ là, có lẽ người bên ngoài nếu biết trong nhà không có người thì sẽ tự động rời đi.

Nhưng là, cái người gõ cửa kia không chỉ không đi, ngược lại bắt đầu phá cửa!

Bọn họ muốn làm cái gì!

Tử Uyên cả kinh, cầm lấy điện thoại di động liền gọi cho Mạnh Phi Vũ.

Nhưng là điện thoại lại chậm chạp không có ai tiếp, mà phía sau, tên người lạ đã mở cửa vào được, hơn nữa, không phải chỉ một người, mà là một nhóm người.

Tử Uyên rất nhanh đi đến hướng tủ quần áo, phủ thêm một cái áo gió màu đen mà Mạnh Phi Vũ cố ý vì hấn chuẩn bị, hấn không thể để cho người khác nhìn thấy hấn mang thai!

“Các người muốn làm cái gì?” Tử Uyên bình tĩnh nhìn vào một người nam nhân âm lãnh đi ở phía trước, đằng sau là 8, đại nam nhân khác người nào người này thân thể cao lớn, tất cả là một thân hắc y, rõ ràng không phải người tốt.

“Lão đại, chúng ta tra ra được chính là người này.” Một người nam nhân chỉ vào Tử Uyên rồi nói với nam nhân đứng ở phía trước.

“Àn, mảy chính là bạn trai của Mạnh Phi Vũ?” Ngữ khí của nam nhân này có chút âm lãnh, làm cho người nghe thực không thoải mái.

“Các người rốt cuộc muốn làm cái gì?” Tử Uyên cau mày, tự nói cho chính mình phải bình tĩnh, điện thoại trong tay cũng liên tục gọi cho Mạnh Phi Vũ

44. Chương 44: Nam Nhân Của Ta Tự Mình Cứu

“Các người muốn làm cái gì?”

“Chúng ta muốn làm cái gì? Hừ, mảy đợi lát nữa sẽ biết, người đầu lên, đem hấn trói lại.” Thích Hưởng Thiên âm ngoan nói với thủ hạ.

Hừ, từ ngày ấy bị phương pháp lái xe giống như không muốn sống của Mạnh Phi Vũ dọa chạy lui lại phía sau, hấn liền muốn tìm thông tin tư liệu về Mạnh Phi Vũ, nhưng khả năng tìm được tư liệu thật sự là hữu hạn, trừ bỏ thân thể cao quý bên ngoài của Mạnh Phi Vũ mọi người đều biết đến, còn về thông tin cá nhân của Mạnh Phi Vũ thật sự là ít đến không tìm được, đến ngay cả nơi ở của nàng cũng là hấn phái người theo dõi gần hai tháng mới biết được đại khái.

Nhưng là lại không nghĩ rằng một nữ nhân lạnh như băng thế lại đã có bạn trai, nhưng lại là sinh viên của học viện hoàng gia, hấn đã nói qua, nếu hấn không chiếm được nữ nhân này thì người khác cũng đừng mong có được, cho nên nếu nữ nhân này còn không hướng hấn cúi đầu nhận lỗi, hấn sẽ phá hủy hết thấy, bao gồm cả cái tên nam nhân này của nàng.

Thích Hưởng Thiên ánh mắt âm ngoan vẫn nhìn chăm chú vào Tử Uyên.

Mà lúc này, hai tên thủ hạ của Thích Hưởng Thiên cũng hướng về phía Tử Uyên đi đến.

Tử Uyên lui từng bước về phía sau, tay trái đặt ở bụng, tay phải điện thoại còn đang liên lạc, vẫn không có ai nghe!

.....

Kia hai người đã đi tới, muốn kéo đầu Tử Uyên , nhưng là bị Tử Uyên xoay người một cái tránh thoát.

Tuy rằng không tiện hành động, nhưng võ công của Tử Uyên vẫn như cũ là không thể khinh thường.

Mà hai người kia vẫn không buông tay ,tiếp tục tiến lên , hơn nữa không khách khí mà động tay động chân, Tử Uyên tiếp tục trốn tránh cũng không có đánh trả, hẳn biết nếu mình đánh trả sẽ chỉ làm càng nhiều người tiến lên, mà thời điểm này hẳn đang mang thai bốn tháng thân thể sẽ liền nguy hiểm.

Nhưng là, dây dưa lâu, toàn bộ nhóm người không có chút kiên nhẫn.

Thích Hưởng Thiên chậm rãi từ trong lòng lấy ra một khẩu súng!

“Người nếu không ngoan ngoãn cho chúng ta mang đi, ta liền nổ súng.” Thanh âm âm ngoan hơn lãnh khốc, hòng súng thẳng chỉ vào Tử Uyên.

Tử Uyên thân thể có chút cứng ngắc, đối với cái loại vũ khí này hẳn cũng không xa lạ, Mạnh Phi Vũ đã từng ở trước mặt hắn dùng nó giết chết người.

Tử Uyên lui ra phía sau, một bàn tay kéo áo gió một chút, tay kia thì chậm rãi đưa xuống, vừa nãy lúc mới đánh nhau, Tử Uyên vội vàng đem điện thoại giấu vào áo gió, mà cũng ngay tại lúc này, Tử Uyên điện thoại truyền đến thanh âm của Mạnh Phi Vũ.

“Tử Uyên, làm sao vậy?” thanh âm lạnh như băng mang theo chút nghi hoặc của Mạnh Phi Vũ, nàng vừa mới đi toilet, lúc trở về mới nhìn đến điện thoại thấy Tử Uyên đang gọi cho nàng, nàng liền tiếp máy nhưng không có nghe được âm thanh gì .

Tử Uyên nghe được tiếng nói của Mạnh Phi Vũ, mà cách Tử Uyên không xa hai nam nhân kia cũng nghe được tiếng qua điện thoại của nàng!

“Lão đại, hẳn gọi điện thoại.” Nói xong, người kia định tiến lên, nhưng bị Tử Uyên dùng một quyền đánh sang một bên.

“Phi Vũ, có người xông vào..... AAA!” Tử Uyên rất nhanh cầm lấy điện thoại nói một câu, sau đó chính là kêu rên , cánh tay trái của hắn cầm lấy điện thoại liền bị trúng một viên đạn, điện thoại bị văng ra xa!

“Không được cử động, nếu lại động đến nó tao liền trực tiếp giết mày!” Thích Hưởng Thiên uy hiếp, hòng súng thẳng chỉ vào đầu Tử Uyên.

Tử Uyên không sợ chết, thật sự không sợ, nhưng trong bụng hắn là có đứa nhỏ của Mạnh Phi Vũ, hắn không thể làm cho đứa nhỏ này bị thương tổn gì, mà trên vai trái bỗng rất đau đớn làm cho Tử Uyên hiểu được,vũ khí này thật sự rất nguy hiểm.

“Đem điện thoại lấy lại đây.” Thích Hưởng Thiên hướng một người bên cạnh mình nói.

“Vâng!” Một tiểu đệ nhặt điện thoại lên, giao cho Thích Hưởng Thiên.

Mà lúc này nghe được câu nói của Tử Uyên “Có người xông vào” Mạnh Phi Vũ đã phi thân hướng bãi đỗ xe chạy tới!

“Mạnh Phi Vũ?” Thích Hưởng Thiên nhìn đến điện thoại còn chưa có cắt , liền thử nói một câu vào điện thoại .

“Người là ai?” Thanh âm của Mạnh Phi Vũ so với thường ngày càng thêm lạnh như băng theo đầu bên kia điện thoại truyền đến.

“Em gái, em không nhớ rõ ta sao? Em cho ta ấn tượng rất là rất sâu sắc a, em gái không muốn sống này.” thanh âm giống như trước là âm trầm, nhưng là không khó nghe ra bên trong ẩn chứa hàm xúc ý tứ muốn đùa cợt.

“Thích Hưởng Thiên!” Mạnh Phi Vũ mắt lạnh híp lại, lạnh lùng phun ra ba chữ.

“Em thế nào lại biết tên của ta, thật sự là làm cho ta cảm thấy kinh ngạc, không nói vô nghĩa với em nữa, hiện tại tiểu tình nhân của em đang ở trong tay của ta,em là muốn hắn sống hay là muốn hắn chết?” Thích

Hương Thiên có chút kinh ngạc, không nghĩ tới đối phương thế nào lại biết tên của hắn, hắn nghĩ đến ấn tượng Mạnh Phi Vũ cho hắn chính là khi ở viện tư pháp đi ngang qua nhau mà thôi.

“Nếu hắn chết, ta sẽ cho người chôn cùng!” Thanh âm của Thích Hương Thiên là âm trầm mà lạnh như băng, nhưng trong lúc này thanh âm của Mạnh Phi Vũ lại càng thêm lạnh khốc vô tình!

Bình tĩnh, khi gặp phải thời điểm nguy hiểm, sự bình tĩnh của Bò Cạp đã phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, cho dù ở trong lòng của nàng, rất để ý đến người kia.

“Ha ha ha, khẩu khí rất cuồng vọng, không hổ là nữ nhân ta xem trọng, nhưng mà, em à, em không cần quá cuồng vọng, em nghĩ rằng ta thật sự không dám giết hắn sao?” Tuy nói như thế này, nhưng biết được thân phận của Mạnh Phi Vũ, Thích Hương Thiên quả thật đúng là có chút sợ hãi, Tử Uyên đang ở trong tay hắn, đây là con tin, nhưng nếu thật sự giết hắn, như vậy, Mạnh Phi Vũ một khi đứng lên trả thù, nếu tính khả năng của nàng ở lực lượng chính giới, hắn sẽ có phiền toái không nhỏ.

Bất quá, trong lời nói của Mạnh Phi Vũ cũng chứng minh được nàng đối với Tử Uyên rất là coi trọng, Thích Hương Thiên ánh mắt âm ngoan nhìn Tử Uyên, hắn muốn nhìn một chút, nam nhân này rốt cuộc có cái mị lực gì, có thể cho nữ nhân như Mạnh Phi Vũ để ý như thế!

Nam nhân này diện mạo quả thật ra không sai, đáng người cũng thực..... Ah? Không đúng, như thế nào có chút cảm giác kỳ quái?

Này nam nhân vì sao lại mặc áo gió?

Cẩn thận xem lại, nam nhân này bụng hình như có chút lồi ra..... Thích Hương Thiên nhíu mày, nam nhân này đáng người cũng quá không được đi, tuổi còn nhỏ như vậy mà lại có cái bụng to như thế! (S: bụng bia -=))

“Người muốn cái gì?” Mạnh Phi Vũ nghĩ không muốn cùng Thích Hương Thiên nói chuyện vô nghĩa, cho nên, trực tiếp hỏi, mà lúc này xe của Mạnh Phi Vũ đã đang ở trên đường về nhà.

Bởi vì, không có cảm giác được sự di chuyển, mà Tử Uyên lại là nói xen vào, cho nên, Mạnh Phi Vũ phán đoán người như cũ là ở trong nhà.

“Ta muốn cái gì? Ta muốn đương nhiên chính là em, ta hiện tại đang ở nhà của em, em trở về đây chúng ta cùng bàn luận.” Thích Hương Thiên luôn luôn cuồng ngạo, hướng chỉ hiện tại lại có con tin ở trong tay, vốn là hắn tính đem người đưa đến địa bàn của hắn sau đó uy hiếp Mạnh Phi Vũ, nhưng nếu Mạnh Phi Vũ hiện tại đã biết, như vậy ở trong này cũng là có thể.

Ý tưởng của Thích Hương Thiên là một nữ nhân nho nhỏ như nàng cho dù có giỏi bao nhiêu, cũng không có khả năng tại đây làm ra được tình huống gì!

Nhưng cũng tại hắn khinh thường nữ nhân như vậy, đã làm cho hắn phạm vào sai lầm không thể bù lại!

“Người chờ đó!” Mạnh Phi Vũ lạnh lùng nói một câu, liền cắt đứt điện thoại, sau đó đạp chân ga mạnh mẽ, xe cũng tách một cái liền bay đi ra ngoài!

Tử Uyên, trăm ngàn lần đừng có việc gì xảy ra!

.....

Thích Hương Thiên nhìn điện thoại bị cắt đứt liên lạc, ánh mắt càng thêm thâm trầm.

Mạnh Phi Vũ nữ nhân này có cá tính như thế, tựa hồ so với hắn còn muốn cuồng ngạo hơn, so với hắn còn lạnh hơn, hắn nhưng thật ra muốn xem, đối mặt tình huống như vậy, nàng còn cuồng ngạo như thế nào, có thể lạnh đến mức nào.

Mạnh Phi Vũ lái xe chạy đến dưới lầu, nhưng là nàng cũng không vội vã đi lên, mà là cầm điện thoại lên gọi, điện thoại vừa thông:

“Mẹ nó, Phi Vũ, người có chuyện gì cũng nói nhanh lên, đừng có chậm trễ công việc của ta.” Đầu điện thoại kia thanh âm mắng như hỏa bạo, nhưng lại có vẻ khàn khàn gọi cảm, làm cho người ta hoài nghi công việc trong miệng của nàng rốt cuộc là làm cái chuyện gì!

“Thiên Bang bắt nam nhân của ta, ta muốn làm cho người của bọn chúng không thấy được mặt trời của ngày mai.” Mạnh Phi Vũ nói hai câu lạnh như băng liền kiêu giết, ở đầu kia điện thoại nhiệt tình liền tăng vọt.

“shit, tmd (chửi thề) Thiên Bang, sớm không bắt người trẻ không bắt người già lại tới trối người, ta đã sớm xem bọn chúng không vừa mắt, nếu không phải vì duy trì cân bằng của hắc đạo, ta đã sớm diệt gọn bọn chúng, bạn chờ ta, ta lần này đi nhất định sẽ san bằng hang ổ của chúng nó, nam nhân của bạn làm sao thế? Ta cũng thuận tiện cứu ra luôn!” Hỏa Viêm tính tình nóng nảy mắng liên tiếp, sau đó chợt nghe âm thanh mặc quần áo xoàn xoạt từ đầu bên kia điện thoại.

“Không cần, nam nhân của ta ta sẽ tự mình cứu ra!” Lạnh lùng nói một câu, Mạnh Phi Vũ quăng điện thoại, đi lên!

Hắn là nam nhân của nàng, nàng nhất định sẽ tự mình cứu ra !

45. Chương 45: Bình Tĩnh Cứu Người

Mạnh Phi Vũ đứng ở ngoài cửa nhà mình, sờ sờ bên eo phải, ánh mắt lạnh lùng, mở cửa ra rồi đi vào.

“Không được nhúc nhích!” Một khẩu súng chìa vào đầu của Mạnh Phi Vũ.

Mạnh Phi Vũ dừng lại, đứng ở cửa tìm kiếm thân ảnh Tử Uyên.

Tử Uyên đứng dựa vào cửa sổ, còn có một tên nam nhân đứng bên cạnh, hòng súng chỉ thẳng vào đầu, mà Tử Uyên đang khoác một cái áo gió, trên cánh tay trái đang chậm chậm chảy máu!

Hắn bị thương! Trong phút chốc, trên người Mạnh Phi Vũ liền tản mát ra sát khí nồng đậm, nhưng lập tức liền biến mất, nàng không thể đã thảo kinh xà, lúc này chỉ có thể bình tĩnh thì nàng mới có thể ở trong phút chốc xoay chuyển tình thế, bình tĩnh là tố chất căn bản nhất của một sát thủ.

Chỉ cần cho nàng một cơ hội thì nàng sẽ bắt lấy ngay lập tức! Một chiêu toàn thắng!

“Anh cảm thấy thế nào?” Mạnh Phi Vũ đối với Tử Uyên lạnh lùng hỏi.

“Ta không sao.” Tử Uyên thấy Mạnh Phi Vũ trở về thì vừa mừng vừa sợ, cùng lúc hắn cũng không hy vọng bởi vì hắn mà Mạnh Phi Vũ bị gì ngoài ý muốn, nhưng là về phương diện khác, ở trong lòng hắn, hắn cũng nói cho chính mình, phải tin tưởng Mạnh Phi Vũ.

Cho nên, tuy rằng cánh tay trái của hắn rất đau, hơn nữa, hình như bụng cũng hơi đau, nhưng là hắn vẫn như cũ thần nhiên cười, nói cho Mạnh Phi Vũ biết hắn không có chuyện gì.

Chính là hắn cũng cảm giác được chính mình thực vô dụng, không nghĩ được sẽ làm cho Mạnh Phi Vũ lâm vào hoàn cảnh nguy hiểm đến thế này, tuy rằng, cũng là bởi vì hắn hiện tại đang có bầu, nhưng là, hắn vẫn là không thể tha thứ cho chính mình.

Nghe được câu trả lời của Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ đem tầm mắt chuyển hướng về phía người duy nhất đang ngồi ở trong phòng – Thích Hưởng Thiên, sau đó tính toán tình huống đang xảy ra, trong phòng tổng cộng là 10 người, trừ mình và Tử Uyên, còn có người, có 2 người đứng ở bên cạnh nàng và Tử Uyên, bốn người đứng ở đằng sau Thích Hưởng Thiên, một người đứng ở cửa cách đó không xa.

“Nói, người muốn cái gì?” khí chất của Mạnh Phi Vũ chính là lạnh lùng làm cho người ta phải lùi bước, mà lúc này, lại càng kiêu căng khí phách hơn, làm cho người khác có cảm giác không thể quản chế được.

Thích Hưởng Thiên ánh mắt âm ngoan niêm một tầng tức giận, không nghĩ được là tới lúc này tại tình cảnh này mà nàng còn có thể cuồng ngạo như thế!

“Em gái, hãy chú ý thái độ của em đi.”

“Người muốn cái gì?” Không để ý đến cảnh cáo của Thích Hưởng Thiên, Mạnh Phi Vũ lạnh lùng lại hỏi một lần nữa.

“Ta muốn em, ta muốn em ngoan ngoãn nghe lời nói của ta!” Thích Hưởng Thiên đứng lên đi đến bên người Mạnh Phi Vũ, giơ tay lên kéo Mạnh Phi Vũ qua!

Mà ngay tại thời điểm này, Mạnh Phi Vũ nhìn về phía Tử Uyên, quang mang trong mắt hiện lên sự khác thường, mà hình như Tử Uyên cũng hiểu được cái gì, hai người cùng nhau hành động.

Đầu tiên Tử Uyên vung tay một cái rất mạnh thừa dịp người bên cạnh không có phản ứng kịp thì giữ chặt tay của hắn rồi cướp lấy vũ khí, , ngay lập tức dùng súng chỉ lại vào hắn.

Mà bên này Mạnh Phi Vũ ngay lập tức dùng khủy tay đánh vào mặt của Thích Hưởng Thiên, thừa dịp lúc Thích Hưởng Thiên né tránh, một tay liền nắm lấy cổ tay cầm súng hắn, ném đi súng của hắn, sau đó rút súng của mình chĩa vào đầu của Thích Hưởng Thiên.

Hai người cùng làm, thời gian cơ hồ giống nhau, động tác cũng giống nhau sạch sẽ lưu loát, làm cho bọn người ăn cơm hắc đạo không kịp phản ứng, đến lúc bọn họ phản ứng kịp thời thì Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên đã cầm mỗi người 1 khẩu súng, mỗi người không chế một người.

“Người!” Thích Hưởng Thiên không hiểu bật thốt lên kinh hãi, hắn không nghĩ tới một nữ nhân như Mạnh Phi Vũ thế nhưng lại có thân thủ lợi hại đến thế, lại càng không ngờ, trong người của nàng lại có súng!

“Câm miệng.” Mạnh Phi Vũ kéo Thích Hưởng Thiên lùi về phía sau, thẳng đến lúc lưng hắn dán lên trên tường.

“Bảo bọn chúng bỏ súng xuống, sau đó rút ra ngoài!” Mạnh Phi Vũ lạnh lùng nói, hòng súng hướng đến gần đầu của Thích Hưởng Thiên.

Nơi này là nhà của nàng, nàng không nghĩ sẽ giết người ở trong này, miễn làm cho ô uế nơi ở của nàng, nhưng những người này cũng đừng mong được sống.

“Người!... Được, các người đều đi ra ngoài.” Thích Hưởng Thiên quát, hắn thế nào lại một lần nữa rơi vào trong tay của nữ nhân này, hơn nữa là làm ột nữ nhân lấy súng chỉ vào đầu của hắn, thật sự là làm cho hắn không thể tiếp thụ được.

Bọn đàn em nhìn lão đại đã bị người khác lấy mất vũ khí, đành phải buông súng của mình xuống rồi vội vàng chạy ra ngoài.

Bất quá, sở dĩ tốc độ nhanh như vậy, là vì bọn chúng cũng cho rằng nếu không nhanh thì Mạnh Phi Vũ sẽ thật sự giết người.

“Linh linh linh.....” Mà ngay tại phía sau điện thoại của Thích Hưởng Thiên vang lên.

“Người nghe đi.” Mạnh Phi Vũ lui về phía sau mấy bước, đi đến bên cạnh người Tử Uyên, rồi nói với Thích Hưởng Thiên, tên đàn em vừa mới bắt Tử Uyên cũng bị đuổi đi ra ngoài.

“Có chuyện gì?” Nhìn thấy là đàn em gọi thông báo, Thích Hưởng Thiên trực tiếp hỏi không khách khí.

“Lão đại, không tốt, Hỏa đem người tới, chúng ta ở bên này đã chết rất nhiều anh em, ngài mau trở lại a..... Phan, phan, phan.” Âm thanh tràn ngập vội vàng, thỉnh thoảng còn truyền đến vài tiếng súng vang, giống như đang bắn nhau!

Thích Hưởng Thiên sợ hãi, nhìn về phía Mạnh Phi Vũ.

“Cút!” Mạnh Phi Vũ cũng không có làm Thích Hưởng Thiên khó xử, mà là lạnh lùng nói một chữ.

Lửa giận của Thích Hưởng Thiên bị Mạnh Phi Vũ châm lên hoàn toàn, nhưng là hiện tại bị quản chế, hơn nữa lại đang xảy ra vấn đề lớn, cho nên, Thích Hưởng Thiên chỉ hung hăng liếc mắt trừng Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên một cái, sau đó mặt xám xịt rời đi.

Thích Hưởng Thiên đi rồi, Mạnh Phi Vũ lập tức đến bên người Tử Uyên, mà Tử Uyên cũng vì rốt cục đã thoát khỏi nguy hiểm mà thở phào, một tay che bụng ngồi ở trên sofa, bụng của hắn đau quá!

“Làm sao vậy?” Mạnh Phi Vũ nhìn thấy Tử Uyên ôm bụng thì cau mày, bộ dạng lãnh khốc khi này đã biến mất, gương mặt lạnh băng cũng phải nhiễm một tầng sắc lo lắng.

“Bụng ta..... Đau quá!” Thanh âm không có chút khí lực, hô hấp của Tử Uyên bắt đầu có chút khó nhọc !

“Anh đợi chút, ta lập tức gọi điện thoại đưa anh đến bệnh viện!”

Dứt lời, Mạnh Phi Vũ ngay lập tức điện thoại cho Mặc Sĩ Tĩnh, sau đó liền giúp đỡ Tử Uyên đi xuống lầu, một đường chạy như bay tới bệnh viện!

Tử Uyên nằm phía sau sắc mặt đã trắng bệch, toàn bộ gương mặt tuần tú đã nhăn nhúm lại thành một đoàn.

“Tử Uyên, anh phải kiên trì ,anh có nghe được ta nói cái gì không?” tâm trạng của Mạnh Phi Vũ càng ngày càng kích động, nằng gắt gao sờ đầu của Tử Uyên , ở bên tai hắn nói.

Một trận bối rối qua đi, Tử Uyên bị đưa vào phòng giải phẫu, Mạnh Phi Vũ im lặng ngồi chờ ở bên ngoài, bên cạnh thân thể của nàng là Mặc Sĩ Tĩnh cũng đang im lặng.

Thật lâu sau, Mạnh Phi Vũ sắc mặt càng ngày càng lạnh như băng, tựa hồ muốn đem toàn bộ không khí đông lại!

Mặc Sĩ Tĩnh nhẹ nhàng thở dài một tiếng, cầm bàn tay đã lạnh như băng của Mạnh Phi Vũ .

“Hắn sẽ không có việc gì.”

Mạnh Phi Vũ nhìn về phía Mặc Sĩ Tĩnh, không nói gì.

“Hắn thật sự sẽ không có việc gì.” Mặc Sĩ Tĩnh cường điệu lặp lại một lần nữa.

“..... Hắn đang mang thai con của ta!” Mạnh Phi Vũ lạnh lùng phun ra vài chữ này, như là nói với Mặc Sĩ Tĩnh, mà cũng là nói với chính mình.

“Hắn cùng đứa nhỏ đều đã không có việc gì.” Biết Mạnh Phi Vũ lo lắng, Mặc Sĩ Tĩnh thanh âm càng thêm ôn nhu một chút.

Mạnh Phi Vũ ngẩng đầu nhìn hướng phòng giải phẫu, nơi đó đèn đỏ vẫn sáng như trước.....

46. Chương 46: Một Phần Của Một Giây Vượt Qua Đêm

Cửa phòng giải phẫu đột nhiên mở ra, đèn đỏ cũng tắt, sau đó từ trong đi ra một nam bác sĩ mặc áo màu trắng, đây cũng là bác sĩ trước đây kiểm tra cho Tử Uyên.

Mạnh Phi Vũ đứng lên đi rồi đi qua, lạnh lùng nhìn nam nhân kia.

“Giải phẫu đã xong, bệnh nhân tạm thời không có nguy hiểm đến tánh mạng ,nhưng là bởi vì có thai lại bị thương mất máu quá nhiều, cho nên, tạm thời hôn mê, hơn nữa ban đêm khả năng sẽ phát sốt, nhất định phải xử lý tốt, bằng không sinh mệnh sẽ bị nguy hiểm.” Bác sĩ rất nhanh đem tình trạng bệnh tình của Tử Uyên nói luôn 1 hơi, sau đó rất nhanh rời đi như là đang chạy trốn.

Mạnh Phi Vũ mặt lạnh như băng neho mắt nhìn theo Tử Uyên bị y tá đẩy ra sau, sắc mặt của hắn tái nhợt, mặt không có chút máu.

Đi theo y tá đi vào phòng bệnh đặc biệt, Mạnh Phi Vũ nhẹ nhàng ngồi ở bên cạnh giường Tử Uyên, Mặc Sĩ Tĩnh nhìn thấy Mạnh Phi Vũ như vậy, mỉm cười chúc phúc, mang theo người còn lại rồi đi ra ngoài, đem không gian này lưu lại cho hai người yêu nhau.

“Tử Uyên.” Ngữ điệu bình thường lạnh như băng nhưng mang theo ôn nhu mê hoặc.

Nhưng là người trên giường chỉ là gắt gao nhắm mắt , không có đáp lại.

Mạnh Phi Vũ nắm lấy tay Tử Uyên , biểu hiện khó thấy của một nữ tử ôn nhu, lớp bang trên mặt dần biến mất.

Uyên, mau tỉnh lại, anh nhất định phải tỉnh lại,nếu muốn bình an vượt qua nguy hiểm, anh phải cùng với con của chúng ta khỏe mạnh an khang đứng ở trước mặt của ta.....

Nếu mất đi anh, ta sẽ không biết đến khi nào thì mới có thể sẽ tìm được một người nam nhân đáng yêu như anh, sự ôn nhu của anh, sự ngượng ngùng của anh, sự mềm mại của anh, tất cả mọi thứ của anh đều vì ta mà tồn tại,thời điểm anh đi vào cuộc đời của ta, ta chỉ biết, anh là lễ vật trời đem tặng cho ta.

Anh là của ta, vĩnh viễn đều là của ta, cho nên, mau tỉnh lại, mau khỏe mạnh đứng ở trước mặt của ta, ta không cho phép bất luận kẻ nào đem người của ta mang đi, cho dù là thần chết cũng không được!

Có nghe hay không, Uyên, không có sự cho phép của ta, không cho phép anh lấy phương thức gì rời đi ta, anh đã đáp ứng với ta, vĩnh viễn đều nghe lời nói của ta.

..... Mạnh Phi Vũ ở trong lòng gần từng tiếng kể ra, mà trong phòng bệnh chỉ có thể nghe được tiếng hít thở bất đồng của hai người

.....

Ban đêm rất nhanh sẽ tới, bác sĩ cùng y tá đều ở trong phòng bệnh chờ, mỗi người đều là nhân viên cao cấp nhất của bệnh viện, hơn nữa, cũng đều là người mà Mặc Sĩ Tĩnh tin tưởng , dù sao chuyện Tử Uyên mang thai là không thể để cho người khác biết đến, cho nên, về việc cấp cứu Tử Uyên cho đến lúc chăm sóc, đều là Mặc Sĩ Tĩnh tự mình chọn người đến làm.

Tử Uyên vô ý thức nằm ở trên giường, sắc mặt tái nhợt chậm rãi trở nên hồng nhuận, thân thể cũng bắt đầu chậm rãi tang nhiệt độ, không thể ức chế toát ra mồ hôi.

Bác sĩ cùng y tá đều ở một bên xử lý, mà Mạnh Phi Vũ còn lại là gắt gao cầm tay của Tử Uyên , ở trong lòng nói cho chính mình cũng nói cho Tử Uyên, nhất định sẽ không có việc gì !

Đối với Mạnh Phi Vũ mà nói, nàng chưa từng có cảm thấy một đêm lại dài như thế này, một phần của một giây tựa hồ đều giống như đã qua một thế kỷ.

Tử Uyên đầu tiên là nóng lên, sau đó là đổ mồ hôi lạnh, sau lại là tay cũng bắt đầu vô ý thức giãy dụa, miệng cũng bắt đầu nỉ non lẩm bầm vài tiếng nghe không rõ.

Mạnh Phi Vũ cẩn thận nghe , hình như là “Thực xin lỗi” , “Phi Vũ” ,“Đứa nhỏ” Lời nói linh tinh, điều này làm cho Mạnh Phi Vũ thiếu chút nữa phát điên..... Nam nhân gốc này đến bây giờ còn cùng nàng nói xin lỗi.

“Mau, bệnh nhân hô hấp rất mỏng manh.” Bác sĩ sốt ruột đối với y tá hô lớn.

Mạnh Phi Vũ cả kinh, làm sao có thể hô hấp mỏng manh, sau khi giải phẫu xong liền đưa tới đây, làm sao có thể có chuyện gì hơn cả việc phát sốt nữa? Mạnh Phi Vũ nghĩ, hung hăng cầm lấy tay Tử Uyên.

“Bác sĩ, muốn chuẩn bị điện áp sao?” Một y tá hỏi.

“Không được,tình huống bệnh nhân thế nào cô không biết sao, căn bản là không chịu nổi điện áp !” Bác sĩ hung hăng mắng y tá một câu, bệnh nhân này đang mang thai, dùng điện áp, ngay lập tức thành một xác hai mạng a!

“.....” Bác sĩ cùng y tá lại tập trung vào công việc.

“Tử Uyên, nghe được tiếng của ta không? Ta nói cho anh, anh nhất định phải tỉnh lại, phải sống, anh phải an toàn hoàn hảo không việc gì đứng ở trước mặt của ta! Nói cách khác, ta, Mạnh Phi Vũ cho dù là lên trời hay xuống biển, cho dù là thiên đường hay địa ngục, ta cũng muốn đem anh cướp về, anh có nghe hay không, Tử Uyên, anh nhất định phải hảo hảo sống lại, bằng không, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho anh, có nghe hay không!”

Mạnh Phi Vũ bên tai gần từng tiếng rành mạch nói, bên người bác sĩ cùng y tá đều bị thái độ kiên quyết như vậy, ngữ khí chắc chắn như vậy của Mạnh Phi Vũ dọa sợ đến ngây người, nhất là trong đó có một y tá trẻ tuổi cảm động đến mức bật khóc.

“Còn thất thần làm cái gì?” Mạnh Phi Vũ từ bên tai Tử Uyên ngẩng đầu lên nhìn một đàn y tá cùng bác sĩ đang ngơ ngác, lạnh lùng nói, không còn khí phách, nhu tình như vừa rồi, bây giờ cả người đều là hơi thở lạnh như băng!

Mọi người chấn động, lại lập tức bắt đầu công việc của mình.

Mạnh Phi Vũ lẳng lặng đứng lên, ở một bên chờ đợi.....

Rất cực, một đêm nhằn nhịn chờ đợi cũng đi qua, tình huống của Tử Uyên cũng dần dần ổn định lại, nhưng là không biết vì sao vẫn như cũ là hôn mê bất tỉnh.

“Vì sao?” Mạnh Phi Vũ dùng lạnh lùng như băng hỏi bác sĩ chủ trị của Tử Uyên.

“Này, Mạnh tiểu thư, ngài trước hết đừng có gấp, có thể là bởi vì bệnh nhân mất máu quá nhiều nên lấy phương thức hôn mê thức tiến hành bảo hộ mình, ngài chờ một chút, tối hôm nay hẳn hẳn là sẽ tỉnh lại.” Bác sĩ bị dọa sợ toát ra mồ hôi lạnh, nữ nhân này xinh đẹp thật là xinh đẹp, nhưng thật là đáng sợ, hẳn thật sự không tưởng tượng được nam nhân trên giường kia như thế nào lại chịu được khi ở cùng một chỗ với nữ nhân này!

“Thật sự?”

“Thật sự, vượt qua đêm qua, tình huống của bệnh nhân cơ bản đã ổn định lại, trừ bỏ vết thương cần dưỡng, còn lại cũng không có cái gì trở ngại, ngài yên tâm, thật sự không có việc gì.”

“Ân.” Thản nhiên đáp ứng một tiếng, Mạnh Phi Vũ buông tha cho bác sĩ, đi trở về đến bên giường, tiếp tục nhìn cái vẻ mặt tái nhợt nằm ở trên giường vẫn không nhúc nhích của Tử Uyên.

Cúi người, nhẹ nhàng vừa hôn nhẹ ở trên môi có chút khô nứt của Tử Uyên, sau đó xoay người đi ra phòng bệnh.

.....

Ra khỏi phòng bệnh, Mạnh Phi Vũ liền đụng phải Mặc Sĩ Tĩnh đang đi tới.

“Giúp ta chiếu cố hắn.” Mạnh Phi Vũ đối với Mặc Sĩ Tĩnh thật tình nói, sau đó ở được đáp ứng của Mặc Sĩ Tĩnh, đi ra khỏi bệnh viện. Nàng có chuyện phải làm!

“Ta là Mạnh Phi Vũ.” Ngồi ở trong xe, Mạnh Phi Vũ gọi một cuộc điện thoại!

“Ta đã nghĩ bạn thế nào cũng gọi cho ta, thế nào, nam nhân của bạn có khỏe không? Có cái gì an bài sao?” Điện thoại kia đầu truyền đến thanh âm của Hỏa Viêm, tự tin mà nóng bỏng, thuộc loại hương vị của hỏa tính.

“Hắn tốt lắm, tốt không thể tốt hơn, Thiên Bang thế nào?” Híp lại mắt, Mạnh Phi Vũ lạnh lùng đáp, nhất là nghĩ tới Tử Uyên nằm ở trên giường, ngữ khí liền lạnh hơn.

“Ha ha, xem ra tình huống không tốt lắm a, có thể cho khối băng như bạn nhanh chóng bốc hỏa, Thiên Bang này thật là thâm, ta biết tính tình của bạn, cho nên, người Thiên Bang ta chỉ là tiêu diệt bên ngoài một ít đàn em, người chủ yếu đều giữ lại cho bạn đấy.” Tuy rằng ngữ khí của Mạnh Phi Vũ có chút áp lực, nhưng Hỏa Viêm biết rõ tính tình của bạn tốt, biết là Mạnh Phi Vũ đang trong cơn giận dữ.

“Được, ta sẽ xử lý.”

“Có cần ta phái vài người đi theo giúp bạn hay không?”

“Hừ, bạn từng nghe qua sát thủ giết người cần phải có người giúp sao?” Mạnh Phi Vũ nói xong liền vứt điện thoại, biểu tình lạnh lùng như là Diêm Vương vậy.

47. Chương 47: Một Minh Báo Thù Thiên Bang

Mạnh Phi Vũ lái xe trực tiếp về nhà, sau đó đi đến giá sách trước mặt, nhẹ nhàng chạm vào một quyển sách trong đó..... Sau đó, giá sách từ giữa tách sang hai bên, ngay lập tức xuất hiện một cánh cửa, Mạnh Phi Vũ liền đẩy cửa bước vào.

Trong phòng tối om, nhưng căn phòng này đối với Mạnh Phi Vũ mà nói lại không có một chút cản trở, nàng bước nhanh đến một cái vách tường trước mặt ấn xuống cái công tắc ,“Bá”, sau đó, bên trong trở nên sáng rực!

Một loạt súng ống vũ khí liền hiện ra, đây quả thực giống như là một kho vũ khí loại nhỏ!

Mạnh Phi Vũ lạnh lùng nhìn một vòng, cầm lấy một cái túi du lịch bên cạnh , đi đến cầm lấy một loại súng tự động, sau đó là súng lục, sau đó là đạn dược, cuối cùng Mạnh Phi Vũ lại đi lấy một ít lựu đạn cùng đạn khói!

Cuối cùng, tất cả đã được chuẩn bị đầy đủ trong chiếc túi du lịch loại nhỏ!

Mạnh Phi Vũ lại lạnh lùng nhìn liếc mắt một cái, tắt đèn rồi đi!

.....

Buổi tối!

Mạnh Phi Vũ một đường chạy như bay đi tới tổng bộ của Thiên Bang , sửa sang lại một chút súng ống đạn dược, liền cầm theo cái túi rồi đi vào!

Từ nhỏ đến lớn, chuyện của Mạnh Phi Vũ, nàng không thích người khác nhúng tay vào, bất kể là đồng nghiệp cùng công tác của nàng, chỉ cần đã là quyết định của nàng, nàng sẽ không vì ý kiến của người khác mà thay đổi, nàng nói, cuộc sống của mình , chính bản thân mình phải vượt qua thì mới biết được cái gì mới là tốt cho chính mình nhất.

Cho nên, nàng đã trở thành quan toà trẻ tuổi nhất nước, cũng thành sát thủ nổi danh nhất và giàu có nhất!

.....

“Người là ai?” Mấy tên đàn em trẻ tuổi giữ cửa của Thiên Bang hỏi , phía sau đứng là phi thường u ám, thủ vệ cũng là rất đông.

Mạnh Phi Vũ không nói gì, đi tới, mỗi người một phát, trực tiếp bắn trúng mi tâm (giữa mắt) !

Hai tên đàn em ngay cả cơ hội hô lên còn không có đã phải đi gặp Diêm Vương.

Theo sau, chính là giết từng người một, Mạnh Phi Vũ hầu như không có gặp bất kỳ một trở ngại gì, ngay lập tức đứng ở trước mặt lão đại của Thiên Bang – Thích Hưởng Thiên!

Thích Hưởng Thiên kinh ngạc nhìn Mạnh Phi Vũ. Nàng bây giờ trông giống như một tử thần, có chút kinh ngạc, hần căn bản là không biết Mạnh Phi Vũ là vào bằng cách nào, những người ở ngoài cửa đâu?

“Đều đã chết hết!” Tựa hồ là biết nghi vấn của Thích Hưởng Thiên, Mạnh Phi Vũ lạnh lùng đáp!

“Làm sao có thể, người đừng nói vậy!” Thích Hưởng Thiên kinh ngạc từ trên ghế đứng lên, điều này sao có thể, tuy rằng Thiên Bang vừa mới bị tổn thất nặng, nhưng là trên dưới toàn bộ Thiên Bang tổng bộ những người còn lại cũng phải hơn 100 a, đã chết, vừa mới hần còn nhìn thấy một đám người, làm sao có thể nhanh như vậy đã chết, mà hần căn bản là không có nghe thấy tiếng súng.

“Ta giết!” Mạnh Phi Vũ giơ lên cánh tay cầm khẩu súng Colt mang theo ống giảm thanh .

“Người! Người là ai?” Nhìn đến biểu tình lạnh như băng của Mạnh Phi Vũ, Thích Hưởng Thiên rốt cục bắt đầu cảm thấy tất cả đều là sự thật, này nữ nhân tuyệt đối là một nữ nhân đáng sợ, hần nghĩ tới trường hợp ngày ấy truy đuổi ở trên đường cái, nữ nhân này rõ ràng đã không sợ chết! Giờ khắc này, Thích Hưởng Thiên đột nhiên có một cảm giác, cảm giác thật đáng sợ, hần hình như đã chọc tới một người không nên chọc, hơn nữa cũng không thể trêu vào.

“Ta gọi là Mạnh Phi Vũ, nhưng ta còn có một cái tên khác – Mộng!” Nói xong, Mạnh Phi Vũ bóp cò súng! Sau đó, tiêu sái xoay người rời đi, phía sau là Thích Hương Thiên chết không nhắm mắt, hai mắt mở to!

.....

Cuối cùng, Mạnh Phi Vũ đến phòng theo dõi, lấy đi băng ghi hình, sau đó thả một mồi lửa.....Rồi nghênh ngang mà đi!

Mà Thiên Bang bị đại hỏa hoạn, đã trở thành một quá khứ, đã vĩnh viễn biến mất.

...

48. Chương 48: Thức Tỉnh, Trên Đường Đi Gặp Cửa Hàng Bán Hoa

Mà lúc Mạnh Phi Vũ chuẩn bị đi đến Thiên Bang, Tử Uyên trong hôn mê cũng thức dậy.

Chậm rãi mở to mắt, Tử Uyên nhìn thấy là trần nhà trắng bóng của bệnh viện, có một chút mê mang, sau đó, Tử Uyên chậm rãi nhớ tới chuyện gì đã xảy ra trước lúc hôn mê.

Có một nhóm người đột nhập vào nhà của bọn họ, sau đó hắn trúng đạn, lại sau đó, Mạnh Phi Vũ đã trở lại..... sau đó nam nhân hung ác kia rời đi, mà mình bởi vì đau bụng tiếp đó liền hôn mê.

Như vậy, Phi Vũ đâu? Tử Uyên giãy dụa định ngồi dậy suy nghĩ

“Đừng nhúc nhích, anh cần tu dưỡng.” Mặc Sĩ Tĩnh bình thường vào thời điểm này không có công tác gì cả, hơn nữa lại “bị” bạn tốt nhắc nhở, cho nên, liền luôn luôn tại nơi này chiếu cố Tử Uyên, bác sĩ nói Tử Uyên hẳn là mau tỉnh lại.

“Là cô? Mặc Sĩ tiểu thư, Phi Vũ nàng có sao không? Nàng không có việc gì chứ?” Tử Uyên nhìn thấy Mặc Sĩ Tĩnh liền nhận ra, bọn họ lúc ở cuộc tụ hội của hội Độc thân đã gặp qua.

“Phi Vũ không có việc gì, chính là có việc cần đi làm, anh yên tâm đi.”

“Vậy là tốt rồi, cảm ơn.” Tử Uyên không hề động dậy, nằm lại trở về trên giường.

Bên trong khôi phục im lặng, Mặc Sĩ Tĩnh đọc sách, còn Tử Uyên lại là nghĩ tới Mạnh Phi Vũ.

Vô ý thức đem tay của chính mình đặt trên ổ bụng, cánh tay trái truyền đến đau đớn, nhú mi một chút, Tử Uyên nghĩ đến tình cảnh Mạnh Phi Vũ cứu hắn. Biểu tình Mạnh Phi Vũ lạnh như băng như vậy là hắn rất ít nhìn thấy, hắn biết nàng là tức giận, mà tất cả đều là bởi vì bản thân mình vô dụng, không nghĩ tới thể nhưng sẽ liên lụy Phi Vũ nàng phải mạo hiểm tới cứu hắn, lúc nàng bị người khác dùng súng chỉ vào đầu, tim của hắn giống như là ngừng đập, lúc đó hắn đột nhiên cảm thấy rất đau, oán hận chính mình, chính là mình đem tới nguy hiểm cho Mạnh Phi Vũ, nếu, lúc ấy không phải bởi vì mình ở tại trong tay tên kia, Mạnh Phi Vũ chắc chắn sẽ không bị uy hiếp như vậy.

Phi Vũ, Tử Uyên ở trong lòng kêu một tiếng, hắn hiện tại thật sự hy vọng nhìn thấy nữ nhân đã làm cho hắn quyến luyến, muốn cùng nàng nói một câu thực xin lỗi, muốn nói cho nàng, hắn về sau không bao giờ sẽ trở thành phiền toái của nàng nữa.....

Đêm dần dần đen, Mạnh Phi Vũ rời khỏi Thiên Bang, liền lái xe đi đến bệnh viện.

Một bên lái xe, Mạnh Phi Vũ vừa nghĩ tới Tử Uyên.

Nam nhân gốc a, Mạnh Phi Vũ nàng đã sống hai mươi chín năm chưa từng có gặp qua nam nhân gốc như vậy, nhưng là lại ngu ngốc một cách đáng yêu, ngốc làm cho người ta đau lòng.

Nàng đối với hắn, thậm chí nói cũng không nói quá một câu ôn nhu, hơn nữa, cũng không có nói qua sẽ cùng hắn hứa hẹn cái gì, nhưng, nam nhân gốc này liền như vậy yên lặng đáp ứng mà không hỏi hặn.

Hắn chân thật yêu thương nàng, hắn giúp nàng làm chuyện trong nhà, sẽ làm đồ ăn mà nàng thích ăn, thời điểm nàng cần tĩnh lặng hắn cũng sẽ im lặng ở bên, đã làm rất nhiều rất nhiều..... chuyện làm cho nàng không thể không cảm thấy hắn rất uất ức , thậm chí hắn còn vất vả mang thai đứa con của bọn họ!

Mà nàng cho hắn lại là cái gì đâu?

Tựa hồ nàng là có chút lạnh lùng..... Chẳng qua, nàng biết là chính mình yêu thích Tử Uyên, thích người có thể cho nàng cảm giác được thanh thản và ấm áp này.

Xe quẹo qua một ngã ba, trước mặt chính là bệnh viện, ngẫu nhiên quay lại đằng sau Mạnh Phi Vũ nhìn thấy bên đường có một cửa hàng bán hoa.

Trong đôi mắt lạnh như băng ánh mắt lại hiện lên một chút ôn nhu, Mạnh Phi Vũ lái xe đến trước cửa hàng bán hoa.

“Hoan nghênh đã tới, xin hỏi ngài cần loại hoa gì ạ?” Một cô gái từ trong cửa hàng đi ra.

“Hoa.”

Cô gái bán hoa nhìn thấy Phi Vũ thì ánh mắt sáng lên.

Người đến cửa hàng bán hoa mua hoa đại đa số đều là nam giới, phụ nữ rất ít, hơn nữa người xinh đẹp giống Mạnh Phi Vũ thì càng thiếu, nhất là Mạnh Phi Vũ lại lộ ra một thân hàn khí khó gần như vậy.

Nhưng nghe được lời nói của Mạnh Phi Vũ, tiểu thư bán hoa vẫn là ngẩn ngơ, nữ nhân này không phải rất..... Đặc biệt đi!

“Tiểu thư, ngài muốn loại hoa nào?” Bất quá, khách hàng chính là thượng đế, cho nên, tiểu thư bán hoa cười hỏi lại một lần.

“Hoa!” Mạnh Phi Vũ cũng nói lại một lần.

“.....”

.....

49. Chương 49: Mang Tử Uyên Về Nhà

“Tiểu thư, ý của tôi là muốn hỏi cô, cô muốn chọn loại hoa nào ?” Cô gái bán hoa có chút xấu hổ cẩn thận hỏi lại thêm một lần nữa .

Nhúu mày, loại hoa gì?

“Hoa hồng.” Mua hoa Mạnh Phi Vũ không có kinh nghiệm, nhưng là nàng biết người yêu với nhau đều tặng hoa hồng, cho nên, liền chọn hoa hồng.

“Tiểu thư cô muốn mua bao nhiêu bông?” Nghe thấy Mạnh Phi Vũ muốn mua hoa hồng, cô gái bán hoa lộ ánh mắt có chút quái dị, lại có chút mờ ám, một phụ nữ mua hoa hồng? Mua làm gì ? Cho ai? (Sunny: bà già nhiều chuyện gồm ==)

Mạnh Phi Vũ lại nhúu mày.

“Tùy cô.” Nàng cũng không biết muốn mua bao nhiêu, đối với việc mua hoa nàng cũng không có kinh nghiệm, mà người khác có tặng hoa cho nàng , nàng ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn tất cả đều ném đi luôn.

“Ách.....Được, cô chờ chút.” Cô gái bán hoa sửng sốt, sau đó đôi mắt chuyển động như đang tìm vải thứ.....

.....

Xuống xe, biểu tình của Mạnh Phi Vũ có chút mất tự nhiên lấy ra bó hoa phía sau..... Chín mươi chín đóa hoa hồng!

Cô gái bán hoa kia nghĩ thế nào mà lại bọc cho nàng chín mươi chín đóa hoa hồng!

Có chút mất tự nhiên, Mạnh Phi Vũ ánh mắt lạnh băng cầm bó hoa đi tới phòng bệnh của Tử Uyên.

Đọc theo đường đi mọi người nhìn thấy Mạnh Phi Vũ đều cười ái muội, mà Mạnh Phi Vũ sắc mặt lại càng ngày càng lạnh, bất quá, hoàn hảo bởi vì là buổi tối, người trong bệnh viện cũng ít hơn.

Đẩy cửa ra, Mạnh Phi Vũ vẽ mặt hàn khí tiêu sái vào phòng bệnh của Tử Uyên.

.....

Phòng trong, Tử Uyên lẳng lặng nằm ở trên giường, Mặc Sĩ Tĩnh còn lại là ở một bên đọc sách, nghe được thanh âm mở cửa, hai người cùng nhau nhìn về phía cửa.

Phản ứng đầu tiên của Mặc Sĩ Tĩnh chính là hoài nghi chính mình có phải hoa mắt hay không, sau đó là tươi cười càng ngày càng sáng lạn!

“Ha ha ha, Phi Vũ a, biết bạn lâu vậy, nhưng là không nghĩ tới bạn lại ngã quỵ trong tình trạng này, ai, lại một cặp đôi gây ô nhiễm môi trường, ta muốn đi đem tin tức động trời này nói ọi người, nhiều hoa hồng như vậy a..... Ta không quấy rầy các người nữa, các người thoải mái nói chuyện nhé.” Nói xong, Mặc Sĩ Tĩnh quay đi, một bên cổ quái nhìn bó hoa một bên cười cười rồi đi ra ngoài.

Mạnh Phi Vũ nhìn sắc mặt của Tử Uyên vẫn tái nhợt như trước, không để ý đến sự trêu chọc của Mặc Sĩ Tĩnh.

.....

“Tặng cho anh.” Đem bó hoa đặt ở ở trên giường Tử Uyên, thanh âm mang theo một chút ôn nhu nhưng không dễ phát hiện, mà nhìn khuôn mặt tái nhợt của Tử Uyên, gương mặt lạnh như băng của Mạnh Phi Vũ cũng bắt đầu dần dần hòa tan.

“Phi Vũ, thực xin lỗi.” Nhìn đến những bông hoa hồng xinh đẹp kia, Tử Uyên cảm thấy có chút uất ức, Phi Vũ không có trách hấn sao? Còn tặng cho hấn hoa đẹp như vậy.

“.....” Mạnh Phi Vũ ngồi xuống bên cạnh giường của Tử Uyên, im lặng không nói gì, cúi đầu hôn lên môi của hấn.

Lo lắng, trấn an, kích tình, khát vọng, Mạnh Phi Vũ dùng nụ hôn của nàng nói cho Tử Uyên biết nàng không có trách hấn, mà là tràn đầy lo lắng cùng đau lòng.

Hôn hôn, Mạnh Phi Vũ nhẹ nhàng nằm lên giường, nằm ở bên cạnh người Tử Uyên. Hai người ánh mắt đối diện, trong mắt lẫn nhau đều là nồng đậm tình yêu, hết thấy giống như mọi chuyện đều đã qua đi, nào đó gọi là hạnh phúc đang ở chung quanh bọn họ.....

Mười ngày sau, Tử Uyên xuất viện, Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên về nhà.

Mười ngày này hai người ở chung xem như ngọt ngào như mật, tuy rằng Mạnh Phi Vũ vẫn đều là trầm mặc không nói lời nào, mà Tử Uyên cũng rất ít khi nói cái gì đó, bất quá, hai người liền lẳng lặng ngồi như vậy, hoặc là cùng nằm ở trên giường, một loại cảm giác được gọi là hạnh phúc quanh quẩn ở chung quanh hai người, làm cho y tá một tiếng một lần tới kiểm tra cho Tử Uyên đều hăm mộ không thôi.

Mà Mặc Sĩ Tĩnh lại thường xuyên đến trêu chọc một hai câu, chẳng qua, Mạnh Phi Vũ chỉ lạnh lùng nhìn, mà Tử Uyên là cười nhạt.

Vài bạn bè ở Hội Độc Thân cũng tới thăm hỏi một lần, chẳng qua hơn một nửa là lắc đầu cười cười, sau đó nói một ít lời vô nghĩa, liền rời đi.

Nhất là Hỏa Viêm – nữ nhân bạo lực luôn luôn sợ phiền toái cũng đến đây, mà lúc ấy Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên vừa lúc ở cùng nhau đọc sách, nhớ rõ lúc ấy về mặt của Hỏa Viêm buồn bực nhìn bọn họ, nói một câu nói xong sau đó liền mở cửa mà đi.

“Mẹ nó, ngay cả khối băng cũng như vậy, tại sao chỉ còn lại ta một mình cô đơn? Không được, ta phải đi tìm một nam nhân thôi!”

Có chút vô nghĩa, Tử Uyên là có nghe mà không có hiểu, mà Mạnh Phi Vũ lại cười cười mang theo tia ám áp, các nàng mười hai người cùng đánh cuộc, còn có hơn 2 tháng nữa sẽ đến thời hạn, mà nữ nhân đến bây giờ còn chưa có bạn trai tựa hồ cũng chỉ còn lại Hỏa Viêm – đại tỷ bạo lực trừ danh của hắc đạo.

Bất quá, kỳ thật nàng không phải không có tìm ra được, mà là nam nhân của nàng quá nhiều, nàng không biết chọn người nào cho tốt, nhưng nếu là Mạnh Phi Vũ nàng nghĩ đây cũng không phải là một vấn đề nan giải, chỉ cần đem tất cả những nam nhân này gom lại ở cùng nhau, sau đó lần lượt bị Hỏa Viêm “quây” một chút, người nào kiên trì chịu đựng được trong thời gian lâu nhất, thì lưu lại người đó.

“Phi Vũ, nàng đang cười sao?” Tử Uyên nhìn Mạnh Phi Vũ mắt mang ý cười có chút kỳ quái hỏi.

“Ta.....”

Phi Vũ vừa muốn nói chuyện, điện thoại của nàng liền vang lên, nhìn thoáng qua điện thoại, Mạnh Phi Vũ tiếp lên.

“Ta là Phi Vũ.” Tỉnh lược họ của mình, ngữ khí của Mạnh Phi Vũ hình như cũng không có lạnh băng như ngày thường, Tử Uyên sâu sắc cảm giác được đối tượng giống như không phải người bình thường.

“Phi Vũ, mẹ đây, gần đây con có thời gian không? Có thể về nhà một chút không?” Một giọng nữ tao nhã, thông qua thanh âm có thể tượng tượng ra 1 quý phu nhân thanh tao.

“Ta sẽ về.” Mạnh Phi Vũ lo lắng một chút nói, nàng hình như thật sự đã một thời gian rất lâu rồi không có về nhà, chắc là sau khi gặp Tử Uyên nàng không có về qua nhà.

Đối với gia đình, Phi Vũ cũng là rất xem trọng, chỉ là nàng ít lời thiếu ngữ, rất ít biểu đạt tình cảm của nàng, hơn nữa, nàng cho rằng chỉ cần người nhà thân thể khỏe mạnh, vui vẻ là tốt rồi, về phần có gặp mặt hay không đều là không quan trọng, cho nên, nàng rất ít khi về nhà.

Hơn nữa, cha mẹ nàng hình như cũng rất vừa lòng cách bọn họ ở chung như vậy, cho nên Mạnh Phi Vũ với người một nhà ngày thường rất ít khi liên hệ, mà lần gọi điện này Mạnh Phi Vũ cũng xem như khó có được, chính là không biết có thể hay không sẽ phát sinh sự tình gì khác.

“Vậy con khi nào thì trở về, ta sẽ bảo má Trương làm cho con một ít đồ ăn con thích ăn.”

“..... Ngày mai buổi tối ta trở về.” Có một số việc sớm muộn gì đều phải đi đối mặt, cho nên, sớm một chút cũng tốt.

“Chúng ta chờ con.”

Sau đó, còn nói hai câu, Mạnh Phi Vũ để điện thoại xuống.

.....

Gần đây, Mạnh Phi Vũ đã tạo thành một thói quen, nàng luôn thích ghé vào trên bụng của Tử Uyên, cảm giác tiểu sinh mệnh ở bên trong ngẫu nhiên cử động.

“Tử Uyên, ngày mai, ta mang anh về nhà!” Mạnh Phi Vũ ghé vào trên bụng Tử Uyên nói, sau đó cảm giác được thân thể Tử Uyên chấn động.

“Muốn dẫn ta về nhà?” Về gặp người nhà của Mạnh Phi Vũ, Tử Uyên chưa từng có hỏi qua, mà Mạnh Phi Vũ cũng không có đề cập qua, Tử Uyên đã nghĩ Mạnh Phi Vũ có lẽ là không nghĩ đem hần giới thiệu cho người trong nhà, cho nên vốn là không có hỏi, hần không hy vọng khiến cho Phi Vũ khó chịu.

Nhưng mà hiện tại Mạnh Phi Vũ lại muốn dẫn mình về nhà, đây là việc quan trọng. công khai thân phận của hần, làm cho người lớn biết đến sự tồn tại của hần, quan hệ của bọn họ cũng không được tính là trong sáng.

Chính là, hần hiện tại có thai, hần như vậy, người nhà của nàng có thể nhận sao?

Trong lúc nhất thời, Tử Uyên bị suy nghĩ hỗn độn bao phủ.

“Ừm.” Cảm giác nhiệt độ cơ thể của Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ nghĩ cũng có thể đây là lúc cho hần gặp người nhà của nàng.

Hơn nữa, cha mẹ nàng hai người luôn luôn lo lắng cho việc chung thân đại sự của nàng, bây giờ cũng có thể yên tâm đi, bất quá, cũng không biết hai người có hài lòng hay không, có vừa ý hay không khi chính tay nàng chọn người con rể này.

Tử Uyên, nam nhân của nàng, nàng sẽ đem hần giới thiệu với tất cả mọi người, sẽ cho hần đứng ở bên người nàng ,cho hần quyền lợi và thân phận, chính là, cũng muốn hần có đồng dạng dũng khí cùng trí tuệ để đối mặt với mọi sự sắp phát sinh.

.....

Chiều muộn ngày thứ hai

Tử Uyên mặc bộ đồ rộng thùng thình, sau đó là một cái áo gió màu trắng ngà, cái bụng to bị che đi, chính là, như cũ làm cho người ta cảm giác bụng của hần có chút mập mạp.

Còn Mạnh Phi Vũ là một thân màu tím, bên ngoài là cả bộ áo gió, hai người từ xe thể thao màu bạc của Mạnh Phi Vũ đi xuống, nhất thời hấp dẫn ánh mắt của mọi người, mà những người này là những người hầu của nhà.

Kéo cánh tay của Tử Uyên, động tác của hai người hơi ngại ngùng thông thả tiến vào phòng khách.

“Tiểu thư, hoan nghênh về nhà.” Người hầu nhìn thấy Mạnh Phi Vũ tất cả đều tiếp đón cung kính .

“Ừm.” Mạnh Phi Vũ đáp nhẹ một tiếng, cởi áo gió giao cho người hầu, mà Tử Uyên có chút khó xử nhìn Mạnh Phi Vũ.

Hần không biết bí mật của mình có phải hay không có thể làm ọi người biết.

“Phi Vũ.” Mạnh mẫu tao nhã gọi nữ nhi của mình, sau đó dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Tử Uyên, nam nhân này là ai?

Đây là lần đầu tiên Phi Vũ mang nam nhân về nhà ăn cơm, nghĩ đến, Phi Vũ cùng nam nhân này quan hệ nhất định không bình thường, chẳng lẽ, hần chính là người má Trương nói là đang ở cùng Phi Vũ sao?

“Mẹ, người này là Tử Uyên, vị hôn phu của ta.”

“Bá mẫu, xin chào.” Tử Uyên cung kính cùng Mạnh mẫu chào hỏi, hần có chút khấn trương.

“Àn, Tử tiên sinh xin chào.” Mạnh mẫu nói khách khí, làm cho người ta cảm giác có chút xa cách.

“Ba ba đâu?” Cảm giác được sự xa cách của mẹ, Mạnh Phi Vũ nhẹ nhàng nâng mắt, dời đi đề tài.

“Hần đang ở thư phòng cùng một người khách nói chuyện phiếm, một lúc sẽ đi ra.” Mạnh mẫu nói xong liền nếu có chút thâm ý nhìn Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên liếc mắt một cái.

Mạnh Phi Vũ mang theo Tử Uyên ngồi xuống, trong lòng lo lắng “Khách nhân” Rốt cuộc là thân phận gì. Có thể được cha của nàng cho là khách để chiêu đãi nhất định sẽ không phải là người bình thường, hơn nữa lại là lúc nàng về nhà, nhất định là có vấn đề.

Nghĩ đến đây, Mạnh Phi Vũ cười lạnh lùng , cũng dùng ánh mắt có chút thâm ý nhìn mẫu thân, ánh mắt mẹ con hai người ở không trung gặp nhau, khơi dậy những đóa hoa lửa nhỏ nhỏ.....

.....

50. Chương 50:

Một lát sau, trên lầu truyền đến tiếng bước chân, một cái trầm ổn hữu lực, một cái cơ hồ nghe không thấy, Mạnh Phi Vũ vì không thể nghe ra liền nhíu mi.

“Phi Vũ, con đã trở lại, ta cho con giới thiệu một vị khách , vị này là vương tử Lochness. Vương tử diện hạ, vị này là tiểu nữ Phi Vũ, các người đều là người trẻ tuổi, có thời gian nên tiếp xúc nhiều hơn.” Mạnh phụ là một nam tử rất phong độ, thành thực ổn trọng, bề ngoài nhìn qua giống như là một nam tử thành thực tràn ngập nam tính và mị lực.

“Mạnh tiểu thư, xin chào, ta là Lochness U Hoàng, rất vinh hạnh được biết tiểu thư.” Lochness trong mắt có kinh diễm, tuy rằng đã sớm biết Mạnh Phi Vũ là một nữ nhân rất đẹp, nhưng là không nghĩ tới khi nhìn gần lại thấy rung động như vậy!

Ngũ quan xinh xắn tản ra lạnh lùng thản nhiên, lãnh bên trong mang theo một ít hơi thở thần bí, mà sự thần bí kia lại là sự gợi cảm không nói nên lời..... Nhưng mà, tất cả những nguyên nhân này cũng không phải lí do làm cho hắn kinh ngạc, chân chính kinh diễm là máu của Mạnh Phi Vũ thực sự tinh thuần!

Lạnh như băng nhưng tuyệt đối tinh thuần, làm cho hắn không khống chế được dục vọng, hắn cảm giác được các tế bào toàn thân đang kêu gào, muốn được nhấm nháp cái sự tinh thuần hiếm thấy đấy!

“Huyết tộc.” Mạnh Phi Vũ lần đầu tiên nhìn thấy Lochness chình là cảm giác cho rằng hắn không bình thường, tuyệt đối không phải một người bình thường, mà sau đó nghe được tên của hắn , nàng đã biết thân phận của hắn, một huyết tộc mang huyết thống thuần chủng, cũng chính là một ma cà rồng trong miệng của nhân loại. (Sunny: sắc @@)

Mà nàng sở dĩ biết là bởi vì bạn tốt của nàng – Hoàng Phủ Hiên, cũng là một người đến từ đảo quốc ở trên biển Thái Bình Dương kia.

“Mạnh tiểu thư, ngài biết ta là ai?” Lochness thấy Mạnh Phi Vũ nói được ra thân phận của hắn làm cho hắn cực kỳ kinh ngạc, tuy rằng không phải là bí mật tuyệt đối ,nhưng mà trên thế giới này những người biết đến tộc nhân này cũng chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay.

“Hoàng Phủ Hiên.” Không cần phải giấu diếm, cho nên, Mạnh Phi Vũ nói thẳng ra tên của bạn tốt .

“Độc thân công hội!” Mà nghe được tên Hoàng Phủ Hiên tên Lochness cũng nói thẳng ra thân phận của Mạnh Phi Vũ.

Mạnh Phi Vũ một điều cũng không nói , mà Lochness còn lại là vẻ mặt hứng thú.

“Hoàng tử Lochness, Phi Vũ, các người biết nhau?” Ở đây mọi người cảm giác được hai người quen nhau, chẳng qua đối thoại của bọn họ giống như có chút nghe không rõ, cho nên, Mạnh phụ có chút kinh ngạc hỏi .

Mạnh Phi Vũ chỉ là nhìn phụ thân liếc mắt một cái, không nói gì thêm.

“Bá phụ, ta cùng Mạnh tiểu thư có chung một bằng hữu, cho nên đối với Mạnh tiểu thư cũng là sớm được biết đến, nay vừa thấy, thật sự là lại làm cho người ta kinh ngạc, người bên ngoài tán thưởng Mạnh tiểu thư là điều tất nhiên.” Không hổ là một Playboy điển hình, lời nói ra không phải khen tặng thì cũng chính là ca ngợi.

Mạnh phụ cùng Mạnh mẫu nghe thấy thể dạng trong lời nói đều lộ ra vừa lòng tươi cười, mà Mạnh Phi Vũ chỉ là lạnh lùng nhìn mọi người, về phần Tử Uyên, hắn chính là một mực yên lặng đứng ở phía sau Mạnh Phi Vũ.

“Được được được, nếu đã biết nhau thì rất tốt, như vậy Lochness hoàng tử trong khoảng thời gian này tại đây thì để tiểu nữ làm hướng dẫn cho ngài đi, hơn nữa, các người trẻ tuổi ở cùng một chỗ cũng sẽ càng thêm thân với nhau hơn.” Mạnh phụ nói như vậy hàm xúc rõ ràng có ý tứ tác hợp, Lochness cười rất cao hứng nhưng không mất đi sự tôn quý ,Mạnh Phi Vũ chỉ lạnh lùng nhìn Lochness.

Nam nhân này không phải là một nam nhân tốt, nhưng nàng là sẽ không cho phép bất luận kẻ nào ảnh hưởng đến cuộc sống của bọn họ.

“Tử Uyên, đây là phụ thân của ta .” Mạnh Phi Vũ không để ý đến ám chỉ của Mạnh phụ, mà đem đề tài chuyển hướng tới Tử Uyên.

Tử Uyên nghe được Mạnh Phi Vũ nói tên của mình, Lochness kinh ngạc nhìn sang.

Hơi hơi tiến lên, Tử Uyên đối với Mạnh phụ khách khí nói:“Bá phụ, xin chào, ta là Tử Uyên.”

Tử Uyên là công tử nhà thế gia, lễ nghi khí độ tuyệt đối là không chê vào đâu, mà từ khi Mạnh phụ đi ra liền âm thầm chú ý Tử Uyên, Mạnh phụ lại cảm giác được nam nhân này cư xử trầm mặc giống như không phải là một người bình thường.

“Chào cháu, ta là cha của Mạnh Phi Vũ – Mạnh Phạm Đồng.” Mạnh phụ nói cũng rất là khách khí, hắn ở chính giới nhiều năm, có thể có cục diện hôm nay đều là bởi vì hắn có ánh mắt hơn người, mà ở trên người

Tử Uyên, hẳn cũng cảm giác được hơi thơ thẩn nhiên tôn quý, nhưng có một số điểm thực sự không giống nhau, nam nhân này giống như là một điều bí ẩn, Mạnh phụ nói có chút không chính xác.

“Ba ba, ta công việc bề bộn, Lochness hoàng tử cha tự mình chiêu đãi là được.” Tử Uyên giống như còn muốn nói cái gì đó, nhưng là bị Mạnh Phi Vũ chặn lại, Mạnh Phi Vũ nhìn Lochness liền không chút khách khí cự tuyệt.

Mạnh phụ có chút xấu hổ, nhưng là vốn cũng rất hiểu nữ nhi của mình, Mạnh phụ cũng đã sớm đoán trước được kết quả như vậy, cho nên chỉ là thất vọng lắc lắc đầu, hẳn đối với vị hoàng tử này cảm giác là tốt lắm, cho nên mới nghĩ giới thiệu hẳn với nữ nhi của mình gặp nhau, chính là, nữ nhi hình như không quá cảm kích, – bất quá, hẳn tựa hồ cũng không lo lắng về phương diện tình cảm của Mạnh Phi Vũ, nữ nhi có thể mang nam nhân kia về nhà để giới thiệu thì rõ ràng con gái và nam nhân tên Tử Uyên này có quan hệ không bình thường.

“Mạnh tiểu thư, ta sẽ là một vị khách tốt, nàng thật sự không quan tâm ta một chút sao?” Bị cự tuyệt, Lochness có chút kinh ngạc, đây là hẳn lần thứ hai bị cự tuyệt đi, lần đầu tiên cũng là một nữ nhân thật đặc biệt – bạn của Mạnh Phi Vũ – nữ hoàng bò cạp Hoàng Phủ Hiên.

Mạnh Phi Vũ nghe được câu hỏi của Lochness, không nói gì, chỉ là lạnh lùng nhìn hẳn một cái, sau đó nắm lấy tay của Tử Uyên đi hướng nhà ăn, người hầu đã đem bữa tối chuẩn bị tốt.

Mạnh phụ Mạnh mẫu bắt đầu nhìn nữ nhi của mình, gần ba mươi năm, nữ nhi của bọn họ vẫn đều là cái dạng này, thực làm cho người làm cha mẹ như bọn họ cảm thấy vô lực.

Mà Lochness còn lại là bộ dạng không sao cả cười cười, đi theo Mạnh phụ Mạnh mẫu cùng nhau đi hướng nhà ăn, nhưng là trong mắt hứng thú lại càng thêm rõ ràng, mà loại này hứng thú không chỉ có là đối Mạnh Phi Vũ, còn có Tử Uyên đang đi lại thật là cẩn thận, nam nhân kia hình như có chút kỳ quái, nhưng là cụ thể là làm sao kỳ quái, hẳn thật đúng là nói không nên lời.

.....

Trên bàn cơm, không khí có chút quỷ dị.

Mạnh Phi Vũ tự mình ăn cơm, Tử Uyên thường xuyên được Mạnh Phi Vũ gấp rau cho, chẳng qua đối với mấy thứ đây mỡ gì đó hẳn cũng không thích ăn.

Mạnh phụ mạnh trước là muốn tác hợp Lochness cùng Mạnh Phi Vũ, nhưng, khi nhìn đến Mạnh Phi Vũ cùng một người nam nhân trở về, về sau liền tự động cải biến quyết định ban đầu, tính làm một người đứng bên cạnh xem diễn.

Về phần Lochness, lại dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên hai người, đối với thức ăn trên bàn có chút nuốt không nổi.

“.....”

51. Chương 51: Dây Đưa Với Huyết Tộc

Không khí bữa tối có vẻ quỷ dị.

Đại sảnh.

“Chúng con về đây.” Mạnh Phi Vũ lạnh lùng nói với Mạnh phụ và Mạnh mẫu, còn Lochness, đã bị Mạnh Phi Vũ trực tiếp xem nhẹ.

“Ân, trên đường cẩn thận.” Mạnh phụ tựa hồ có chút xấu hổ, bất quá, đối với quyết định của Mạnh Phi Vũ, mạnh phụ cũng biết là mình cũng không thể thay đổi được.

“Bá phụ, bá mẫu, con đây cũng không quấy rầy nữa.” sau khi Mạnh phụ nói xong, Lochness cũng mở miệng từ biệt, Mạnh Phi Vũ lạnh lùng liếc hắt một cái, mang theo Tử Uyên rồi đi ra ngoài.

“Lochness hoàng tử, thật là ngượng ngùng, tiểu nữ.....” Mạnh phụ đối với thái độ của nữ nhi cảm thấy có chút xấu hổ.

“Bá phụ, ngài yên tâm, con thực thưởng thức cá tính của Mạnh tiểu thư, con xin phép cáo từ.” Lochness nhìn Mạnh Phi Vũ rồi đi trong lòng có chút sốt ruột muốn đuổi theo.

“Ha ha, vậy không tiễn, Lochness hoàng tử, ngài có thời gian thì cứ tới.” Mạnh phụ cũng biết ý tứ của Lochness, cho nên, không có nói gì nhiều để Lochness ly khai.

.....

Mạnh Phi Vũ lái xe, Tử Uyên ngồi ở ghế phụ lái.

Xe chạy ở trên đường đã được một lúc, sau đó, mạnh Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên cảm giác được một trận chấn động.

Sau đó một bóng người đứng ở phía trên mui xe đang chạy như bay của Mạnh Phi Vũ.

“Tử Uyên, ổn định.” Mạnh Phi Vũ trầm giọng cảnh cáo Tử Uyên một câu, sau đó đem xe ngừng lại, sau đó người đứng ở trên xe theo quán tính liền bay về phía trước, nhìn thấy có vẻ chật vật như sắp té, nhưng là ở một khắc cuối cùng lại bay lên được.

Mà ngay tại thời điểm người kia bay lên, xe của Mạnh Phi Vũ lại một lần chạy nhanh, biến mất khỏi tầm mắt của người kia.

Mà Lochness bay ở không trung nhìn lại một lần nữa chiếc xe thể thao chạy như bay ra ngoài, nhẹ nhàng lắc lắc đầu, nữ nhân lạnh như băng kiết ngạo bất tuân(kiều ngạo bướng bỉnh) này thật sự rất biết khiêu chiến người khác a.

.....

Rất nhanh, Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên về tới nhà, sau đó việc đầu tiên Mạnh Phi Vũ làm là đem tất cả cửa sổ có ở trong nhà mở hết ra, sau đó ấn một cái nút, liền đối với bầu trời đêm tối đen bên ngoài cười lạnh lùng.

Nơi ở của nàng cũng không phải nơi ở bình thường nha!

Mà nhìn thấy Mạnh Phi Vũ cười như vậy, Tử Uyên kinh ngạc sợ hãi than một tiếng, đây là lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Phi Vũ cười như vậy a..... Ân, thật tà ác!

.....

“Tử Uyên, nếu một lúc có chuyện gì xảy ra cũng không cần phải lo lắng.” Mạnh Phi Vũ như là biết có chuyện gì đó sắp xảy ra nên nàng quay ra căn dặn Tử Uyên.

“Ân.” Mặc dù có chút nghi hoặc, nhưng là Tử Uyên cũng đoán ra được cái gì đó, vừa mới xảy ra hiện tượng quỷ dị như vậy, sẽ không phải là một hiện tượng bình thường dưới tình huống bình thường có thể xảy ra.

Cái vị hoàng tử Lochness kia giống như không phải người bình thường, hẳn nghĩ người bình thường chắc chắn là không thể bay tới bay lui như vậy. (S: bay như chim =))

Mà ngay tại lúc sau khi hai người nói chuyện không lâu, Tử Uyên liền nhìn thấy một cái bóng đen ở trong trời đêm hướng tới nơi này của bọn họ bay qua đến, đúng là vị hoàng tử Lochness kia.

Tử Uyên nhìn thấy Lochness muốn theo cửa sổ tiến vào, nhưng là lại không biết hình như là đụng vào cái gì đó ngay lập tức bị bắn đi ra ngoài.

Tử Uyên kinh ngạc nhìn Mạnh Phi Vũ, mà Mạnh Phi Vũ chính là nhìn Lochness ngả xuống lạnh lùng hừ một tiếng, giống như cười nhạo hẳn không biết lượng sức.

.....

Ngày thứ hai, Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên vừa dùng xong bữa sáng, chợt nghe thấy chuông cửa vang lên. Mạnh Phi Vũ nhú mào, sau đó ngăn trở Tử Uyên đang muốn đi mở cửa, tự mình đứng dậy rồi đi qua. Mở cửa ra, đầu tiên đập vào mắt của Mạnh Phi Vũ chính là một màu hồng.

“Xin hỏi ngài là Mạnh tiểu thư sao?” Một người nam nhân, mặc trang phục nhân viên giao hàng khách khí hỏi Mạnh Phi Vũ.

“Người chờ một chút.” Nghe được câu hỏi, nhìn thấy ngoài cửa vô số hoa hồng, Mạnh Phi Vũ nghĩ liền biết đã phát sinh chuyện gì, cho nên, nàng lạnh lùng làm cho nhân viên giao hàng chờ, xoay người đi vào trong phòng.

Lại đi ra ngoài, Mạnh Phi Vũ cầm trong tay mấy tờ tiền có giá trị lớn.

“Đem những thứ này đều ném đi.” Mạnh Phi Vũ chỉ vào những thứ này, đem tiền đưa cho nhân viên giao hàng.

Về mặt của người nhân viên kinh ngạc không thể tin được sẽ có nữ nhân xa xỉ như vậy.

Ném đi? Đây chính là chín ngàn chín trăm chín mươi chín bông hoa hồng cực phẩm a, giá trị cả ngàn vạn.

Nói xong, Mạnh Phi Vũ mặc kệ người nhân viên đang ngây ngốc, đóng cửa lại.

.....

Ngồi ở trên sofa, Mạnh Phi Vũ lo lắng vấn đề của Lochness, tên ma cà rồng này chưa từ bỏ ý định, hẳn hình như đối nàng rất có hứng thú, nhưng nàng không hy vọng bất luận kẻ nào ảnh hưởng đến cuộc sống của nàng cùng Tử Uyên, nhất là lúc này Tử Uyên sắp sinh, nàng càng không hi vọng có người quấy rầy đến cuộc sống của bọn họ.

Đứng dậy, Mạnh Phi Vũ trong ánh mắt nhìn thấy Tử Uyên quan tâm nhìn mình, mở ra phòng tối sau giá sách.

Tử Uyên kinh ngạc, đây là lần đầu tiên hẳn nhìn thấy phòng tối này, mà nhìn Mạnh Phi Vũ biểu tình có chút thận trọng, ánh mắt Tử Uyên cũng lạnh tanh.

Đối với những chuyện làm cho Mạnh Phi Vũ không vui, Tử Uyên cũng sẽ không cho phép nó phát sinh.

Tuy rằng hẳn chỉ là một nam nhân, nhưng là hẳn cũng không phải một nam nhân vô dụng, cũng không phải một người chỉ biết tránh ở phía sau nữ nhân, cho nên, nếu có người chọc tới Mạnh Phi Vũ, hẳn sẽ không cho phép, chính là..... Tử Uyên vượt cái bụng đã rất lớn của mình, thân thể hẳn hiện tại căn bản là không thể làm được cái gì.

Con a, con nhất định phải ra đời nhanh chút nhé, như vậy phụ thân sẽ không cần lo lắng gì mà đi chiếu cố mẫu thân..... Tử Uyên đối với đứa bé trong bụng nhẹ nhàng nói.

Sau đó không lâu, Mạnh Phi Vũ từ phòng tối đi ra, đi đến trước mặt Tử Uyên.

“Này cho anh, nếu đụng phải cái gì không thích thì liền trực tiếp giải quyết.” Nói xong, Mạnh Phi Vũ giao cho Tử Uyên một khẩu súng lục đã được cải tạo với những viên đạn bạc.

Tử Uyên kinh ngạc tiếp nhận, ở trong đầu nghĩ về lời nói của Mạnh Phi Vũ. “Không thích gì đó” Sẽ không phải là chỉ Lochness hoàng tử đi.

“Chiếu cố bản thân mình.” Cho Tử Uyên một cái hôn nhẹ nhàng, rồi Mạnh Phi Vũ đi ra ngoài, nàng còn muốn đi làm, bất quá, nếu hẳn ta tiếp tục ảnh hưởng đến cuộc sống của nàng, nàng là không ngại thưởng cho hẳn một viên viên đạn, hơn nữa, thứ duy nhất khiến huyết tộc phải kiêng kỵ chính là đạn bạc!

Huyết tộc, người thường nghĩ chỉ là một thần thoại, mà những người biết được huyết tộc tồn tại thật sự rất ít.

Chính là trên thế giới này những người mang dòng máu huyết tộc thuần khiết chỉ còn trên dưới một ngàn người, cơ bản đều sinh hoạt tại thái bình dương hay tại một ít quốc gia, bọn họ dựa vào hút máu mà sống,

có thể phi hành, thân thể đao thương bất nhập, cũng không sợ ánh mặt trời, nhưng là lại kiêng kỵ những chất có chứa bạc .

Cho nên, Mạnh Phi Vũ vừa mới vào phòng tối lấy ra chính là những viên đạn chuyên chế bằng bạc, nàng sở dĩ có đạn bạc cũng là bởi vì Hoàng Phủ Hiên đã kể cho nàng nghe về chuyện xưa của huyết tộc ,thời điểm đó, nàng nhất thời tâm huyết dâng trào làm cho người ta tạo ra, không nghĩ tới hiện tại lại phát huy công dụng.

Mạnh Phi Vũ tâm không phải lạnh lùng, nhìn cách nàng đối xử với Tử Uyên là có thể nhìn ra, chính là, đối với người xa lạ, hoặc là ảnh hưởng đến người của nàng, lòng của nàng khi đó là lúc lãnh khốc vô tình nhất, nếu giết chết một người có thể giải quyết được phiền toái ,Mạnh Phi Vũ sẽ không chút do dự mà làm.

.....

52. Chương 52: Hoàng Tử Dư Thừa

Pháp viện, từ cửa vào Mạnh Phi Vũ liền cảm nhận được ánh mắt ái muội của mọi người bất thường nhìn mình khác với mọi ngày.

Nhúu mày, Mạnh Phi Vũ đẩy cửa ban công của mình ra..... Sau đó xoay người đi đến bên văn phòng trợ lý.

“Mạnh tiểu thư.” Trợ lý cũng là ái muội nhìn Mạnh Phi Vũ.

“Xử lý nhanh đi, nếu có lần sau, thì cô từ chức đi.” Mạnh Phi Vũ không khách khí nói, sau đó ở lúc trợ lý tiểu thư xấu hổ xác nhận một tiếng rồi ly khai.

Lúc sau, toàn bộ hoa hồng trong văn phòng đã bị ném ra thùng rác, làm ột đồng người thất thanh hô thật đáng tiếc.

.....

Bãi đỗ xe

“Nàng đối đãi ta như vậy làm cho ta cảm thấy thực thương tâm.” Mạnh Phi Vũ đang muốn mở cửa xe, một giọng nam mang theo ý tứ tự giễu ở bên tai của nàng vang lên.

Nghe được thanh âm Mạnh Phi Vũ mạnh mẽ vung khủy tay đánh, đánh vào không khí nhưng lại giống như là chạm vào vật thể gì đó, lại phát ra âm thanh va chạm.

“Ui!” Một tiếng kêu rên, Lochness ở phía sau Mạnh Phi Vũ hiện ra thân hình.

“Mạnh tiểu thư, nàng thật sự là không khách khí, hướng bên phải một chút chính là trái tim của ta.” Lochness đối với phản ứng của Mạnh Phi Vũ cũng không có quá kinh ngạc, thông qua Hoàng Phủ Hiên, hắn đã sớm biết Độc thân công hạ rất lợi hại.

“Người muốn chết.” Cùng so sánh động tác của Mạnh Phi Vũ với Mạnh Phi Vũ trong lời nói có vẻ càng thêm không khách khí.

“Ha ha, Mạnh tiểu thư, ta chỉ là thực thưởng thức nàng mà thôi, muốn cùng nàng làm bằng hữu mà thôi.” Lochness ngược lại lấy lý do muốn làm bằng hữu ra để thoái thác.

Trừng mắt liếc nhìn Lochness một cái, Mạnh Phi Vũ mở cửa chuẩn bị lên xe, nhưng là bị Lochness ngăn cản.

“Mạnh tiểu thư, nàng nói ta thật sự..... Ân..... Rất khó xem sao?” Lochness dường như có chút bất đắc dĩ tự giễu, chính là bị một khẩu súng lạnh như băng chỉ vào đầu, nụ cười của hắn từ tự giễu liền biến thành cười khổ.

“Đừng nữa quẩn quít lấy ta, bằng không, ta sẽ giết ngươi.” Lạnh lùng uy hiếp, Mạnh Phi Vũ đối với cái phiền toái này sự nhẫn nại cũng sắp đạt tới cực hạn.

“Mạnh tiểu thư, nàng biết ta là huyết tộc, nên biết chúng ta huyết tộc là không sợ súng đi.” Chỉ bị thương vào những thời điểm không khỏe, Lochness lại khôi phục sự anh tuấn suýt soát khí công tử của hắn.

“Không sợ sao?” Lạnh lùng cười, ngay tại Lochness nhìn Mạnh Phi Vũ tươi cười hiêm thấy liền sững sờ, Mạnh Phi Vũ chuyển hòng súng qua cánh tay trái của Lochness, sau đó trong sự nghi hoặc của Lochness bóp cò súng!

“Phốc” một tiếng, viên đạn tiến vào trong thân thể Lochness, sau đó máu tươi chảy ra trong sự kinh hoàng của Lochness.

“Đạn bạc!” Lochness không dám tin nhìn Mạnh Phi Vũ, hắn biết nữ nhân này đủ lạnh, cũng đủ ngoan, nhưng là tuyệt đối thật không ngờ nàng sẽ thật sự nổ súng bắn mình, nhưng lại là thứ mà huyết tộc bọn họ kiêng kỵ nhất đạn bạc!

“Lần sau, ta nổ súng bắn sẽ là nơi này.” Nói xong, Mạnh Phi Vũ lại đem súng chuyển qua vị trí trái tim của Lochness, Lochness có chút mất tự nhiên lùi từng bước về phía, nữ nhân này, thật sự làm cho người ta cảm thấy thực đáng sợ.

Thu hồi súng, Mạnh Phi Vũ lạnh lùng nhìn Lochness một cái, mở cửa xe, lên xe, nàng nghĩ trải qua lần giáo huấn này, cái tên ma cà rồng phiền toái này sẽ không tìm đến nàng nữa.

.....

Mạnh Phi Vũ lái xe ra khỏi pháp viện, phải đi Độc thân công hạ, thẳng đến buổi tối mới về nhà.

Mở cửa ra, Mạnh Phi Vũ liền cảm giác được hơi thở bất đồng với Tử Uyên ‘Ha ha, Mạnh tiểu thư xin chào.’ Thanh âm của Lochness tao nhã ân cần thăm hỏi, làm cho Mạnh Phi Vũ nhíu một chút mi, xem ra nàng lần này đụng phải một con ma cà rồng không sợ chết rồi. (S: dai như đĩa =))

“Phi Vũ, hắn nói hắn chỉ muốn vào ngồi một chút thôi.” Tử Uyên cảm giác được không khí giảm mạnh xuống, liền xấu hổ mở miệng.

Hôm nay lúc hắn ở nhà đọc sách, chợt nghe đến tiếng chuông cửa, sau đó hắn liền thấy được người này – Lochness hoàng tử điện hạ.

Vốn hắn là không tính mở cửa, chính là nam nhân này thế nhưng vẫn ấn chuông cửa, sau đó còn lớn hơn tiếng kêu gọi, nói là chỉ muốn vào ngồi một chút.

Cuối cùng, hắn đành phải mở cửa cho hắn vào.

Sau, hai người mỗi người an vị ở hai đầu sofa, mắt to đối mắt nhỏ, đợi Mạnh Phi Vũ trở về.

“Mạnh tiểu thư, mời ta tới nhà ăn bữa tối chắc cũng đủ đi, nói như thế nào ta cũng đang bị thương a.” Lochness nói xong còn dùng tay phải chỉ chỉ cánh tay trái, về mặt tranh thủ sự đồng tình.

Kỳ thật, Lochness sợ dĩ đến, cũng là bởi vì hắn thật sự là không phục, hắn nghĩ hắn đường đường là hoàng tử của một quốc gia, hơn nữa lớn lên rất anh tuấn tiêu sái, tuấn tú lịch sự, vì sao Mạnh Phi Vũ ngay cả nhìn hắn cũng không liếc hắn một cái, tuy rằng bên cạnh Mạnh Phi Vũ có nam nhân kia cũng thực đẹp, chính là, hắn vẫn là không tin chính sẽ lại bị một lần nữa bị nữ nhân này cự tuyệt, cho nên trong phút cuối hắn liền chạy tới nhà của nàng.

Hắn đến đây, vẫn luôn luôn quan sát đến Tử Uyên, hắn phát hiện này nam nhân làm cho người ta cảm giác thực tĩnh lặng, hơn nữa, hắn với bề ngoài bất đồng, nam nhân này có loại yên tĩnh nói không nên lời.

Chẳng qua, dáng người của nam nhân này thật sự là quá tệ, cứ tưởng dáng người của hắn sẽ giống như người mẫu, mà ai ngờ nam nhân này lại có cái bụng bia thật to! (BB: bụng bia=)) khổ thân Tử Uyên quá!

Nghe được lời nói của Lochness, Mạnh Phi Vũ mắt lạnh lại..... Sau đó, dường như là nghĩ đến cái gì, lộ ra một cái tươi cười thản nhiên, chẳng qua, tươi cười này là đối với Tử Uyên.

“Uyên, cục cưng có khỏe không?” Mạnh Phi Vũ mở miệng nói chuyện, ngữ khí là ôn nhu kinh người! (S: @@ sốc!)

Lochness sững sờ, Tử Uyên cũng là sững sờ!

Bất quá, Tử Uyên lập tức liền phản ứng lại , hắn ôn nhu cười, há mồm nói:“Đứa nhỏ tốt lắm, nàng không cần lo lắng.”

“Vậy là tốt rồi.” Phi Vũ nói xong liền tiến lên ôm lấy Tử Uyên, sau đó trước mặt Lochness ôm hôn nồng nhiệt.

Lochness nhú mày nhìn hai người hôn nhau, trên mặt là sáng lạn tươi cười, chẳng qua cười có chút khó coi thôi.

.....

Tuy rằng Tử Uyên mang thai, bình thường chuyện nhà Mạnh Phi Vũ tự xử lý, nhưng là đối với nấu nướng,vấn đề này Mạnh Phi Vũ không biết gì cả, vẫn là từ Tử Uyên làm.

Cho nên, khi Lochness nhìn đến Tử Uyên thành thạo nấu cơm, liền lộ ra vẻ mặt bất khả tư nghị (không thể tưởng được).

“Ta thực thương hắn.” Mạnh Phi Vũ nhìn Lochness mặt kinh ngạc, Tử Uyên không nghe được thanh âm của Lochness nói.

Lochness kinh ngạc đem tầm mắt quay lại đến trên người của Mạnh Phi Vũ!

“Nàng.....”

“Cho nên, ngươi là dư thừa.” Đánh gãy lời nói của Lochness, Mạnh Phi Vũ lại không khách khí nói.

“Ta.....” Bị người nói như vậy, Lochness cho dù da mặt có dày cũng có chút không nhịn được.

“Ăn cơm xong xin mời rời đi.” Lại chặn ngang lời nói của Lochness, Mạnh Phi Vũ sau khi nói xong liền đứng dậy giúp đỡ Tử Uyên lấy bát đĩa.

Nếu không phải bởi vì hắn là bằng hữu của Hoàng Phủ Hiên, hơn nữa không có thật sự thương tổn bọn họ , nên nàng mới để lại cho hắn một phần mặt mũi, nếu là người khác, nàng liền trực tiếp cầm súng làm cho hắn cút đi.

Nghe xong lời nói của Mạnh Phi Vũ, ánh mắt Lochness bắt đầu trầm xuống, giống như là hiểu được cái gì.....

53. Chương 53: Bữa Tối Không Chỉ Hai Người

Bữa tối, hình như có chút nặng nề, bất quá, đây là ý nghĩ của Lochness, về phần Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên đã thành thói quen , như vậy đối bọn họ mà nói đây là bữa tối rất là ấm áp.

Không ai nói chuyện, chỉ có Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên sẽ vì đối phương mà gấp đồ ăn.

Mà Lochness giống như là một cái bóng đèn vậy, trực tiếp bị hai người không thèm để ý tới.

Lochness có chút tự giễu đang ăn cơm và thức ăn trên bàn, ai, nếu không tại tình huống này, nếu không phải là đồ ăn của tình địch làm, hắn nghĩ, bữa cơm này hắn nhất định sẽ ăn thật khoái trá, bởi vì, tay nghề của Tử Uyên thật là không thể chê vào đâu được.

Đột nhiên, tay của Tử Uyên ở đĩa rau dừng một chút, sau đó mày liền gắt gao nhú lại.

“Làm sao vậy?” Mạnh Phi Vũ ở trước tiên cảm giác được sự dị thường của Tử Uyên, Lochness nghe thấy lời của Mạnh Phi Vũ cũng nhìn về phía Tử Uyên.

“Không có việc gì.” Tử Uyên nói có chút miễn cưỡng, nhưng vẫn là hướng về Mạnh Phi Vũ cười cười, bụng hắn vừa mới có chút đau, hình như là đứa bé bên trong không an phận đá hắn một cái.

“Mạnh tiểu thư, ta vừa mới cảm giác được tiếng gì đó giống như là tiếng tim đang đập.” Lochness kinh ngạc nói, sau đó nhìn về phía bụng Mạnh Phi Vũ, bởi vì tại đây bây giờ lúc này người duy nhất có thể giải thích nguyên nhân của tình huống này chính là Mạnh Phi Vũ mang thai !

Mạnh Phi Vũ đầu tiên là nhìn Lochness lạnh lùng cười, sau đó lại nhìn về phía bụng Tử Uyên, chậm rãi thành nhiều điểm ôn nhu.

Lochness đầu tiên là sửng sốt, cũng là bởi vì sự ôn nhu trong mắt của Mạnh Phi Vũ, lại là bởi vì ánh mắt kia có chút thâm ý!

Giống như đã nghĩ ra cái gì, Lochness đứng lên kinh ngạc nhìn về phía Tử Uyên!

“Người..... Điều này làm sao có thể? Không, Mạnh tiểu thư, nàng nói cho ta biết đây là có chuyện gì?” Lochness là muốn đến chút cái gì, nhưng chuyện như vậy là trái với khoa học tự nhiên , cho dù sự tồn tại của hắn cũng chính là một chuyện phi khoa học, nhưng như vậy đã là rất khó tin tưởng rồi.

“Cơm ăn xong rồi, người đã có thể đi , không tiễn.” Mặc kệ sự nghi hoặc của Lochness, đối với chuyện Tử Uyên mang thai, Mạnh Phi Vũ cũng không có cố ý đi giấu diếm người nhà, chính là mọi người tuy rằng đối với dáng người của Tử Uyên cảm thấy nghi hoặc, nhưng như cũ là không có nghĩ tới phương diện này, cho nên, Mạnh Phi Vũ cũng không có cố ý giải thích, mà đối với vị huyết tộc vương tử này, kỳ thật, Mạnh Phi Vũ vẫn là yên tâm, hắn là bằng hữu của Hoàng Phủ Hiên, chuyện như vậy cho dù cho hắn biết, hắn cũng sẽ không nói ra đi.

Bất quá, hắn sẽ là một cái phiền toái.

Lochness không đi, ánh mắt bình tĩnh nhìn Tử Uyên.

“Thật sự rất kỳ diệu, không nghĩ tới, nam nhân như thế nhưng lại có thể mang thai, xem ra, ta là thật sự phải rời đi, bằng không ta chính là kẻ phá hoại gia đình nhà người khác.” Lochness có chút vô lực nói, trong ánh mắt trừ bỏ tiếc hận bên ngoài cũng có thản nhiên thoải mái, tuy rằng, Mạnh Phi Vũ thực hấp dẫn hắn, nhưng là, chuyện đoạt người yêu của người khác hắn cũng sẽ không làm, huống chi nam nhân kia thế nhưng lại đang là cái dạng này.

Nam nhân mang thai? Không thể tin được!

Mạnh Phi Vũ cảm giác được có chút kỳ lạ, nhẹ nhàng hừ một tiếng, tiếp tục chú ý tình huống của Tử Uyên, giống như, trong khoảng thời gian này, Tử Uyên luôn phát sinh tình huống như vậy, là có vấn đề gì sao?

Mạnh Phi Vũ có chút lo lắng, cho nên quyết định mấy ngày này sẽ mang Tử Uyên đi bệnh viện kiểm tra một chút.

Mà Tử Uyên nhìn Mạnh Phi Vũ ánh mắt có chút lo lắng , ôn nhu cười, cảm giác chính mình vô luận vất vả cỡ nào đều rất đáng giá.

Về phần Lochness ở một bên còn lại là không nói gì , nhìn ánh mắt hai người, nhẹ nhàng thở dài ở trong lòng một chút.

“Cám ơn hai vị chiêu đãi, ta sẽ không quấy rầy nữa.” Lochness cười tao nhã ,cũng không có để ý phản ứng của Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên, bước đi ra khỏi nhà Mạnh Phi Vũ.

.....

Ngày hôm sau, Mạnh Phi Vũ liền mang theo Tử Uyên đi tới bệnh viện của Mặc Sĩ Tĩnh.

Một loạt kiểm tra qua đi, bác sĩ kiên trì đối với Mạnh Phi Vũ vẻ mặt lạnh tanh nói:“Mạnh tiểu thư, Tử tiên sinh thân thể không có gì trở ngại, đứa nhỏ cũng rất khỏe mạnh, sự đau đớn không định kỳ đó cũng là bởi vì đứa nhỏ ở trong cơ thể vận động, cô có thể yên tâm, bất quá, thai nhi trong cơ thể của Tử tiên sinh phát triển so với người bình thường đều nhanh hơn, khi hạn sinh sản khả năng sẽ rất nhanh tới, ước chừng khoảng một tháng nữa là sẽ sinh.”

“Nhanh như vậy?” Không đến sáu tháng là có thể sinh ra sao? Mạnh Phi Vũ có chút cảm giác khó hiểu, nàng có chút lo lắng cho thân thể của Tử Uyên .

“Căn cứ theo trình độ phát triển của thai nhi trong bụng của Tử tiên thì là như vậy.”

“Ân.” Lên tiếng, Phi Vũ đi từ phòng kiểm tra đi ra trước mặt của Tử Uyên.

“Phi Vũ, chúc mừng bạn a, sắp làm mẹ.” Mặc Sĩ Tĩnh vẫn ở bên người bạn tốt, lúc này cười chúc mừng Mạnh Phi Vũ.

“Nam nhân của bạn thật không tồi.” Mạnh Phi Vũ cũng lạnh lùng đáp trả lại một câu, nhưng lại làm cho Mặc Sĩ Tĩnh lộ ra chút thần sắc mất tự nhiên, nghĩ đến nam nhân của nàng, nàng thật đúng là có chút không nói được.

.....

Chào tạm biệt Mặc Sĩ Tĩnh, Mạnh Phi Vũ liền cùng Tử Uyên ra phòng kiểm tra, đi ra hướng bãi đỗ xe của bệnh viện, mà ngay tại thời điểm sắp đi ra khỏi cửa, bọn họ đụng phải một người.

“Mạnh tiểu thư, Tử Uyên!” Âm thanh kinh hỉ của Đông Phương Dật Văn, hẳn không nghĩ tới lại ở chỗ này gặp được bọn họ.

“Đông Phương giáo sư.” Ở trường học viện hoàng gia, Tử Uyên cũng biết một chút ít về Đông Phương Dật Văn.

Mạnh Phi Vũ thì trầm mặc nhìn Đông Phương Dật Văn.

“Các người làm sao lại tới nơi này, có vấn đề gì sao?” Ở trong bệnh viện gặp được người mình quen biết, nhưng rất nhiều lúc cũng không phải chuyện làm cho người ta cao hứng.

“Không.....” Có! Mạnh Phi Vũ vừa muốn nói không có, nhưng đã bị một thanh âm cắt ngang.

“Tử tiên sinh, cô quên cầm bản báo cáo xét nghiệm, Mặc Sĩ viện trưởng bảo giúp cô mang lại đây.” Một y tá chuyên môn phụ trách chăm sóc Tử Uyên cầm một bản báo cáo đã đi tới, giao cho Tử Uyên.

Tử Uyên nhận rồi nói cảm ơn, Mạnh Phi Vũ còn lại là cau mày nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Đông Phương Dật Văn.

“Cô mang thai ?” Quả nhiên, câu nói đầu tiên của Đông Phương Dật Văn chính là giống y như Mạnh Phi Vũ đoán.

“Không quan hệ gì tới người!” Mạnh Phi Vũ lạnh lùng trả lời, sau đó mang theo Tử Uyên rời đi.

Phía sau còn lại Đông Phương Dật Văn đang ngơ ngác nhìn bọn họ rời đi!

Tình cảm lưu luyến của hắn còn chưa có phát triển, liền đã tan biến như vậy!

Tuy rằng là hiểu lầm, nhưng là, cũng là chuyện hiểu lầm tốt đẹp.

Đôi khi, yên tĩnh cũng không phải là chuyện tốt.

.....

Một ngày lại qua một ngày, Mạnh Phi Vũ bình thường vẫn đi làm đều, mà Tử Uyên thì là an tâm ở nhà dưỡng thai, cuộc sống của hai người tựa hồ khuyết thiếu sự lãng mạn, nhưng lại ấm áp như vậy.

Thời gian bất tri bất giác đã đến tháng mười một, lúc Mạnh Phi Vũ còn đang làm việc chợt nghe thấy tiếng điện thoại vang lên.....

Nhìn đến là Tử Uyên gọi tới, cho nên, Mạnh Phi Vũ rất nhanh liền tiếp lên.

“Làm sao vậy?” Thời điểm bình thường, Tử Uyên là sẽ không chủ động gọi điện cho nàng, bởi vì, hắn sợ ảnh hưởng tới công việc của nàng.

“Ta.....”

.....

54. Chương 54: Hạnh Phúc, Có Chết Cũng Cam Nguyện

“Ta hình như sắp sinh rồi, nàng có thể trở về không? Không cần..... (Tác giả: định nói tiếp là: không cần, ta có thể tự mình đi bệnh viện ” Tử Uyên vốn là định nói như vậy, bất quá, hắn còn chưa có nói xong đã bị Mạnh Phi Vũ chặn lại.

“Chờ đó, ta lập tức trở về ngay!” thanh âm của Mạnh Phi Vũ lạnh như băng đã không còn bình tĩnh, khi Tử Uyên nói câu thứ nhất nàng đã lập tức rời khỏi văn phòng, đến lúc nàng tắt điện thoại thì đã vào tới thang máy.

Nhìn từng con số của thang máy một số lại một số đi xuống phía dưới, Mạnh Phi Vũ thật sự có loại xúc động khó hiểu, Mạnh Phi Vũ bước ra khỏi thang máy, rốt cục đã đi đến bãi đỗ xe của pháp viện, mà các đồng sự nhìn thấy Mạnh Phi Vũ lao ra thang máy, đều khinh ngạc giống như được nhìn thấy người sao hỏa vậy, người được giới tư pháp công nhận là băng nữ thể mà cũng có lúc trông lo lắng như vậy, chẳng lẽ là mặt trời mọc từ hướng tây sao?

Mạnh Phi Vũ rất nhanh lên xe của mình, chân hung hăng đạp lên chân ga, sau đó chỉ thấy chiếc xe mạnh mẽ liền xông ra ngoài, giống như nó cùng chủ nhân có tâm tình giống nhau.

Mạnh Phi Vũ một bên liếc mành lái xe, một mặt lấy điện thoại gọi cho Mặc Sĩ Tĩnh, bảo Mặc Sĩ Tĩnh lập tức phái người đến nhà nàng đi cứu người, sau đó nắm chặt từng giây một thời gian theo hướng nhà mình chạy đi.

.....

Dọc theo đường đi, Mạnh Phi Vũ không có giảm tốc ở quốc lộ toàn tốc lực phóng đi, cuối cùng vượt qua ba cái đèn đỏ rồi cuộc cũng về tới nhà, chẳng qua đằng sau cũng theo một đồng cảnh sát giao thông.

“Vị tiểu thư này, xin cô đưa ra giấy tờ tùy thân.” Viên cảnh sát giao thông thở một nhọc chạy về hướng Mạnh Phi Vũ, hắn làm cảnh sát giao thông đã hơn mười năm, lần đầu tiên đụng tới một tay lái xe chán sống như vậy, hơn nữa, lại là một nữ nhân.

Mạnh Phi Vũ nhíu mày, tùy tay lấy ra một đồng giấy tờ giống nhau này nọ, ném đi qua, ngay lập tức lên lầu đi, nam nhân của nàng sắp sinh, nàng cũng không có nhiều thời gian đi để ý những người này.

Mà viên cảnh sát nhìn Mạnh Phi Vũ chạy đi, vốn là muốn ngăn cản, chẳng qua hắn nhận được giấy tờ của Mạnh Phi Vũ, liền ngậm ngẩn cả người!

Trời ạ, không nghĩ tới, hắn lại đụng phải một nhân vật như thế này, tờ giấy màu lục kia, cả nước cũng chỉ có mấy chục người có mà thôi.

.....

Mạnh Phi Vũ đứng ở trong thang máy, gọi điện cho Tử Uyên.

“Có khỏe không?” Cảm giác được đối phương nhắc máy, Mạnh Phi Vũ có chút khẩn trương hỏi.

“Phi Vũ, ta tốt lắm, chính là, đứa nhỏ giống như đạp lợi hại hơn.” Tử Uyên nói chuyện có chút khó khăn, giống như đang cố gắng nín nhịn.

“Kiên trì chịu đựng, ta lập tức về tới nhà ngay.” Mạnh Phi Vũ cảm giác được cho tới bây giờ bản thân mình chưa bao giờ khẩn trương như vậy, nàng cảm giác được tay của chính mình đều gấp đến chảy đầy mồ hôi.

.....

Cửa thang máy mở ra, Mạnh Phi Vũ bước nhanh đi ra, chạy về nhà mình.

“Tử Uyên.” Mạnh Phi Vũ đi vào liền nhìn thấy Tử Uyên đang ngồi ở trên sofa, tay hắn đang chậm rãi vuốt bụng của chính mình, giống như là đang nói cái gì.

“Phi Vũ, nàng rốt cục đã trở lại.” Tử Uyên nghe được tham âm của Mạnh Phi Vũ chậm rãi quay đầu lại, hướng về phía Mạnh Phi Vũ lộ ra một nụ cười miễn cưỡng, bụng của hắn thật sự rất đau, hắn cảm giác được đứa bé nhỏ nhỏ trong bụng kia giống như lập tức sẽ đi ra ngay.

“Rất đau sao? Anh đợi thêm một lát nữa bác sĩ tới ngay.” Hiện tại không thể nhìn thấy biểu hiện lạnh như băng của ngày thường của Mạnh Phi Vũ, trên mặt nàng chỉ là vẻ lo lắng và khẩn trương.

Mà hết thấy những biểu hiện này đều lọt vào trong mắt của Tử Uyên, điều này đã làm cho hắn nghĩ lại rất nhiều chuyện tình.

Hắn nghĩ tới tình cảnh lần đầu tiên gặp Phi Vũ, hắn bị hơi thở lạnh lùng của Phi Vũ hấp dẫn, sau đó giống như là vương tử nhìn thấy công chúa, nhất kiến chung tình, không thể tự kiềm chế được trầm mê tại trong khối băng lạnh lẽo thần bí kia.

Tử Uyên lại nghĩ tới lần đầu tiên “cùng” Mạnh Phi Vũ, lúc đó làm cho người ta cảm thấy thật thẹn thùng, thời điểm đó hắn thật sự khẩn trương, hắn cảm giác được tim của mình đều muốn nhảy ra ngoài, nhưng là, bề ngoài nhìn lạnh như băng của Mạnh Phi Vũ, cũng là dị thường nhiệt tình cùng ôn nhu, đêm đó đối với hắn mà nói, tuyệt đối là một đêm khó quên.

Lại sau đó, ngay trong nháy mắt, Tử Uyên đã nghĩ tới rất nhiều rất nhiều, có tình cảnh bọn họ cùng nhau ăn cơm, cùng nhau xem tivi, có..... tất cả là những cảnh hắn cùng Mạnh Phi Vũ ở chung!

Tử Uyên đột nhiên có cảm giác, chính mình có thể chết ngay lập tức cũng tốt, bởi vì hắn đối với thế giới này đã không còn muốn gì hơn, cùng Mạnh Phi Vũ ở cùng một chỗ trong khoảng thời gian này, hắn đã có cái cảm giác được sở hữu hạnh phúc..... Hắn thật sự không cầu gì, hoặc là, có lẽ còn có một việc là hắn không bỏ xuống được, là đứa bé ở trong bụng hắn.

“Phi Vũ, đáp ứng ta một việc được không?” bị mất sức một chút nhưng mà Tử Uyên vẫn kiên trì nói với Phi Vũ.

“Anh bây giờ không cần phải nói, chờ anh đem đứa nhỏ sinh ra, anh nói cái gì ta đều đáp ứng anh.” Cảm giác được Tử Uyên nói chuyện có chút khó khăn, cho nên, Mạnh Phi Vũ làm cho Tử Uyên không cần phải nói gì cả.

“Phi Vũ.....” Tử Uyên kiên trì như cũ muốn nói cái gì đó, chẳng qua lại bị chuông cửa kêu lên cắt đứt.

Theo sau, nhân viên y tế nâng cáng liền đi vào, Tử Uyên được hai nam nhân nhẹ nhàng đưa lên trên cáng, sau đó Phi Vũ liền khẩn trương theo sau lên xe cứu thương cùng Tử Uyên.

.....

Trên xe, Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên nắm chặt tay nhau.

“Phi Vũ, đáp ứng ta một việc được không?” Tử Uyên kiên trì như cũ làm cho Phi Vũ phải đáp ứng thỉnh cầu của hắn, việc này với hắn mà nói thật sự rất trọng yếu.

“Hảo, anh nói.” Mạnh Phi Vũ nói với Tử Uyên, nam nhân này trước mặt của nàng tuy rằng rất nghe lời, thực thuận theo, nhưng là, Phi Vũ biết hắn là một nam nhân rất có chủ kiến cùng kiên trì, chỉ là hắn đem nàng thành trời của hắn, cho nên, mới thuận theo như vậy, làm cho người ta thật thương tiếc.

“Phi Vũ, đứa nhỏ vô luận như thế nào, ta sẽ bình an sinh ra, nhưng là, nếu ta có cái gì ngoài ý muốn, nàng nhất định phải hảo hảo chăm sóc con của chúng ta.” Tử Uyên cảm giác được mình càng nói càng nói càng thêm gian nan, nhưng là vẫn kiên trì như cũ đem thỉnh cầu của chính mình nói ra cho Mạnh Phi Vũ nghe, những lời này, ở hắn đã suy nghĩ ở trong lòng thật lâu.

“Anh nói mê sảng cái gì thế, đứa nhỏ đương nhiên sẽ không có việc gì, nhưng là, anh cũng chắc chắn cũng sẽ bình an, cho nên, chúng ta sẽ cùng nhau chăm sóc con của chúng ta.”

Không biết vì sao Tử Uyên lại có ý nghĩ như vậy, nhưng là Mạnh Phi Vũ thập phần không thích loại thỉnh cầu này của Tử Uyên, giống như là di ngôn vậy, nàng tin tưởng, vô luận là đứa nhỏ hay là Tử Uyên là đều sẽ không có việc gì.

“Phi Vũ, đáp ứng ta..... Đáp ứng ta, nếu ta thật sự có cái gì ngoài ý muốn, hảo hảo chiếu cố con của chúng ta.” Hấn là thật sự rất lo lắng vấn đề này, bởi vì ở quốc gia của bọn họ, nam nhân bởi vì khó sinh mà chết là chuyện rất bình thường, tuy rằng, nơi này y học rất phát triển, nhưng là, Tử Uyên như cũ là thêm lo lắng, hấn cũng hy vọng mình có thể bình an sinh con, nhưng là, hấn sợ!

Hấn sợ, hấn đã hưởng thụ được hạnh phúc rồi nên ông trời muốn thu hồi lại sinh mệnh ngăn ngừa của hấn, tuy rằng, hấn không muốn như vậy, nhưng Mạnh Phi Vũ đã cho hấn hết thấy, hấn cảm thấy cho dù là chết, cũng là chết không tiếc, chỉ là, đứa nhỏ sẽ giao Phi Vũ chiếu cố.

Hơn nữa, là trọng yếu hơn là, về sau, hấn thấy cũng không thể đứng ở bên cạnh Mạnh Phi Vũ mãi được, không bao giờ nữa có thể nhìn thấy tuyệt mỹ băng nhan làm ình mê muội của Phi Vũ, không bao giờ nữa có thể cảm thụ được cảm giác ấm áp của Phi Vũ, không bao giờ nữa có thể được cùng Phi Vũ ở cùng một chỗ cảm thụ cái loại cảm giác hạnh phúc này!

“Tử Uyên, anh sẽ không có việc gì, cho nên, không cần phải nói những điều ngốc nghếch này nữa, hơn nữa, anh đã nói, anh sẽ vĩnh viễn đều nghe lời nói của ta, cho nên, anh nhất định phải bình an sinh con, sau đó cả đời ở bên cạnh của ta, anh tuyệt đối không thể rời đi ta, anh đã đáp ứng ta rồi, anh làm sao có thể nói chuyện không giữ lời được, cho nên, ta không cho anh chết anh là tuyệt đối không thể chết.”

Mạnh Phi Vũ bá đạo, cường ngạnh, lạnh như băng, nàng dùng loại ôn nhu đặc biệt của nàng, dùng cách nói chuyện độc nhất của nàng, nói cho Tử Uyên, hấn đối với nàng là rất quan trọng.

Mạnh Phi Vũ biết, nếu Tử Uyên thật sự mất đi, như vậy nàng liền thật sự chính là một Mạnh Phi Vũ lạnh như băng, cảm tình của nàng, nhiệt tình của nàng, linh hồn của nàng đều sẽ theo Tử Uyên mà biến mất.

“Ta, ta..... Ta rất yêu nàng, Phi Vũ, ta thật sự rất yêu nàng, ta sẽ cố gắng, thật cố gắng làm cho chính mình sống sót, nhưng là, Phi Vũ, nếu ta thật sự không thể ở lại cạnh nàng, làm ơn, nàng nhất định phải chiếu cố hảo con của chúng ta, Phi Vũ, đáp ứng thỉnh cầu này của ta được không?” Nghe lời nói của Mạnh Phi Vũ, trong lòng Tử Uyên tràn đầy cảm động, hấn biết đây là cách biểu đạt tình cảm của nàng .

“Phải sống, ta không cho phép anh chết!” Không đáp ứng, cái gì cũng không đáp ứng, như vậy cái thỉnh cầu giống như di ngôn này, Mạnh Phi Vũ tuyệt đối sẽ không đáp ứng !

“Phi Vũ, ở bên cạnh nàng trong khoảng thời gian này, ta thật sự rất hạnh phúc, rất rất hạnh phúc.”

Cửa xe rất nhanh mở ra, Tử Uyên hô hấp lại càng ngày càng khó khăn, hấn cảm giác được đứa nhỏ ở trong bụng của hấn bức thiết muốn đi ra, cái loại đau đớn này giống như muốn cho hấn phải dùng khí lực toàn thân chống lại.

“Tử Uyên, phải sống, chỉ cần anh sống , tin tưởng ta, ta nhất định sẽ làm anh cảm giác được càng nhiều hạnh phúc.....”

“.....”

55. Chương 55: Sinh Con Bình An

Cửa phòng giải phẫu

“Ta muốn đi vào!” Nàng muốn đi vào , nàng muốn tận mắt thấy lúc Tử Uyên sinh con, nàng muốn bồi ở bên người Tử Uyên ,nhìn hấn bình yên vô sự sinh ra đứa nhỏ!

“Mạnh tiểu thư, phòng giải phẫu là không cho phép người nào ngoài nhân viên y tá của bệnh viện vào, ngài cũng đừng làm chúng tôi khó xử.” Bác sĩ xấu hổ cự tuyệt, tuy rằng bên trong người sinh đứa nhỏ là nam nhân, nhưng là vô luận như thế nào, phòng giải phẫu đều là không cho phép người ngoài tiến vào a.

“Ta muốn đi vào.” Mạnh Phi Vũ có chút lo lắng, mi nhan chỉ còn ba phần lạnh như băng, rất có xu thế tiếp tục giảm xuống.

Bác sĩ mất tự nhiên kéo kéo áo trắng, nữ nhân này thật sự có chút khủng bố.

“Ngài thật sự không thể vào..... A, Mạnh tiểu thư, ngài, ngài đang làm cái gì?” Bác sĩ tròn to mắt, hắc không thể tin được nhìn Mạnh Phi Vũ.

“Làm cho ta đi vào!” Lại nhắc lại mục đích của chính mình, tay Mạnh Phi Vũ hướng bác sĩ di gần một chút, trên tay của nàng đúng là đang cầm khẩu súng lục không bao giờ rời khỏi người nàng.

“Ta, ta, được...được rồi, Mạnh tiểu thư, ngài đừng kích động, ta sẽ cho ngài đi vào là tốt rồi, chẳng qua, ngài không thể làm ảnh hưởng khi chúng tôi làm việc, bằng không sẽ rất ảnh hưởng tới Tử tiên sinh.” Ở lúc sinh mệnh đã bị uy hiếp thời điểm, vốn là người rất nguyên tắc cũng sẽ lựa chọn thỏa hiệp.

Bởi vì, thế giới này, người không sợ chết hình như thật sự rất ít, rất ít.

.....

Bên trong phòng giải phẫu

“Bác sĩ, tình huống của bệnh nhân rất đặc biệt, dựa theo kế hoạch của chúng ta cần so với phụ nữ có thai bình thường giải phẫu sẽ khó khăn hơn một ít, hơn nữa, thai nhi phát triển quá nhanh, so với thai nhi bình thường cũng lớn hơn nhiều, cho nên, sẽ có nguy hiểm nhất định.”

“Ân, ta biết, hiện tại mà bắt đầu giải phẫu đi.”

Bình thường sinh mổ có vẻ dễ dàng hoàn thành hơn, tuy rằng đối cơ thể mẹ có ảnh hưởng nhất định, nhưng trên cơ bản xem như không có nguy hiểm.

Nhưng là Tử Uyên sinh mổ thì có vẻ nguy hiểm, không phải chỉ là vì hắc là nam nhân, lại bởi vì thai nhi trong cơ thể hắc so với thai nhi bình thường lớn hơn nhiều, hơn nữa, vị trí thai khác biệt, cùng với phụ nữ có thai bình thường có khác biệt rất lớn.

Bên trong phòng giải phẫu không khí rất là khẩn trương, nhất là bởi vì một bên còn có một nữ nhân mặt lạnh lùng cầm súng như là muốn giết người.

“Phi Vũ, ta, ta không sao.” Tử Uyên vừa mới được gây tê, đã dần dần không còn cảm giác đau đớn, thần chí cũng dần dần mơ hồ, nhưng là, khi hắc nhìn đến Mạnh Phi Vũ ở một bên ánh mắt lúc này đầy vẻ quan tâm lo lắng, như cũ là nhện không được nói ra tiếng an ủi.

“Ân, ta biết.” Nàng là biết, nhưng còn khẩn trương hơn, hơn nữa, Tử Uyên nhìn không tới chỗ bác sĩ đang cầm dao phẫu thuật chuẩn bị giải phẫu cho hắc.

Nắm chặt súng trong tay, Mạnh Phi Vũ nhện xuống xúc động muốn giết người!

Nàng thề, nàng về sau không bao giờ nữa làm cho Tử Uyên mang thai nữa, cái này so với nàng sinh con còn khủng bố hơn!

“Bác sĩ, bệnh nhân hô hấp có chút dồn dập, tim đập cũng có chút không bình thường.” Y tá đột nhiên nói với bác sĩ.

“Dưỡng khí!” Bác sĩ đối với tình huống như vậy sớm đã có dự tính, cho nên rất nhanh chóng liền phản ứng được, chính là, ở một bên Mạnh Phi Vũ vốn không có bình tĩnh được như thế.

Mạnh Phi Vũ mạnh mẽ tiến lên từng bước, gắt gao nhìn chăm chăm Tử Uyên đã nhắm lại hai mắt, hắc hiện tại đã ngủ say bởi vì thuốc gây tê.

Không có việc gì, trăm ngàn không cần có việc! Mạnh Phi Vũ gắt gao nắm chặt hai tay, ở trong lòng yên lặng vì Tử Uyên cầu nguyện.

Mạnh Phi Vũ tin tưởng thế giới này là có thần phật tồn tại, nhưng là nàng cũng không tin tưởng thần phật có thể vì nhân loại làm cái gì, nên cũng không có hướng thần phật đi yêu cầu cái gì, bởi vì, Mạnh Phi Vũ tin tưởng sinh mệnh của chính mình là phải chính mình nắm chắc, chính là, hiện tại, Mạnh Phi Vũ thật sự cầu nguyện ông trời, hy vọng Tử Uyên có thể bình an đem đứa nhỏ sinh ra.

.....

Thời gian một giây một trôi qua, nhịp tim đập của Tử Uyên vài lần xuất hiện sự dị thường, nhưng là cuối cùng không có gì nguy hiểm, chính là, Mạnh Phi Vũ ở một bên đã khẩn trương đến mức móng tay bấm chặt vào trong tay mà không biết.

Rốt cục, rốt cục, ở lúc Mạnh Phi Vũ thật sự muốn bắn chết người, đứa nhỏ đã được lấy ra, một tiểu nam hài nho nhỏ, khuôn mặt nhẵn nhụi được y tá ôm vào trong ngực, một thân vết máu!

“Oa!” Đứa nhỏ được y tá ôm ở trong lòng khóc lên, Mạnh Phi Vũ tiến lên cau mày nhìn hài tử, thật sự không thể tưởng được đây là đứa con của chính mình.

Xem qua đứa nhỏ, Mạnh Phi Vũ liền lập tức đi đến bên cạnh người Tử Uyên .

“Bác sĩ, hần thế nào ?” Tử Uyên vẫn hôn mê như trước, tuy rằng hô hấp đã bình thường, nhưng là Mạnh Phi Vũ vẫn có chút lo lắng như cũ.

“Mạnh tiểu thư, cuộc giải phẫu rất thành công, Tử tiên sinh đã không có chuyện gì, bất quá bởi vì chưa hết thuốc gây tê, phải mất thêm một thời gian nữa mới có thể tỉnh lại được.” Bác sĩ nói xong cũng lộ ra một nụ cười thoải mái, hần thật sự sợ hãi nếu bệnh nhân này chết, thì hần cũng sống không được !

Bởi vì mỗi lần bệnh nhân hô hấp không bình thường, hần có thể cảm giác được độ ẩm trong phòng giải phẫu liền giảm xuống, lại một lần, hần thậm chí cảm giác được sát khí thần nhiên! Thật sự là làm cho người ta có cảm giác thật khủng bố. (S: hèn mấy cha bác sĩ này không bị tỷ hù chết đó =)) Gặp người yếu tim là bỏ kéo chạy rồi =))

“Ân.” Thần nhiên lên tiếng, Mạnh Phi Vũ một thân lãnh khí đã chậm rãi khôi phục lại bình thường, nàng nhẹ nhàng sờ lên trên mặt của Tử Uyên, sau đó theo xe đẩy đến phòng bệnh.

.....

Nhìn Tử Uyên ngủ say, Mạnh Phi Vũ hít một hơi thật sâu.

Nàng đã không biết đã bao lâu chính mình đã không có cảm giác chờ đợi trong khẩn trương như vậy, hơn nữa khẩn trương mang theo sự sợ hãi, thật sự là quá giày vò .

Tiến lên nắm lấy tay của Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ thật lâu cũng không có nói gì.

.....

Ước chừng khoảng hơn một giờ, Tử Uyên trong mê man tỉnh lại.

Giật giạt thân thể, có chút đau đớn đến chết lặng, nhất là cánh tay trái có chút cảm giác trầm trọng, toan mở đôi mắt, Tử Uyên nhìn lại đôi mắt quan tâm của Mạnh Phi Vũ.

“Phi Vũ.” Âm thanh suy yếu của Tử Uyên.

“Đừng nói nữa, anh còn rất yếu.” Mạnh Phi Vũ không cho Tử Uyên nói chuyện, nghe được thanh âm hữu khí vô lực của Tử Uyên, nàng lại cảm giác được sự đau lòng.

Ôn nhu cười, Tử Uyên lại nhắm lại mắt, hiệu lực của thuốc tê còn chưa có hết hoàn toàn.

.....

Nhìn đến Tử Uyên lại ngủ lại một lần nữa, Mạnh Phi Vũ đứng dậy gọi điện thoại, kêu người giúp việc trong nhà đi lấy cho Tử Uyên một ít quần áo và đồ dùng hằng ngày, bọn họ chắc phải ở bệnh viện an dưỡng một thời gian.

Dặn dò người làm xong, Mạnh Phi Vũ đi đến phòng trẻ con, hơn nữa thực khéo ở nơi này gặp được Mặc Sĩ Tĩnh.

“Phi Vũ, thật sự thật không ngờ, trong số chúng ta người đầu tiên có con lại là bạn.” Mặc Sĩ Tĩnh một bên nhìn vào trong phòng chăm sóc trẻ nhỏ, một bên nói với Mạnh Phi Vũ .

Cũng không phải hâm mộ, chỉ là cảm giác được sinh mệnh thần kỳ vô cùng, không thể đoán trước được.

“Cám ơn.” Mạnh Phi Vũ thật sự đối với bạn tốt nói câu cảm ơn, tuy rằng, nàng biết những lời như vậy đối với bọn họ mà nói chỉ là dư thừa, nhưng là, nàng vẫn muốn nói một câu, ở trên vấn đề của Tử Uyên, Mặc Sĩ Tĩnh chiếu cố giúp nàng rất nhiều, bác sĩ tốt nhất, máy móc cùng đãi ngộ tốt nhất, thật là đã giảm đi cho nàng rất nhiều phiền toái.

“Phi Vũ, bạn không cần phải nói cho ta biết bạn để ý hấn đến bao nhiêu đâu.” Mặc Sĩ Tĩnh cười tao nhã, bất quá lời nói lại mang theo ý trêu chọc, có thể làm cho Phi Vũ nói lời cảm ơn, nhất định phải là người nàng thực để ý.

Mạnh Phi Vũ không hề nói cái gì, các nàng đã ăn ý đến mức không cần phải nói thành lời.

Hai nữ nhân lẳng lặng nhìn tiểu sinh mệnh vừa tới thế gian đang nằm ở trong chăn ấm.

.....

“Phi Vũ, bạn nói người mẹ nuôi như ta có nên tặng quà ra mắt gì cho hấn không ?” Qua một đoạn thời gian rất dài, Mặc Sĩ Tĩnh tựa hồ là nghĩ tới cái gì đó, nghi hoặc hỏi Mạnh Phi Vũ.

“Cũng tốt.” Tuy rằng là đáp án rất tùy ý, nhưng Mạnh Phi Vũ còn thật sự đáp.

Nhớ ngày đó, lúc các nàng còn đang đi học đại học, đã nói qua, tương lai bất cứ ai trong các nàng ai có hài tử đều phải nhận nuôi một người kia làm mẹ nuôi.

“Cũng tốt , vậy thật phiền toái, bất quá, ta đã có một chủ ý đây, ta tính ở lúc hấn được tròn trăm ngày, đem sản nghiệp sở hữu trên danh nghĩa của ta viết thành một đám tờ giấy nhỏ, sau đó làm cho hấn chọn, hấn chọn được cái nào sẽ cho hấn cái đó.” Ý nghĩ của Mặc Sĩ Tĩnh như vậy cũng là vừa mới nghĩ ra, bất quá, nàng cho rằng đây là một chủ ý không sai.

“Nhưng nếu hấn một lần lấy hết tất cả thì làm sao bây giờ?” Mạnh Phi Vũ lạnh lùng nói ra một khả năng khác.

Mà người nghe được lời nói của Mạnh Phi Vũ chỉ là mang theo vẻ mặt thản nhiên tươi cười, nhưng là không khó cảm giác ra ngạo khí trong đó.

“Lấy hết? Vậy đều đưa tất cả cho hấn tốt lắm, nếu hấn muốn, cho dù đem tất cả sản nghiệp mà ta được sở hữu đều đưa lại cho hấn cũng tốt, thế nào?”

Đối với tiền, ở trong mắt các nàng đều là những con số vô dụng, cho dù là ác nữ đặc biệt yêu tiền như nàng, cũng chỉ xem kiếm tiền như một trò chơi để chơi mà thôi

Nghe xong lời nói của Mặc Sĩ Tĩnh, Mạnh Phi Vũ khẽ gật đầu.

.....

Rời khỏi phòng chăm sóc trẻ sơ sinh, Mạnh Phi Vũ quay lại tới phòng bệnh, vừa vận dụng phải người giúp việc mang đồ tới.

Tiếp nhận, Mạnh Phi Vũ đẩy cửa tiến vào, bên trong có mấy y tá đang làm kiểm tra cho Tử Uyên, Tử Uyên cũng đã tỉnh lại.

Tử Uyên nhìn thấy Mạnh Phi Vũ nhân tình liền sáng lên, hấn thật sự thực cảm tạ ông trời cho hấn cơ hội để nhìn thấy Mạnh Phi Vũ .

Hấn sẽ quý trọng.

“Con tốt lắm.” Tựa hồ cho rằng Tử Uyên hấn là muốn biết tình huống đứa nhỏ, cho nên, Mạnh Phi Vũ mở miệng nói trước.

“Ta cũng tốt lắm.” Tử Uyên ôn nhu cười, tuy rằng vẫn là làm cho người ta cảm giác được có chút suy yếu, nhưng tựa hồ so với trước kia sang hơn rất nhiều.

Mạnh Phi Vũ nhân tình sáng lên, nàng cảm giác Tử Uyên tựa hồ có chút gì đó bất đồng.

“Mạnh tiểu thư, Tử tiên sinh thân thể không có vấn đề gì, chỉ cần chú ý nghỉ ngơi là tốt rồi.” Bác sĩ kiểm tra xong, đối với Mạnh Phi Vũ nói một câu nói sau bước đi ra ngoài, đem không gian để lại cho hai người.

“Anh.....”

“Ta.....”

Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên đồng thời mở miệng, sau đó lại cùng ngừng lại, hai người yên lặng nhìn đối phương, nhưng là nhiệt độ trong phòng lại tăng dần.

Vô luận là Mạnh Phi Vũ hay là Tử Uyên vào lúc này đều có một loại cảm giác kỳ lạ, dù là trong lòng có rất nhiều điều muốn nói, nhưng nhìn trong ánh mắt không biết nên mở miệng như thế nào

56. Chương 56: Ba Người Cùng Xuất Viện

“Vất vả cho anh.” Cuối cùng, vẫn là Mạnh Phi Vũ mở miệng nói chuyện trước, mang theo giai điệu thương tiếc cùng đau lòng, làm cho Tử Uyên thấy thật may mắn, chính mình vẫn còn đang sống ở trên đời này, cùng nữ nhân hần yêu nhất ở cùng một chỗ, nghe được nàng vì chính mình nói ra lời nói cảm động như thế.

“Không vất vả, đây là ta phải làm.” Vì nữ nhân hần yêu, hần nguyện vì người đó sinh con dưỡng cái.

Mạnh Phi Vũ tiến lên cầm lấy tay của Tử Uyên, sau đó nhẹ nhàng đặt ở môi của chính mình, nụ hôn nhẹ nhàng dừng ở trên tay Tử Uyên.

“Phi Vũ, đứa nhỏ có khỏe không?”

“Ân, hần đang ngủ.”

“Phi Vũ, ta thật sự rất vui vẻ , có thể sinh cho nàng một đứa con, hơn nữa, làm cho ta cảm giác càng được vui vẻ là, ta có thể sống sót ở lại bên cạnh nàng.” Không có chết đi, không có rời đi, nguyện vọng của hần là vĩnh viễn ở lại bên cạnh Phi Vũ.

Bàn tay Tử Uyên vuốt ve môi Mạnh Phi Vũ, sau đó là mặt của nàng, mi của nàng, mắt của nàng

Phi Vũ, ta thật sự rất yêu nàng..... Tử Uyên nói ở trong lòng một lần rồi lại một lần .

“Ta chỉ muốn anh còn sống, chỉ cần anh còn sống ở lại bên cạnh ta là tốt rồi.” Nàng cũng không cầu cái gì, chỉ hy vọng nam nhân làm cho chính mình đau lòng này có thể vĩnh viễn ở bên cạnh mình là tốt rồi.

.....

Tử Uyên nằm viện an dưỡng, Mạnh Phi Vũ cũng đem hành lý của mình chuyển đến bệnh viện, hai người đem phòng bệnh xa hoa làm thành nhà của mình.

Trong lúc này bạn tốt của Mạnh Phi Vũ đều tới thăm, chẳng qua, phương thức của mỗi người đều có chút không giống nhau, nhất là có một nữ nhân thế nhưng ở nửa đêm trèo tường tiến vào, thiếu chút nữa bị Tử Uyên tưởng thành trộm để bắt.

Thân thể của Tử Uyên dần dần khôi phục, đã có thể đi ra ngoài một chút, ngẫu nhiên đi xem đứa con đáng yêu của bọn họ, cũng rất thoải mái thích ý, chỉ là Mạnh Phi Vũ phát hiện một vấn đề, đứa con đáng giận này cùng nàng tranh Tử Uyên, mỗi lần chỉ cần nhìn thấy Tử Uyên sẽ đòi Tử Uyên ôm, mà Tử Uyên nếu không ôm hần, tên tiểu tử kia sẽ bắt đầu lớn tiếng khóc, Mạnh Phi Vũ bất đắc dĩ đồng ý cho Tử Uyên ôm hần.

Mạnh Phi Vũ có chút hoài nghi, nhỏ như vậy đã như thế, lớn lên về sau chẳng phải là muốn cùng nàng tranh người sao, cho nên, nàng nhất định phải nghĩ ra biện pháp, đem tiểu tử này tách ra.

Bất quá, lúc này nàng vẫn còn có việc phải làm.

.....

“Ta là Mạnh Phi Vũ.” Đối với người trong điện thoại, còn nói ra những lời này.

“Ta biết, nói đi, tìm ta có chuyện gì, tuy rằng chúng ta là bạn tốt, nhưng là muốn tiền hay là muốn người, ta hiện tại cần phải nghỉ ngơi đây.” Tư Đồ Tử Nhiên nói xong đã nghĩ đến nam nhân kia ở nhà chờ nàng trở về, lộ ra một nụ cười hạnh phúc.

“Ta muốn.....” Mạnh Phi Vũ đem chuyện của chính mình phải nói lại một lần, sau đó đợi Tư Đồ Tử Nhiên trả lời.

“Ai, không nghĩ tới một trò chơi đánh cuộc của ta thế nhưng thật sự làm cho chúng ta thành ra thế này, chúc mừng bạn a, chẳng qua, tiền lương của ta đâu?” Quá ba âu không tránh khỏi từ “tiền”, cuối cùng Tư Đồ Tử Nhiên lại hỏi một câu.

“Coi như làm lễ vật cho con của ta.” Mạnh Phi Vũ nói như thế, trong mắt có sự thần nhiên ôn nhu, đây là một loại phương thức các nàng tương giao.

“Như vậy sao được, ta làm sao có thể cho con nuôi của ta thứ này được, như thế chẳng phải là ta rất keo kiệt à, ta sẽ chuẩn bị một phần đại lễ tặng cho con nuôi của ta, ai, quên đi quên đi, đừng tới bằng hữu như các người, cho dù chuyện gì không tốt, không hay ho, thì cũng luôn làm cho ta phải làm không công, bạn nghĩ ta là luật sư nổi tiếng à..... Chết tiệt, Mạnh Phi Vũ, bạn thế nhưng không đợi ta nói xong liền ngắt điện thoại của ta, bạn lần sau có việc gì tìm ta, ta nhất định phải tính gấp đôi lần tiền công!” Vốn đang nói giữa chừng, Tư Đồ Tử Nhiên lại đột nhiên bị treo điện thoại, nhất thời vừa bực mình vừa buồn cười hướng về phía điện thoại quát.

Mà một đầu khác, Mạnh Phi Vũ là thu hồi điện thoại lại đi vào phòng bệnh, ở nơi này có nam nhân nàng yêu nhất cùng một đứa nhỏ rất khiến nàng đau đầu phải để cho nàng cảnh giác.

.....

Trở lại phòng bệnh, Mạnh Phi Vũ thẳng ngồi ở trên sofa, Tử Uyên ôm đứa nhỏ cho nàng một cái mỉm cười ôn nhu.

“A, a, a.” Đứa nhỏ ở Tử Uyên trong lòng không biết đang kêu cái gì.

Mà Tử Uyên lại tưởng là hấn đói, cầm lấy một bình sữa bắt đầu cho đứa nhỏ uống sữa, nghiêm nhiên trở thành là một hình tượng người cha tốt, mà cùng so sánh với Tử Uyên, Mạnh Phi Vũ có lẽ có thể được gọi với hình tượng người mẹ ác độc, bởi vì, mỗi lần chỉ cần Mạnh Phi Vũ đến gần, cái đứa nhỏ mới sinh ra không lâu kia sẽ biết mà hai mắt nhắm lệ lưng tròn nhìn Mạnh Phi Vũ, làm cho Mạnh Phi Vũ có cảm giác chính mình như là một kẻ xấu đang muốn bắt cóc con nít vậy!

“Ngày mai chúng ta sẽ trở về nhà.” Tử Uyên thân thể đã không sao nữa, đã hoàn toàn khôi phục, cho nên bác sĩ đã báo cho biết bọn họ ngày mai là có thể về nhà.

“Àn, tốt.” cười ôn nhu, Tử Uyên tiếp tục cho đứa nhỏ trong lòng ăn, hấn cũng không biết vì sao đứa nhỏ lại đặc biệt bám dính lấy hấn, mà đối Phi Vũ lại sợ hãi như vậy, có lẽ là bởi vì chính mình sinh nó ra đi, cho nên đối với hấn thân cận hơn chút, chính là, mỗi lần nhìn đến Phi Vũ cái loại biểu tình quái dị này, hấn đều muốn cười, bởi vì, nàng khiến có được cảm giác hạnh phúc như thế.

Giống như, hiện tại mỗi một giây một, hấn đều cảm giác rất hạnh phúc.

“Uyên, anh thích đứa nhỏ sao?” Tuy rằng đã có tính toán, nhưng là nhìn đến Tử Uyên thích đứa nhỏ này như vậy, Phi Vũ cảm thấy quyết định của mình tựa hồ có chút tàn nhẫn.

“Làm sao vậy sao?” Cảm giác được bất thường của Phi Vũ, Tử Uyên kỳ quái hỏi.

“..... Ta tính đem đứa nhỏ giao cho cha mẹ ta.” Đây là quyết định của nàng, chẳng qua, nàng sợ dĩ an bài như vậy là có nguyên nhân.

Nàng muốn cho Tử Uyên một kinh hỉ, đứa nhỏ bọn họ là tạm thời không thể chiếu cố, hơn nữa phụ mẫu nàng vẫn cũng là rất thích trẻ nhỏ, cho nên, đem đứa nhỏ này đuổi về đó chính là một cách an bài tốt nhất.

“.....” Tử Uyên trầm mặc, nhìn đứa nhỏ trong lòng có chút ủy khuất.

Nguyên lai, Phi Vũ là muốn đem đứa nhỏ này tiến bước a, chẳng lẽ Phi Vũ không thích đứa nhỏ này sao?

“Chúng ta trong khoảng thời gian này có một số việc phải làm, không thể chiếu cố đứa nhỏ, chờ thêm đoạn thời gian nữa chúng ta liền đem hấn đón trở về.” Tuy rằng không biết Tử Uyên suy nghĩ cái gì, nhưng là Phi Vũ biết, Tử Uyên nhất định sẽ không vui vẻ, cho nên kiên nhẫn giải thích nói.

Nghe được lời nói của Phi Vũ, Tử Uyên ngẩng đầu, có chút không rõ nhìn Mạnh Phi Vũ, bọn họ có chuyện phải làm sao?

“Phi Vũ, anh quyết định là tốt rồi, ta không có vấn đề gì.” Tử Uyên ôn nhu nói xong, tuy rằng hấn có chút luyến tiếc đứa nhỏ, nhưng là chỉ cần là Phi Vũ an bài, hấn là sẽ không cự tuyệt.

Mà Phi Vũ nhìn đến cái dạng này, còn lại là có chút bất đắc dĩ khẽ thở dài một hơi, trước kia, nàng chưa từng có nghĩ tới phải giải thích với người khác, lại càng sẽ không bởi vì cảm xúc của người khác mà ảnh hưởng quyết định của chính mình, chỉ là hiện tại, làm nàng nghĩ đến lúc Tử Uyên biểu tình miễn cưỡng như vậy, nàng thật sự có chút bất đắc dĩ, bởi vì, nàng cũng sẽ cảm giác được đau lòng.

“Uyen, chúng ta chính là đem đứa nhỏ để ở nơi đó một đoạn thời gian, chờ chuyện của chúng ta kết thúc, sẽ đem hấn đón trở về, hơn nữa, ta sẽ tìm người tốt nhất chiếu cố con của chúng ta, mà anh có thời gian cũng là có thể đi nhìn hấn.” Tận lực dùng thanh âm ôn nhu, Mạnh Phi Vũ an ủi Tử Uyên, nàng không thích xem thần sắc miễn cưỡng như vậy của Tử Uyên.

“Phi Vũ, nàng không cần giải thích, ta biết, ta thật sự không có sao.” Hấn không biết vì sao muốn đem đứa nhỏ đi, nhưng là, hấn nghĩ Phi Vũ nếu đã an bài như vậy liền nhất định có dụng ý của nàng, cho nên, cho dù hấn có chút luyến tiếc, nhưng vẫn sẽ đáp ứng.

“Ai.” Than nhẹ một tiếng, Mạnh Phi Vũ biết Tử Uyên vẫn như cũ là luyến tiếc, ngẫm lại cũng đúng, hấn đã mang thai đứa nhỏ này hơn 6 tháng, hấn làm sao có thể tách ra được đây, hơn nữa, chính là nàng cũng là rất thích đứa nhỏ này, cho nên, nàng nghĩ nàng vẫn là đem quyết định của chính mình thay đổi một chút.

.....

Ngày thứ hai, cũng chính là ngày Tử Uyên xuất viện.

Tử Uyên cùng Mạnh Phi Vũ đã thu thập hành lý tốt lắm, Tử Uyên ngồi ở trên giường ôm đứa nhỏ, còn Mạnh Phi Vũ là đi làm thủ tục xuất viện.

Mạnh Phi Vũ làm xong xuôi thủ tục, liền đứng ở ngoài cửa, mà bên trong là Tử Uyên đang cùng đứa nhỏ nói chuyện.

“Cục cưng, con đi với ông bà ngoại ở nơi đó nhất định phải ngoan ngoãn nghe lời nga, ba ba có thời gian cũng sẽ đi gặp con.” Ngữ điệu ôn nhu, làm cho tâm của Mạnh Phi Vũ đã bắt đầu khó chịu.

Đẩy cửa đi vào, Mạnh Phi Vũ đem một văn kiện đem tới trước mặt của Tử Uyên.

“Ở trong này, ký tên của anh.” Không có giải thích cái gì, Mạnh Phi Vũ trực tiếp chỉ vào một chỗ, làm cho Tử Uyên ký tên.

Tử Uyên tiếp nhận, cầm lấy một cái bút, ngay cả xem đều không có xem liền ký tên của mình, sau đó quăng cho Mạnh Phi Vũ một ánh mắt quái dị.

Thu hồi văn kiện, Mạnh Phi Vũ cầm lấy đồ đạc.

“Đi thôi, chúng ta về nhà.”

Sau đó ba người liền ra khỏi bệnh viện, Mạnh Phi Vũ lái xe, Tử Uyên ôm đứa nhỏ ngồi ở ghế phụ bên cạnh.....

Một đường trầm mặc.

.....

57. Chương 57: Mạch Trạch - Dắt Tay Tản Bộ

Ven đường cảnh sắc nhoáng lên một cái mà qua, Tử Uyên có chút nghi hoặc.

“Phi Vũ, chúng ta không phải về nhà sao?” đường này đâu phải đường về nhà, hơn nữa nhìn qua có vẻ như là đi đường Mạch Trạch, chẳng lẽ Phi Vũ hiện tại sẽ đem đứa nhỏ đưa trở về sao? Nghĩ đến đây, Tử Uyên ôm đứa nhỏ rất chặt.

“Không phải.” Mạnh Phi Vũ cảm giác được sự bất an của Tử Uyên, nhưng là cũng không có nói thêm cái gì, chính là thản nhiên đáp.

“Nga.” Biết Phi Vũ không có ý tứ giải thích, Tử Uyên cũng không đặt lại câu hỏi, chính là mằm mống của sự nghi hoặc đã loại bỏ, hẩn gắt gao ôm chặt đứa nhỏ, trong mắt rõ ràng có chút bất an.

Con à, ba ba sẽ rời khỏi con, con nhất định phải khỏe mạnh mau lớn đừng cho ta lo lắng a, ta nhất định sẽ nhớ con. Tử Uyên ở trong lòng nói với đứa nhỏ.

.....

Đến Mạch Trạch, Mạnh Phi Vũ xuống xe trước, trong nhà cũng rất nhanh có người giúp việc đi ra giúp đỡ xách đồ.

Mà phía sau còn có một người phụ nữ hơn bốn mươi muốn giúp Tử Uyên ôm đứa bé.

“Không cần, tự ta ôm là tốt rồi.” Tử Uyên cự tuyệt, hẩn nghĩ, có thể ôm đứa bé nhiều một chút cũng tốt.

Người hầu theo lời lui ra, Tử Uyên mang theo đứa nhỏ đi theo phía sau Mạnh Phi Vũ vào phòng.

Mạnh phụ cùng Mạnh mẫu đều chờ ở trong phòng.

“Phi Vũ, không nghĩ tới con thể nhưng thật sự đã trở lại.” Mạnh mẫu kinh ngạc nhìn Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên, còn có đứa bé ở trong lòng Tử Uyên!

Đứa bé kia là của ai?

“Phòng của chúng con đã chuẩn bị tốt chưa ạ?” Phi Vũ khẽ gật đầu, nàng đã nói với mọi người là trở lại đương nhiên là sẽ trở lại.

“Ngày hôm qua lúc con gọi điện thoại ta cũng đã cho người chuẩn bị tốt, chính là, này đứa nhỏ rốt cuộc là của ai?” Chỉ vào đứa bé trong tay Tử Uyên, Mạnh mẫu nghi hoặc hỏi.

Hôm qua nàng liền nhận được điện thoại của Mạnh Phi Vũ gọi tới, nói là ngày mai bắt đầu phải về nhà ở vài ngày, đồng thời trở về ngoài nam nhân kia ra còn có một đứa bé, lúc Phi Vũ nói là sẽ về cùng với một đứa bé đã làm cho nàng kinh ngạc không thôi thì Phi Vũ tắt luôn điện thoại, làm cho nàng nghi hoặc đến tận bây giờ.

“Của ta.” Ánh mắt của Mạnh Phi Vũ cũng dời về phía đứa nhỏ, sau đó lại thấy được Tử Uyên, trong mắt của hẩn có chút kinh ngạc.

“Chúng ta sẽ ở trong này mấy ngày.” Xem như là giải thích đi, Mạnh Phi Vũ nói với Tử Uyên một câu.

Sau đó, mọi người trong phòng đều nhìn thấy diện mạo lạnh lùng của Tử Uyên lộ ra một chút ôn nhu tươi cười, mà nhìn thấy trong mắt Phi Vũ tràn đầy nhu tình, làm ọi người đều kinh ngạc.

Lúc này, Mạnh mẫu cũng không thể không cảm thán, nam nhân mà nữ nhi chọn thật sự không sai, sau đó, Mạnh mẫu cũng quay đầu nhìn về phía nam nhân kia, yêu nàng hơn mười năm nhưng biểu hiện mười năm như một, nàng nghĩ nàng hẩn rất là hạnh phúc.

Mà nhận được ánh mắt của Mạnh mẫu, Mạnh phụ cũng lộ ra một nụ cười ôn nhã.

“Làm sao có thể là con của các người được? Là các người nhận nuôi sao?” Có chút ngượng ngùng, ánh mắt của Mạnh mẫu lại chuyển hướng về phía Mạnh Phi Vũ.

Phi Vũ nhũu mày, ở trong túi lấy ra một tờ giấy đưa cho Mạnh mẫu.

“Hắn cùng ta có cùng một huyết thống.” Thản nhiên nói một câu, Mạnh Phi Vũ đem theo Tử Uyên cùng đứa nhỏ lên lầu, phòng của nàng ở lầu hai.

Mà phía sau Mạnh phụ cùng Mạnh mẫu cùng nhau nhìn tờ giấy xét nghiệm mà cảm thấy kinh ngạc, nói như vậy là đứa bé kia chính là con của Phi Vũ, nhưng Phi Vũ mang thai khi nào, khi nào thì sinh con, bọn họ căn bản là không biết, sự việc có chút quái dị.

.....

Mạnh Phi Vũ cùng Tử Uyên lên đến phòng đây là phòng trước đây Mạnh Phi Vũ ở, một không gian màu tím tràn ngập, thần bí sắc lạnh, giống như nó với chủ nhân của nó giống nhau.

“Con đang ngủ sao?” lúc này ở trên xe, đứa bé không có lại phát ra âm thanh nào, hẳn lại là đang ngủ đi.

Có lúc, nàng rất hâm mộ trẻ con bọn chúng chỉ biết ăn với ngủ thật yên bình, bọn chúng thật sự là rất hạnh phúc a.

“Ân, cục cưng đang ngủ.” Tử Uyên nhìn đứa bé trong tay, ôn nhu nói với Mạnh Phi Vũ.

Mà lúc nghe được Tử Uyên kêu đứa nhỏ là cục cưng, lại đột nhiên nhớ tới đến họ còn chưa có đặt tên cho con, phải gọi là cái gì mới tốt đây?

“Tử Uyên, anh có nghĩ tới sẽ đặt tên con là gì chưa?” Mạnh Phi Vũ nhăn tình sáng lên, hiển nhiên là muốn nghĩ đến một chủ ý tốt, bất quá, nàng vẫn là hỏi trước một chút ý kiến của Tử Uyên.

“Tên? Tên của con hầu như phải là mẹ đặt chứ, ta không có nghĩ qua.” Ở xã hội của hắn, đặt tên, những chuyện như vậy là không cho phép nam nhân nhúng tay vào, cho nên, hắn căn bản là không nghĩ qua vấn đề như vậy.

“Tử Mộng, đặt cho con tên này anh có vui không?” Mạnh Phi Vũ nói ra cái tên chính mình đã nghĩ đến, mặc dù tên có chút giống nữ hài tử, nhưng là, ngụ ý trong đó cũng là không cần nói cũng biết.

“Họ Tử? Phi Vũ, nàng muốn cho đứa nhỏ theo họ của ta?” Tử Uyên hơi điểm nghe thấy cái tên cũng biết nó rất có ý nghĩa, cũng thập phần thích, nhưng mà cho đứa bé cùng họ với hắn, điều này làm cho hắn cảm giác được thập phần kinh ngạc cùng cảm động.

“Thích không?”

“Thích, nhưng mà, Phi Vũ, cho con cùng họ với nàng cũng tốt lắm, ta không có vấn đề gì đâu.” Đây là lời thật trong lòng hắn nói, cũng là truyền thống quan niệm căn thâm để cố gì đó của hắn.

Hắn từ nhỏ đã nhận thức quan niệm là như vậy, vô luận đúng sai, đều là rất khó thay đổi.

“Đặt là Tử Mộng đi, ta cũng rất thích.” Phi Vũ không thêm để ý đến lời nói của Tử Uyên, dùng ngữ khí quyết định nói, đối nàng mà nói, đứa nhỏ cùng họ với ai cũng là giống nhau, nàng là một người hiện đại, lại đi so đo vấn đề dòng họ như vậy cảm thấy mình sẽ có vẻ thật ngu muội.

Tên, chỉ là một cái xưng hô mà thôi, hướng chi, như vậy quyết định có thể làm cho Tử Uyên được cao hứng, như vậy thì tuyệt đối có giá trị.

Tử Uyên một một thân một mình đi vào trong thế giới này, vốn là sẽ cảm thấy cô độc, mặc dù có mình làm bạn, nhưng là nếu có thêm một cốt nhục cùng họ với hắn, hẳn hẳn là sẽ cảm thấy hạnh phúc đi.

Mạnh Phi Vũ nghĩ rất xa, cũng nghĩ rất sâu, mà hết thấy đều là vì Tử Uyên, Bò Cạp đã yêu, yêu thâm trầm nhưng là lại toàn tâm toàn ý.

“.....” Tử Uyên không nói gì, cảm động cùng cảm ơn, chính là đối với Phi Vũ, lời cảm tạ không cần phải nói ra miệng.

Chủ động, Tử Uyên ôm lấy Phi Vũ, gắt gao, gắt gao, làm cho Phi Vũ có thể cảm giác được tâm tình của hắn kích động.

.....

Lúc sau, hai người sửa sang lại một chút quần áo, bước đi ra phòng, đi phía trước, Mạnh Phi Vũ gọi một bảo mẫu chuyên chăm sóc trẻ con vào, tiểu tử kia không có ai ở bên là không được.

“Đi thôi, ta mang anh đi nhìn chung quanh.” Nhà Mạnh Phi Vũ rất lớn, người không biết thật sự sẽ lạc đường, lần trước bọn họ đến chỉ là ở trong phòng ăn một chút bữa tối, cũng không có chung quanh xem, lần này, Phi Vũ chuẩn bị cùng Tử Uyên giới thiệu một chút.

.....

Phòng ở phía sau có một con sông nhân tạo nhỏ để trang trí, sau con sông, bên cạnh là một tòa núi giả, bên cạnh còn lại là một cái xích đu bằng gỗ, cùng so sánh với phòng ốc tráng lệ, nơi này có vẻ cổ kính hơn một chút.

Tử Uyên cùng Mạnh Phi Vũ sóng vai đi cùng một chỗ, tay nắm tay, gió lạnh thổi tới, bay bay góc áo của hai người, làm cho người ta có cảm giác bọn họ là như là tiên tử chốn bồng lai.

Nhưng là ở bên người bọn họ vờn quanh loại thâm tình nồng đậm, lại làm cho người ta nghĩ tới một câu: chỉ làm yên ương không làm tiên.

“Phi Vũ, nàng có biết, chỉ cần nàng vui vẻ, bắt ta làm cái gì cũng đều có thể, cho nên, nàng không cần miễn cưỡng ở nơi này, đem đứa nhỏ giao cho bá phụ bá mẫu ta cũng vậy thực yên tâm.” Tuy rằng hắn sẽ có chút bất an, nhưng là hắn như trước sẽ tôn trọng lựa chọn của Phi Vũ, hắn tin tưởng Phi Vũ, tin tưởng Phi Vũ làm như vậy nhất định là có nguyên nhân.

“Chúng ta sẽ ở tới đầu tháng mười hai sẽ rời đi.” Phi Vũ đối với hành trình trong khoảng thời gian này sớm đã có an bài, chính là nàng bây giờ còn không nghĩ sẽ nói cho Tử Uyên biết, nàng nghĩ cho Tử Uyên một kinh ngạc, hoặc là nói là rất nhiều kinh ngạc.

“..... Ân, tốt.” Nếu Phi Vũ nói như vậy, Tử Uyên cũng sẽ không nói gì nữa, hai người lẳng lặng tiêu sái đi dạo trên con đường cổ kính.

Tuy rằng hiện tại thời tiết đã có chút khí lạnh, nhưng trong tâm hai người lại dị thường ấm áp, bởi vì, bọn họ là hai người, hai người đang yêu nhau.

.....

Ở Mạch Trạch đã nhiều ngày, cuộc sống của Tử Uyên cùng Mạnh Phi Vũ rất là an nhàn, Mạnh Phi Vũ đã nghỉ hai tháng ở nhà, chuyên tâm bồi ở bên cạnh Tử Uyên cùng bảo bối, tuy rằng bảo bối nhìn thấy nàng vẫn là có bộ dáng hơi sợ, nhưng là đã không còn khóc.

Mà Mạnh phụ Mạnh mẫu cũng rất là thích tiểu tử đáng yêu này, người một nhà tựa hồ rất là hoà thuận vui vẻ, chính là, tháng mười hai cũng đến, Mạnh Phi Vũ mang theo Tử Uyên rời đi, sự kinh ngạc của Mạnh Phi Vũ nói đến đang chờ Tử Uyên tới xem.....

58. Chương 58: Phụng Tê Đảo Mọi Người Tề Tụ

Ngồi lên chiếc máy bay tư nhân, người nào cũng có đôi, đều cũng tuyệt đối hấp dẫn ánh mắt người khác.

“Phi Vũ, như thế nào không đem theo con nuôi của chúng ta theo, ta thực sự thích hắn a.” Lam Nhược Lâm có chút bất mãn kháng nghị nói, còn Cổ Hạo bên cạnh vẻ mặt hiện lên biểu tình bất đắc dĩ.

“Đúng vậy, ta nhưng là rất là nhớ cái tên tiểu tử kia, béo tròn rất đáng yêu a.” Hắc Tiệp Sa mang theo hình nhân thần tượng của nàng ở một bên phụ họa.

“Phi Vũ, bạn sẽ không phải luyến tiếc mà không cho chúng ta chơi với nó chứ, nếu nói như vậy, ta liền ngày nào đó thừa dịp lúc bạn không chú ý đem hắn trộm đi đây.” Song ngư – thần trộm Diêu Thu Thu ở một bên trêu chọc nói, bất quá, xem bộ dáng nàng hưng trí bừng bừng, tựa hồ sẽ làm thật, mà bên cạnh nàng là một nam nhân thành thực ôn trọng ôn nhu nhìn nàng một cách tình quái.

“Nàng là ghét bỏ con của nàng nhất định là rất xấu, cho nên mới không có mang theo cho chúng ta chơi.” Trừ bỏ Tư Đồ Tử Nhiên cũng sẽ không có người nào khác có thể nói nói như vậy, bên cạnh nàng , người mang vẻ mặt tươi cười như ánh nắng là Bạch Nữu Hiên, một thiên sứ tràn đầy nam tính.

“Các người như thế nào đều dong dài như vậy a, có một đứa con vốn cũng rất phiền toái, nếu mang đi theo không phải càng phiền toái sao, đánh chết ta, ta cũng không cần có con!” tiếng Hỏa Viêm phiền chán so với mọi người ở đây còn lớn hơn, trên mặt nàng rõ ràng lộ ra sự không kiên nhẫn làm ọi người biết được tư tưởng cảm xúc của nàng thật là xấu, nhưng là bọn họ cũng sẽ không ngốc như vậy tự tìm đường chết, sức chiến đấu của Hỏa Viêm tuyệt đối là cao nhất.

Chẳng qua, trong khi lời nói của Hỏa Viêm còn chưa có nói xong, nàng càng thêm không kiên nhẫn nhìn nam nhân bên cạnh!

“Không cho phép khóc, người nếu dám khóc ta liền đem người từ nơi này ném ra bên ngoài!” Hỏa Viêm rút gào với một nam hài nhìn chỉ khoảng hai mươi tuổi bên cạnh.

“Ta, ta không khóc!” Trên mặt biểu tình hơi sợ , Tinh Văn Chương chịu đựng sợ hãi nói, tuy rằng đã sớm biết Hỏa Viêm rất hung, nhưng hắn vẫn là không thể không sợ hãi, bởi vì mỗi lần bị nàng đánh, hắn đều rất đau, bất quá, tuy rằng rất đau, nhưng là hắn rất thích loại cảm giác này.....(Bee: a này bị ngược cuồng =))... (Sunny: hai người này có chơi “chủ nô” không nhỉ =))

“Người còn nói người không khóc, người xem ánh mắt hồng hồng của người kia, người.....”

“Hỏa Viêm a, kia hắn là nam nhân của bạn, không phải hài tử của bạn đi, bạn xem, nhìn bạn cái dạng này như thế nào nhìn giống nữ nhân, ai, thân là bạn tốt của bạn, ta thật là có cảm giác hổ thẹn a.” Tư Đồ Tử Nhiên nói xong còn tiếc hận dường như lắc lắc đầu, trong mắt có ý cười rõ ràng.

Hỏa Viêm bỗng đứng nhìn về phía nàng.

“Họ Tư Đồ kia, bạn muốn bị đánh có phải hay không?” Hỏa Viêm vẻ mặt biểu tình hung hãn, làm cho nam nhân bên cạnh lại rút lui thân mình.

“Nam nhân vô dụng, nếu người lại làm bộ đáng đó, ta sẽ thật sự đem người ném đi !” Hỏa Viêm nói xong, Tư Đồ Tử Nhiên lại nói tiếp “Tinh Văn Chương, người thật ngu ngốc”.....

“Ha ha ha.....” trong máy bay vang lên tiếng cười sung sướng của mọi người.

.....

“Hoan nghênh mọi người đi vào Phượng Tê đảo, làm ơn cho phép ta được đại biểu cho quốc dân của ta hướng mọi người chào một tiếng.” Hoàng Phủ Hiên một thân trang phục cao quý thanh lịch, đứng ở bên ngoài máy bay, khí chất đạt dào, giơ tay nhắc chân đều có phong phạm của một nữ hoàng.

“Hoàng Phủ Hiên, bạn nghĩ rằng bạn là thiên tài duy nhất ở đây à?” Đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Hiên – vẻ mặt của Tư Đồ Tử Nhiên hiện lên biểu tình “Bạn cút đi”, bị Hoàng Phủ Hiên hung hăng trừng mắt liếc một cái.

“Tư Đồ Tử Nhiên, bạn nếu còn nhiều lời , ta liền đem bạn an bài đến một nơi bình dân để ở đi.” Hoàng Phủ Hiên mỉm cười , biểu tình thông dong, chẳng qua trong miệng nói ra là lời uy hiếp, mà nam nhân bên người nàng là có chút kinh ngạc nhìn nàng.

“Tử Nhiên, cẩn thận miệng của bạn a.” Mặc Sĩ Tình cũng đã đi tới, ngay sau đó mọi người đều xuống máy bay, đứng ở trên quảng trường.

Trong lúc này mười hai đôi nam nữ đứng ở sân bay chuyên dụng của hoàng gia, hình thành một cảnh tượng khó quên, quần nhân chung quanh đều có chút hoa mắt nhìn những cặp nam nữ xuất sắc này.

Theo sau, hai mươi tư con người cùng nhau ngồi trên chiếc xe cơ xa hoa, cùng nhau hướng về hoàng cung của Hoàng Phủ Hiên.

[Phượng Tê đảo, quốc gia của Hoàng Phủ Hiên , mà quốc gia của Hoàng Phủ tên là Phượng Tê quốc, là một quốc gia lấy nữ tử làm chủ, nhưng là chịu văn hóa hiện đại ảnh hưởng, nam tử cũng đã có địa vị nhất định, có thể nói là nam nữ ngang hàng, nhưng là ở hoàng tộc, nơi này vẫn như cũ là nữ tử đứng đầu.]

.....

Hoàng cung, một tòa thành kiến trúc hiện đại, từ bên ngoài nhìn hùng vĩ đồ sộ cũng không mất đi sự thanh tú, còn bên trong còn là thanh lịch cẩn thận không mất đi sự quý khí, có thể xưng được với là một tòa thành vô giá.

Mọi người theo Hoàng Phủ Hiên vào cung, chung quanh đi ngang qua đều là thị vệ cung đình một thân khôi giáp đơn giản, hơn nữa có nam có nữ, một đường đi tới, mọi người sợ hãi than không thôi, cảm giác chính mình giống như đang về tới Âu Châu cổ đại, nhưng đây cũng chỉ là ý nghĩ của các nam nhân, Mạnh Phi Vũ bình thần, có lẽ là trước kia đã qua nơi này, hơn nữa còn được coi như là khách quen ở đây, đôi khi, các nàng mười hai người sẽ đem địa điểm đi chơi đổi lại mà đến nơi đây, nơi này là một nơi nghỉ ngơi đúng nghĩa, nhất là lúc ở trên bờ biển nhìn mặt trời mọc.

Đi qua đi thăm dò của cung điện, Hoàng Phủ Hiên đi tới nơi có các phòng ngủ hoàng cung .

“Hai người một phòng, mọi người có ý kiến gì có thể nói, các người biết đấy, trong hoàng cung của ta là có rất nhiều nơi để chơi đùa, hơn nữa, những người trước kia đã từng hầu hạ các người ta đều đã giữ lại cho các người” Hoàng Phủ Hiên có chút thâm ý nhìn mọi người, mà ở đây trừ bỏ một số nam nhân cá biệt trông có vẻ đơn thuần ngoài ý muốn, còn lại mọi người không phải ngốc nghếch, cho nên rất nhanh liền hiểu được ý tứ của Hoàng Phủ Hiên.

Trong nháy mắt, vài luồng giấm chua nồng đậm xông ra.

Hành động đầu tiên là Lăng Ngạo Vũ, nàng liếc mắt một cái nhìn Hoàng Phủ Hiên, sau đó liền lôi kéo Sở Thiên Dạ bên người vào một cái phòng, theo sau là người hầu vẫn đang dẫn theo hành lý của bọn họ cũng đi theo vào cùng.

Sau đó là Mạnh Phi Vũ mang theo Tử Uyên đi vào một gian phòng khác, tuy rằng Tử Uyên cũng không có ghen tuông rõ ràng, nhưng là thân thể kia cứng ngắc một chút, nhưng cũng làm cho Mạnh Phi Vũ cảm thấy một chút đau lòng, cho nên, nàng tính hảo hảo an ủi Tử Uyên của nàng một chút.

Theo sau, hoặc kéo hoặc túm, tất cả mọi người ở hành lang đều về phòng, chỉ để lại vẻ mặt tao nhã tươi cười của Hoàng Phủ Hiên cùng nam nhân của nàng ở phía sau vẻ mặt cung kính.

“Nữ hoàng bề hạ, ngài cần tìm một nam nhân để dùng sao? Hạ thần có thể vì ngài tìm người đến.” Ngôn ngữ cung kính xuất từ miệng nam nhân kia ra, Hoàng Phủ Hiên còn lại là sửng sốt, sau đó là xấu hổ, sau nữa là tức giận.

Tên nam nhân đầu gối này.

“Dùng nam nhân? Người là nói người sao? Đúng là nam nhân nghĩ một đằng nói một nẻo!” Nam nhân này là vị hôn phu của nàng, là nàng ở trong cuộc tuyển phu chọn ra hoàng phu tương lai, không nghĩ tới thế nhưng sẽ muốn cho nàng tìm nam nhân, hơn nữa, đây cũng không phải lần đầu tiên phát sinh chuyện như vậy, xem ra nàng phải giáo huấn tốt lại hắn một chút, miễn cho lúc đem hắn mang ra ngoài sẽ làm cho người ta chê cười.

“Nữ hoàng, hạ thần nói đều là lời nói ở trong lòng.” Nam nhân vẫn cung kính như trước đối với Hoàng Phủ Hiên nói.

“Người theo ta đi!” Hoàng Phủ Hiên mang theo nam nhân cũng biến mất ở hành lang!

.....

“Công tước điện hạ, hành lý của ngài thu thập tốt lắm, xin hỏi ngài còn cần cái gì khác không?” Sửa sang lại tốt hành lý, nữ phó cung kính đứng ở trước mặt Mạnh Phi Vũ.

Mà nghe được nữ phó nói, Tử Uyên có chút kinh ngạc nhìn Mạnh Phi Vũ, công tước điện hạ!

“Không có việc gì, người đi ra ngoài đi.” Mạnh Phi Vũ đối với cách xưng hô công tước có vẻ đã là thói quen, đây không phải là lần đầu tiên bọn họ tới nơi này chơi, mẹ của Hoàng Phủ Hiên, cũng chính là tiền nhiệm nữ hoàng đã sắc phong cho các nàng các chức này, mà được sắc phong có mười một người.

Kỳ thật, mười một người các nàng mỗi người ở Phương Tê đảo đều cũng có sản nghiệp của chính mình, hơn nữa đều là ở những nơi có phong cảnh tú lệ ở bờ biển, chẳng qua, lần này có một điển lễ long trọng muốn ở hoàng cung cử hành, hơn nữa mọi người lại khó có lúc như vậy toàn bộ đều ở cùng nhau, cho nên, đều thương lượng tập trung vào hoàng cung ở.

“Dạ.” Nữ phó nghe xong hành lễ một cái rồi đi ra ngoài.

.....

“Phi Vũ, nàng không cần người khác ở cùng với nàng sao?..... Ta sẽ không để ý.” Tử Uyên không có quên, hẳn nhớ tới lời nói lúc này của Hoàng Phủ Hiên, hẳn nghĩ trước kia Phi Vũ tới nơi này đều sẽ có người hầu hạ đi.

Nghĩ đến đây, Tử Uyên có chút bực mình, lời tuy nhiên nói là như vậy, nhưng là khi hẳn nghĩ tới Phi Vũ cùng với nam nhân khác ở cùng một chỗ, hẳn cảm giác được rất khổ sở.

Hắn cảm giác hẳn tựa hồ có chút khác xưa.

“Đứa ngốc, về sau không được nói như vậy.” Tuy rằng thanh âm như trước là lạnh lùng, nhưng là nội dung lại càng như là tình nhân, lúc này Mạnh Phi Vũ tựa hồ tản ra một loại hơi thở tên là ôn nhu.

Tử Uyên nhẹ nhàng ôm lấy Mạnh Phi Vũ.

“Phi Vũ, làm sao bây giờ, ta phát hiện ta là thật sự không rời được nàng, hơn nữa, ta nghĩ đến nàng sẽ cùng người khác ở cùng một chỗ, tâm của ta liền cảm giác được đau, hơn nữa là rất đau , đau quá.” Tử Uyên nói ra cảm thụ chân thật nhất của mình, bởi vì khó có thể khống chế được cái cảm xúc mà mình cảm thấy chán ghét việc này.

Hắn không biết mình không nên như vậy, Phi Vũ có thể sẽ không thích.

“..... Ta sẽ không cùng người khác ở cùng một chỗ, em chỉ muốn một mình anh thôi.” Đây là hứa hẹn, tuyệt đối là hứa hẹn, lời nói của Mạnh Phi Vũ trong lúc này chính là đối với Tử Uyên hứa hẹn cả đời.

Bởi vì, Mạnh Phi Vũ biết, nam nhân này rất đáng giá, đáng giá để nàng nói ra lời hứa có liên quan đến cả đời!

“Phi Vũ!” Tử Uyên cảm động hô nhỏ, không nghĩ tới sự ghen tị của chính mình chẳng những không có làm cho Phi Vũ chán ghét, ngược lại là có được một câu nói như vậy của Phi Vũ.....

Ta chỉ cần một người! Tử Uyên trong lòng lặp lại nhớ kỹ những lời này!

Vô luận là trước đây hay vẫn là hiện tại, vô luận là ở xã hội của hắn hay vẫn là tại đây trong thế giới này , Tử Uyên đều chưa từng có nghĩ tới những lời này, cũng không có nghĩ tới có người sẽ đối với hắn nói những lời này, lại không nghĩ rằng, vào hôm nay, ở trong này, hắn nghe được từ trong miệng của người hắn yêu nhất, hắn biết, đây là lời hứa hẹn của Mạnh Phi Vũ, cho nên, hắn cảm động không biết phải nói cái gì mới tốt.

“Phi Vũ, ta cũng chỉ muốn một mình nàng, chỉ cần nàng là đủ rồi!”

.....

59. Chương 59: Kết Thúc – Ta Yêu Người , Hy Vọng Là Vĩnh Viễn

Một người duy nhất trên nhất thế giới, chỉ cần có người đối với ta như vậy là đủ.

Mọi người ở Hoàng Phủ Hiên tòa thành vui chơi, mà lúc này cách lễ Noel còn có mười lăm ngày.

Ở trong thành này một ngày thật là nhàn nhã thích ý, tuy rằng mọi người khó có dịp được tụ cùng một chỗ, nhưng là cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống, mỗi đôi nam nữ tựa hồ đều có hứng thú của chính mình, chẳng qua vào thời điểm ngẫu nhiên, mọi người cũng sẽ tụ tập ở cùng một chỗ.

Giống như là lúc này.

“Bạn nói xem, trong số nam nhân của chúng ta ai là người xuất sắc nhất?” Hắc Tiệp Sa là người trong số mười hai người tối chú trọng về vấn đề bề ngoài, đây là tính chung của cung thiên bình. Nhưng là, cũng bởi vì Hắc Tiệp Sa có được ánh mắt nhận thức con người lợi hại như vậy mới cho nàng trở thành người phát ngôn.

“Sa, bạn không cảm thấy vấn đề như vậy thực ngại sao?” Tư Đồ Tử Nhiên lại là người đầu tiên phản ứng lại, về mặt nàng thờ dài nhìn hắc Tiệp Sa.

Hắc Tiệp Sa nhíu mày hỏi: “Vì sao?”

“Chẳng lẽ bạn chưa từng nghe qua câu nói ‘tình nhân trong mắt hóa Tây Thi’ à? Bạn hỏi các nàng một chút đi, bạn xem có ai không nói nam nhân của bọn họ là người tốt nhất!” Tư Đồ Tử Nhiên ánh mắt vòng một vòng hướng nhìn bốn phía, cuối cùng lại trở lại đến trên người Hắc Tiệp Sa.

Hắc Tiệp Sa sững lại, bởi vì nàng cũng thấy được ánh mắt của những nữ nhân này, các nàng đều dùng một loại ánh mắt “Bạn thực ngốc” nhìn chính mình.

Này thật là trọng sắc khinh a!

“Nếu ta không có đoán sai, thì bạn nhất định đang ở trong lòng trộm mắng chúng ta, có đúng hay không?” Mặc Sĩ Tĩnh kéo tay Ân Vũ Phàm ngồi ở một bên bình tĩnh nói, nàng có thể lấy được giấy phép của bác sĩ tâm lý đến đánh đổ, nữ nhân này nhất định đang ở trong lòng trộm mắng các nàng.

Hắc Tiệp Sa có chút ảo não, kéo Ngân Các Phong ở một bên, không thèm để ý tới vẻ mặt trêu chọc mọi người, Hắc Tiệp Sa bề ngoài luôn luôn tao nhã trừu tượng, lúc này thoát nhìn tựa hồ có chút ít tính của trẻ con.

Bên người nàng là người mẫu Ngân Các Phong vẻ mặt sùng nịnh nhìn nàng, trong mắt có thần nhiên tươi cười.

“Ai, không nghĩ tới, ta lúc ấy nghĩ ra một cái trò chơi, thế nhưng thật sự đem được những người của hội ô nhiễm môi trường này dụ ra ngoài, chắc chắn, các bạn xem đi, thế nhưng ngay cả hỏa bạo nữ cũng tìm được một nửa của mình, thật sự là làm cho người ta cảm thấy không thể tin được, các bạn nói đi, trò chơi của chúng ta có phải hay không được xem như đã xong, aizz không có ai thua cuộc, thật là có chút nhàm chán a.” Tư Đồ Tử Nhiên nhìn mọi người, nghĩ tới một năm trước nàng tâm huyết dâng trào đề nghị trò chơi này, không nghĩ tới đến cuối cùng ngay cả một người thua đều không có, thật là có chút làm cho người ta kinh ngạc a.

Nghe xong Tư Đồ Tử Nhiên nói, chúng nữ nhân nhìn nhau cười, chúng nam nhân còn lại là không hiểu ra sao.....

Hoàng cung, trong phòng khách vang lên một trận cười dễ nghe.

.....

“Phi Vũ, đây là lễ vật ta đưa cho con nuôi, bạn nhận hộ cho hắn đi.” Tiếng cười vui thật lâu mới dừng lại, sau đó người đem bảo vật ra tên là Diệu Thu Thu đem về mặt đây ý cười nhìn Mạnh Phi Vũ, cầm trong tay đem ra một cái túi nhỏ nhỏ!

Mà Mạnh Phi Vũ vẫn cùng Tử Uyên im lặng ngồi ở một bên có chút hoài nghi nhìn cái túi kia.

Phi Vũ biết Diệu Thu Thu đã đem ra gì đó tặng thì nhất định sẽ không phải thứ gì bình thường, nhưng là cũng chính là bởi vì nó không bình thường, ngược lại sẽ là phiền toái, các nàng đều là bằng hữu. nhưng không thích bị ai liên lụy, cho nên, Phi Vũ cũng không có ngay lập tức tiếp nhận cái túi kia!

“Phi Vũ, bạn thật không nể mặt a, đây là ta tặng con nuôi của ta, cũng không phải tặng cho bạn , bạn nếu không nhận, chờ con nuôi ta lớn lên nhất định sẽ oán bạn nga.” Diệu Thu Thu vừa nói một bên còn lộ ra một cái tươi cười ái muội.

Mà Tử Uyên nhìn thấy Diệu Thu Thu tươi cười như vậy, không hiểu sao tim lại đập nhanh hơn một chút.

Nhíu mi, Phi Vũ tiếp nhận cái túi kia, cảm giác được bên trong có cái gì đó tản ra hàn khí, có chút kinh ngạc nhìn về phía Diệu Thu Thu.

Nếu nàng không có đoán sai, thì đây là một tảng đá có linh tính, hơn nữa, hẳn là nàng đã biết tên gọi của tảng đá kia.

“Đúng vậy, kia chính là khối ‘Hàn linh thạch’, việc này ta cùng Âm Trưng đưa cho con nuôi làm lễ vật, mười năm trước, người thu thập nó chính là Âm Trưng.” Diệu Thu Thu nói xong, vẻ mặt ôn nhu nhìn nam nhân trầm ổn bên cạnh một cái, hẳn chính là điều tra viên rất nổi tiếng một thời – Âm Trưng.

Hàn linh thạch, thân mình tản mát ra hàn khí thần nhiên, người bình thường không dễ đeo, chỉ có người tập võ mới có thể khống chế được hàn khí trong đó ,hơn nữa, hàn khí có thể tăng thêm nội lực, là thánh phẩm cổ nhân thời cổ đại tranh đoạt, chính là, võ công hiện tại đã xuống dốc, tảng đá này giờ cũng chỉ có một ít người thu thập vì biết được phẩm chất của nó.

Nhưng là, mọi người đều không biết là, về tảng đá này còn có một truyền thuyết khác, đá này chính là linh thạch mà nguyệt lão đi lạc nhân gian đánh rơi, có thiên định nhân duyên truyền thuyết, người có được tảng đá này nhất định có thể tìm được một nửa định mệnh của mình .

Thật lâu trước kia, mười hai người này được gọi là Độc thân công hạ đã từng đi tìm tảng đá này, nhưng là cuối cùng chỉ tra ra được tảng đá này bị một người thập phần thần bí thu thập cất giấu, cho nên, sau này cũng sẽ không tìm hiểu nữa, chính là tà tâm đến chết cũng không buông tha của Diệu Thu Thu, nên vẫn tìm kiếm, rốt cục ở trong năm nay tìm được tảng đá này, hơn nữa cũng bởi vì tảng đá này mà tìm được thiên tử định mệnh của mình.

Nàng hiện tại đem tảng đá đưa cho con của Phi Vũ, cũng là mong ước của các nàng sau này đứa bé có thể tìm được tình nhân cả đời của mình, con của Phi Vũ là đứa nhỏ ra đời sớm nhất.

Phi Vũ nắm tảng đá trong tay, hướng về Diệu Thu Thu gật gật đầu, tình ý cùng ngụ ý của bạn tốt, Phi Vũ cũng là hiểu được.

Mà nghe nói qua truyền thuyết này, chúng nữ nhân cũng đều có biểu tình bất đồng

Các nàng không vì thế tục, các nàng kiêu ngạo mà hết sức lông bông, các nàng không sợ hãi bất cứ cái gì, các nàng đều từng nghĩ đến chính mình là rất khó tìm được một nửa trong lòng của mình, nhưng là không có nghĩ đến chỉ ở trong một năm tất cả đều gặp được nam nhân của mình.

Có lẽ bọn họ không phải đẹp nhất, không phải là người có quyền thế nhất, nhưng lại có được người yêu mình nhất, mà các nàng, đã trải qua mưa gió, nhìn thấu thế sự, mọi cách chọn lựa, cũng rốt cục tìm được rồi những nam nhân yêu chính mình nhất này, bọn họ, rất may mắn.

.....

Cùng mọi người cáo biệt, Mạnh Phi Vũ liền mang theo Tử Uyên đi tới bờ cát bên hoàng cung, từ nơi đó có thể nhìn thấy đại dương xanh thẳm.

“Năm ấy em mười tám tuổi, đứng ở chỗ này thề, nếu em cả đời không thể tìm được nam nhân thuộc về em, như vậy, em sẽ mãi mãi không lấy chồng.” Mạnh Phi Vũ nhìn biển xanh thẳm, còn dùng ngữ khí thật dị thường nói.

Tử Uyên từ phía sau ôm lấy Phi Vũ, vì Phi Vũ che đi gió lạnh trên biển thổi đến

“Phi Vũ, trong thế giới của anh, anh cũng từng thề, nếu anh không gặp được nữ nhân làm cho anh động lòng, anh sẽ cả đời làm bạn với trời đất, nhưng là, ông trời có mắt, để cho anh đến được nơi đây, gặp em , một người làm cho anh rung động.” Ánh mắt thâm tình của Tử Uyên vẫn nhìn chăm chú vào Phi Vũ, tựa hồ, trong thế giới của chỉ có một mình Phi Vũ .

Phi Vũ cầm tay của Tử Uyên, đặt ở trước ngực, cảm thụ được cái ôm ấm áp của Tử Uyên, tâm lạnh như băng của nàng đã sớm được hòa tan, bởi vì bên trong tràn đầy nhu tình của nam nhân này.

Nếu có kiếp sau, nàng nghĩ, nàng vẫn là muốn một có một nam nhân y như vậy.

“Phi Vũ, em nói xem, chúng ta vĩnh viễn đều sẽ cùng một chỗ sao?” Đối mặt với hạnh phúc, rất nhiều người đều có hoài nghi, bởi vì, hạnh phúc luôn hư ảo như vậy, luôn là một giấc mộng khó nắm giữ....

Mạnh Phi Vũ xoay người, mắt nhìn Tử Uyên đầy thâm tình.....

Môi hai người chậm rãi tới gần, ánh mắt của hai người ở không trung giao nhau, một bên là tiếng nước biển va vào đá.

Môi hai người chậm rãi gặp nhau, ánh chiều tà chiếu vào trên người hai người, làm cho hai người họ tỏa ra một loại ánh sáng hài hòa.

Gặp nhau, có lẽ là ngẫu nhiên, có lẽ là trời ban cho duyên phận;

Yêu nhau, có lẽ là do lực hấp dẫn, có lẽ là nhất định tình yêu không thể tự kìm hãm được;

Chính là, vô luận như thế nào, hai linh hồn cô độc đã không hề còn cô độc, trên đời lại có nhiều thêm một đôi tình nhân.

Nhưng là, tình yêu đôi khi quá mức ngắn ngủi, chúng ta chỉ có thể tận dụng mọi khả năng đi để nắm bắt lấy hạnh phúc thuộc về chúng ta, sau đó dùng sinh mệnh để kết thúc nó...

Dù sao đi nữa, hy vọng ở trong nháy mắt v, ta có thể nói với người một câu : Ta yêu người , vĩnh viễn!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bang-nu-sung-phu>